

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

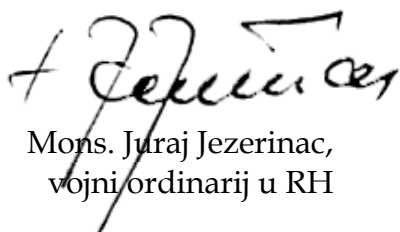
Mladen Čobanović

ČESTITKA VOJNOG BISKUPA SVETA STOLICA	5
Nota s pastoralnim smjernicama za Godinu vjere	6
“Radujte se u Gospodinu uvijek!” (Fil 4, 4)	12
“Uskrsnu Krist, nada moja”	17
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	
Izjava Komisije HBK Iustitia et pax o postupku donošenja zakona	18
Izjava visokih predstavnika vjerskih zajednica u Hrvatskoj glede najavljene žurnosti donošenja zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji	19
Apel hrvatskih biskupa	20
Priopćenje s 44. plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije	20
Priopćenje sa sastanka Biskupske komisije HBK za odnose s državom i Komisije za odnose s vjerskim zajednicama Vlade RH	22
Poruka biskupa Ivana Milovana za Nedjelju turizma	23
Izjava Stalnog vijeća HBK o prijedlogu Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji	24
Mons. Alessandro D’Errico novi nuncij u Hrvatskoj	25
Izjava Komisije Hrvatske biskupske konferencije Iustitia et Pax o promicanju javnog interesa i zaštiti javnih dobara	25
Priopćenje s izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK	27
“S novom radošću u srcu uživati Božju riječ”	28
Izjava Stalnoga vijeća HBK o konačnom prijedlogu Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji	29
VOJNA BISKUPIJA	
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	30
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	30
Razvoj vojnog dušobrižništva u suradnji s vojskom SAD-a	30
Bliža priprava za 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes	33
Misa posvete ulja u Vojnom ordinarijatu	34
Redoviti susret kapelana Vojnog ordinarijata	34
Susret Koordinacijskog odbora za organizaciju hodočašća u Lourdes	35
Svečano misno slavlje o 15. godišnjici Vojne biskupije	36
Završena priprava za 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes	39
20. jubilarno hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes	40
Raščlamba 20. jubilarnog vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdes	44
Pripreme za 20. vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bisticu	45
Susret s vodstvom MMI-a	45
Susret vojnih kapelana zračnih snaga NATO zemalja	46
Susret djelatnika Vojnog ordinarijata u Donjoj Stubici	47
Tečaj taktičko-vjerske podrške kapelana u NATO savezu	48
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	49
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	68
PROPOVIJEDI GENERALNOG VIKARA	92
15. obljetnica Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj - Propovijed nadbiskupa Nikole Eterovića, glavnog tajnika Biskupske sinode	99
DOGAĐAJI IZ DRUGIH (NAD)BISKUPIJA	101

**ČESTITKA VOJNOG BISKUPA
MONS. JURJA JEZERINCA
POVODOM BLAGDANA
GOSPE VELIKOGA HRVATSKOG
KRSNOG ZAVJETA,
ZAŠTITNICE
VOJNOG ORDINARIJATA,
DANA POBJEDE I DOMOVINSKE
ZAHVALNOSTI I
DANA HRVATSKIH BRANITELJA**

U ovoj godini jubileja: 15. obljetnice utemeljenja Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, 20. obljetnice vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdes i 20. obljetnice vojno-redarstvenog hodočašća u Mariju Bisticu, s nadom u srcu i pogledom uprtim u budućnost, zahvalan nebeskoj nam zaštitnici Gospi Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta na zagovoru i Bogu Svemogućem za sve dobro primljeno tijekom proteklih godina, te pred izazovima koje pred nas stavlja sadašnji trenutak – svima koji pripadaju Vojnom ordinarijatu u RH, kao i onima koji su s njim povezani na bilo koji način, posebno onima koji su djelom više nego riječju prijatelji naše biskupije – čestitajući blagdan zaštitnice Vojnog ordinarijata, želim obilježiti Božjeg blagoslova.

Najiskrenije čestitke upućujem našim braniteljima povodom njihova blagdana, te pozivam svakog građanina našeg društva da Dan domovinske zahvalnosti obilježi ponajprije iskrenom potvrdom opredjeljenja za dobro koje će svojim životom i djelovanjem ugrađivati u suživot svih koji Domovinu ljubimo iskrenim srcem.

Mons. Juraj Jezerinac,
vojni ordinarij u RH

Nota s pastoralnim smjernicama za Godinu vjere

Kongregacija za nauk vjere

Uvod

Apostolskim pismom *Porta fidei* od 11. listopada 2011., sveti otac Benedikt XVI. proglasio je Godinu vjere. Ona će započeti 11. listopada 2012., na pedesetu obljetnicu otvorenja Drugog vatikanskog koncila, a završit će 24. studenoga 2013., na svetkovinu Gospodina našega Isusa Krista Kralja svega stvorenja.

Ta će godina biti prava prilika vjernicima da dublje shvate kako je temelj kršćanske vjere "susret s događajem, s Osobom, koja životu daje novi obzor i zajedno s time konačni pravac" [1]. Vjeru, utemeljenu na susretu s uskrsnim Isusom Kristom, moći će se ponovno otkriti u cjelini i svem njezinu sjaju. "I u našim danima vjera je dar koji treba iznova otkriti, njegovati i svjedočiti", da Gospodin "udijeli svakom od nas da živimo ljepotu i radost svoje pripadnosti Kristu" [2].

Početak Godine vjere podudara se sa zahvalnim sjećanjem na dva velika događaja koja su označila lice Crkve u našim danima: pedesetu obljetnicu otvorenja Drugog vatikanskog koncila, kojeg je sazvaio Ivan XXIII. (11. listopada 1962.), i dvadesetu obljetnicu proglašenja Katekizma Katoličke crkve, kojeg je Crkvi dao Ivan Pavao II. (11. listopada 1992.).

Koncil je, prema papi Ivanu XXIII., želio "prenijeti nauk u čistom i netaknutom obliku, bez ublažavanja ili netočnog predstavljanja", tako da se "to sigurno i nepromjenjivo učenje, koje se mora vjerno poštivati, produbljuje i predstavlja na onaj način koji odgovara zahtjevima našeg vremena" [3]. U vezi s tim, od presudne je važnosti početak dogmatske konstitucije *Lumen gentium*: "Svjetlo naroda je Krist pa stoga ovaj Sveti sabor, sabran u Duhu Svetom, žarko želi njegovom svjetlošću, koja odsijeva na licu Crkve, prosvijetliti sve ljude navješćujući evanđelje svemu stvorenju (usp. Mk 16, 15)" [4].

Polazeći od Kristova svjetla koje čisti, prosvjetljuje i posvećuje u slavljinama svete liturgije (usp. Konstitucija *Sacrosanctum Concilium*) i svojom božanskom riječju (usp. Dogmatska konstitucija *Dei Verbum*), Koncil temeljito obrađuje duboku narav Crkve (usp. Dogmatska konstitucija *Lumen gentium*) i njezin odnos sa suvremenim svijetom (usp. Pastoralna konstitucija *Gau-*

dium et spes). Oko te četiri konstitucije, koje su pravi stožeri Koncila, raspoređene su deklaracije i dekreti, koje obrađuju neke od najvećih izazova našeg doba.

Nakon Koncila, Crkva je – u kontinuitetu s čitavom predajom, pod sigurnim vodstvom Učiteljstva – poradila na prihvaćanju i usvajanju svoga bogatog nauka. Da bi potpomogli ispravno prihvaćanje Koncila, pape su više puta sazvale Biskupsku sinodu [5], koju je 1965. ustanovio sluga Božji Pavao VI., ponudivši Crkvi jasne smjernice kroz razne posinodske apostolske pobudnice. Iduće opće zasjedanje Biskupske sinode, koje će se održati u listopadu 2012., bit će o temi: „Nova evangelizacija za prenošenje kršćanske vjere“.

Već od početka svog pontifikata, papa Benedikt XVI. se odlučno zauzimao za ispravno shvaćanje Koncila, odbacivši takozvanu "hermeneutiku diskontinuiteta i raskida" kao pogrešnu te promičući onu koju je on sam nazvao "hermeneutikom reforme, obnove u kontinuitetu jedinog subjekta – Crkve, koju nam je Gospodin darovao; to je subjekt koji raste u vremenu i razvija se, no ipak ostaje uvijek isti, jedan jedini subjekt putujućeg Božjeg naroda" [6].

Katekizam Katoličke crkve, u tom istom duhu, s jedne strane je "istinski plod Drugog vatikanskog koncila" [7], a s druge želi potpomoći njegovo prihvaćanje. Izvanredna Biskupska sinoda sazvana prigodom dvadesete obljetnice zatvaranja Drugog vatikanskog koncila i s ciljem da ocijeni kako je prihvaćen kod vjernika, predložila je da se pripremi taj katekizam kako bi se Božjem narodu pružio sažetak čitavog katoličkog nauka i tekst koji će biti siguran putokaz pri izradi mjesnih katekizama. Papa Ivan Pavao II. je prihvatio taj prijedlog kao želju "koja potpuno odgovara stvarnoj potrebi opće Crkve i krajevnih Crkava" [8]. Sastavljen u suradnji sa svim biskupima Katoličke crkve, taj katekizam "doista izražava ono što se može nazvati 'simfonijom' vjere" [9].

Katekizam sadrži "novo i staro (usp. Mt 13, 52), jer vjera je uvijek ista i ujedno izvor uvijek novog svjetla. Da bi odgovorio na ta dva zahtjeva, Katekizam Katoličke crkve s jedne strane ponavlja 'stari' red, tradicionalni, kojeg je slijedio već katekizam svetog Pija V., dijeleći sadržaj na

četiri dijela: Vjerovanje, sveta liturgija, sa sakramentima u prvom planu; život u Kristu, izložen počevši od zapovijedi; i na kraju kršćanska molitva. No, istodobno, taj je sadržaj često izražen na 'novi' način, da bi se odgovorilo na pitanja našeg doba" [10]. Taj je katekizam "vrijedno i legitimno sredstvo u službi crkvenog zajedništva" i "sigurna norma za poučavanje u vjeri" [11]. U njemu sadržaji vjere nalaze "svoju sustavnu i sveobuhvatnu sintezu. Tu, naime, izlazi na vidjelo bogatstvo nauka kojeg je Crkva prihvatila, čuvala i pružala u svojoj dvijetisućljetnoj povijesti. Od Svetog pisma do crkvenih otaca, od učitelja teologije do svetaca koji su živjeli u raznim razdobljima povijesti, katekizam pruža stalni spomen na mnoge načine na koje je Crkva razmišljala o svojoj vjeri i sve više napredovala u nauku tako da može pružiti sigurnost vjernicima u njihovu vjerničkom životu" [12].

Godina vjere želi pridonijeti novom obraćenju Gospodinu Isusu i ponovnom otkrivanju vjere, kako bi svi članovi Crkve bili vjerodostojni i radosni svjedoci uskrsgoga Gospodina u današnjem svijetu, koji su kadri mnogim ljudima koji traže Boga pokazati "vrata vjere". Ta "vrata" širom otvaraju čovjekov pogled na Isusa Krista, prisutnog među nama "u sve dane - do svršetka svijeta" (Mt 28, 20). On nam pokazuje kako se "umijeće življenja" uči "u snažnom odnosu s njim" [13]. "Svojom ljubavlju, Isus Krist privlači sebi ljude svih pokoljenja: u svakom dobu on sabire svoju Crkvu povjeravajući joj naviještaj evanđelja, s nalogom koji ne zastarijeva. Zbog toga i danas postoji potreba za snažnijim zauzimanjem Crkve za novu evangelizaciju kako bi se ponovno otkrilo radost vjere i iznova pronašlo oduševljenje za prenošenje vjere" [14].

Po nalogu pape Benedikta XVI. [15] Kongregacija za nauk vjere, u dogovoru s nadležnim dikasterijima Svete Stolice i uz pomoć Odbora za pripremu Godine vjere [16], sastavila je ovu Notu s nekim prijedlozima za življenje ovog milosnog vremena, ne isključujući ostale inicijative koje Duh Sveti bude htio pobuditi među pastirima i vjernicima u raznim dijelovima svijeta.

Smjernice

"Znam komu sam povjerovao" (2 Tim 1, 12): te riječi svetog Pavla pomažu nam shvatiti da je vjera "prije svega čovjekovo osobno prijanje Bogu, istodobno, neodvojivo od toga, jest i slobodan pristanak uza svu istinu što ju je Bog objavio" [17]. Vjera kao osobno pouzdanje u Boga i vjera koju ispovijedamo u vjerovanju su neraskidivo pozvani, jedna na drugu upućuju i jedna drugu zahtijevaju. Postoji duboka veza iz-

među življene vjere i njezinih sadržaja: vjera svjedoka i ispovjedalaca je također vjera apostola i naučitelja Crkve.

U tome smislu, slijedeće smjernice za Godinu vjere žele pomoći bilo susret s Kristom preko istinskih svjedoka vjere bilo sve veće poznavanje njezinih sadržaja. Riječ je o prijedlozima koji žele, u obliku primjera, potaknuti spreman odgovor Crkve na poziv Svetog Oca da se ovu godinu u punini živi kao posebno "vrijeme milosti" [18]. Radosno otkrivanje vjere moći će također pridonijeti učvršćivanju jedinstva i zajedništva među različitim stvarnostima koje čine veliku obitelj Crkve.

I. Na razini opće Crkve

1. Glavni crkveni događaj na početku Godine vjere bit će 13. opće zasjedanje Biskupske sinode, koju je papa Benedikt XVI. sazvaio za mjesec listopad 2012. a posvećena je Novoj evangelizaciji za prenošenje kršćanske vjere. Tijekom Sinode, 11. listopada 2012., održat će se svečana proslava početka Godine vjere, u spomen na pedesetu obljetnicu otvorenja Drugog vatikanskog koncila.

2. U Godini vjere treba potaknuti vjernike da hodočaste Petrovoj Stolici, da ondje ispovjedu vjeru u Boga Oca, Sina i Duha Svetoga, u jedinstvu s onim koji je danas pozvan učvrstiti svoju braću u vjeri (usp. Lk 22, 32). Važno je poticati također hodočašća u Svetu zemlju, mjesto koje je prvo vidjelo prisutnost Isusa, Spasitelja, i Marije, njegove majke.

3. Tijekom te godine bit će korisno pozvati vjernike da se s posebnom pobožnošću obraćaju Mariji, slici Crkve, koja "u sebi ujedinjuje i odražava najveća načela vjere" [19]. Trebat će zato ohrabriti svaku inicijativu koja pomaže vjernicima prepoznati posebnu ulogu Marije u otajstvu spasenja, sinovski je ljubiti i nasljedovati njezinu vjeru i kreposti. U tu će svrhu biti itekako korisno organizirati hodočašća, proslave i susrete u najvećim marijanskim svetištima.

4. Slijedeći Svjetski dan mladih u Rio de Janeiru u srpnju 2013. pružit će povlaštenu prigodu mladima da iskuse radost koju daju vjera u Gospodina Isusa i zajedništvo sa Svetim Ocem, u velikoj obitelji Crkve.

5. Nadamo se da će se organizirati simpoziji, skupovi i veća okupljanja, također na međunarodnoj razini, koji će pomoći susret s istinskim svjedočenjima vjere i upoznavanje sadržaja katoličkog nauka. Opažajući kako i danas Božja riječ nastavlja rasti i širiti se, bit će važno svjedočiti da u Isusu Kristu "sve boli i čežnje ljudskog srca nalaze ispunjenje" [20] i da vjera "postaje novo

mjerilo shvaćanja i djelovanja koje mijenja čitav čovjekov život" [21]. Neki će skupovi biti osobito posvećeni ponovnom otkrivanju učenja Drugog vatikanskog koncila.

6. Za sve vjernike, Godina vjere će pružiti zgodnu priliku da prodube poznavanje glavnih dokumenata Drugog vatikanskog koncila i proučavaju Katekizam Katoličke crkve. To vrijedi napose za kandidate za svećeništvo, prije svega tijekom propedeutičke godine ili prvih godina teoloških studija, za novakinje i novake ustanova posvećenog života i družbi apostolskog života, kao i za one koji prolaze razdoblje razlučivanja sa ciljem pridruživanja nekoj udruzi ili crkvenom pokretu.

7. Ova godina bit će povoljna prilika svim vjernicima da pokažu veću osjetljivost za homilije, kateheze, govore i ostale istupe Svetog Oca. Pastiri, posvećene osobe i vjernici laici bit će pozvani da s novim poletom stvarno i srcem prijanjaju uz nauk Petrova nasljednika.

8. Poželjno je da se tijekom Godine vjere, u suradnji s Papinskim vijećem za promicanje jedinstva kršćana, priređuju razne ekumenske inicijative koje će imati za cilj pridonositi "ponovnoj uspostavi jedinstva" koja je "jedan od poglavitih ciljeva svetog ekumenskog Drugog vatikanskog koncila" [22]. Na poseban način, održat će se jedno svečano ekumensko slavlje na kojem će svi kršćenici ponovno potvrditi vjeru u Krista.

9. Pri Papinskom vijeću za promicanje nove evangelizacije osnovat će se odgovarajuće Tajništvo koje će imati zadatak koordinirati sve inicijative vezane uz Godinu vjere što ih budu organizirali razni dikasteriji Svete Stolice ali i sve druge događaje od važnosti za opću Crkvu. Bit će uputno obavijestiti na vrijeme spomenuto Tajništvo o glavnim događajima koji će se organizirati tijekom te godine; ono će moći također sugerirati prikladne inicijative u tom pogledu. Tajništvo će otvoriti posebnu web stranicu sa ciljem da pruži sve korisne informacije kako bi se Godinu vjere proslavilo na što plodonosniji način.

10. Na završetku te godine, na svetkovinu našega Gospodina Isusa Krista Kralja svega stvorenja, održat će se euharistija koju će slaviti Sveti Otac, tijekom koje će se obnoviti ispovijest vjere.

II. Na razini biskupskih konferencija [23]

1. Biskupske konferencije moći će posvetiti jedan studijski dan temi vjere, njezinu osobnom svjedočenju i njezinu prenošenju novim naraštajima, sa sviješću o posebnom poslanju biskupa kao učitelja i "glasnika vjere" [24].

2. Bit će korisno potaknuti ponovno objavljivanje dokumenata Drugog vatikanskog konci-

la, Katekizma Katoličke crkve i njegova Komen-dija, također u džepnom i skromnijem izdanju, te poraditi na njihovu većem distribuiranju putem elektronskih sredstava i suvremenih tehnologija.

3. Poželjno je uložiti nove napore oko prevođenja dokumenata Drugog vatikanskog koncila i Katekizma Katoličke crkve na jezike na kojima ti tekstovi još uvijek nisu prevedeni. Potiču se inicijative bratske potpore za te prijevode na lokalne jezike u misijskim krajevima, gdje krajevne Crkve ne mogu pokriti te troškove. Neka se to provodi pod vodstvom Kongregacije za evangelizaciju naroda.

4. Pastiri će se truditi promicati televizijske i radijske emisije, filmove i publikacije posvećene temi vjere, njezinim načelima i sadržajima, kao i značenju Drugog vatikanskog koncila za Crkvu, dostupne široj publici. U tome će se služiti novim komunikacijskim jezicima, koje mogu razumjeti širi društveni slojevi.

5. Sveci i blaženici su istinski svjedoci vjere [25]. Bit će zato uputno da biskupske konferencije porade na što boljem upoznavanju svetaca sa svoga teritorija, koristeći u tu svrhu također suvremena sredstva društvene komunikacije.

6. Suvremeni je svijet osjetljiv na odnos između vjere i umjetnosti. U tome smislu se biskupskim konferencijama preporučuje da – po mogućnosti u suradnji s ostalim vjerskim zajednicama – što bolje iskoriste mogućnost korištenja umjetničke baštine s područja povjerenog njihovoj pastoralnoj brizi u katehetske svrhe.

7. Predavači u Centrima za teološke studije, sjemeništima i na katoličkim sveučilištima pozvani su pokazati u svom učenju koliku važnost sadržaji Katekizma Katoličke crkve i njihove implikacija imaju za discipline koje predaju.

8. Bit će korisno pripremiti, uz pomoć teologa i stručnih autora, brošure i listiće apologetskog karaktera (usp. 1 Pt 3, 15) dostupne što većem broju ljudi. Svaki će vjernik moći tako odgovoriti na teška pitanja i izazove koji se nameću u raznim kulturnim područjima, bilo da se tiču sljedbi, problema vezanih uz sekularizaciju i relativizam ili pak "pitanja koja dolaze iz promijenjenog mentaliteta a koji, osobito danas, svodi razumu sigurne činjenice isključivo na sigurnosti koje pružaju znanstvena i tehnološka otkrića" [26], ili se tiču ostalih posebnih pitanja.

9. Poželjno je preispitati mjesne katekizme i razne katehetske priručnike i druga pomagala koja se koriste u krajevnim Crkvama, da bi se zajamčilo da budu potpuno u skladu s Katekizmom Katoličke crkve [27]. U slučaju da neki katekizmi ili priručnici za katehezu nisu potpuno u skladu s katekizmom, ili se u njima zapaze neki nedostatci, moći će se započeti s izradom novih, even-

tualno po uzoru i uz pomoć ostalih biskupskih konferencija koje su se već pobrinuli da isprave takve nedostatke.

10. Godina vjere bit će također prikladno vrijeme da se, u suradnji s mjerodavnom Kongregacijom za katolički odgoj, preispita prisutnost sadržaja Katekizma Katoličke crkve u Temeljnim uredbama (Ratio) za formaciju budućih svećenika kao i u kurikulumu njihovih teoloških studija.

III. Na biskupijskoj razini

1. Poželjno je da se u svakoj krajevnoj Crkvi organizira proslava otvorenja Godine vjere i njezino svečano zaključenje, u kojima ćemo "ispovjediti vjeru u uskrslog Gospodina u našim katedralama i u crkvama u cijelom svijetu" [28].

2. Bit će poželjno da se u svim biskupijama svijeta organizira studijski dan posvećen Katekizmu Katoličke crkve, pozivajući da u njemu na osobit način sudjeluju svećenici, posvećene osobe i katehisti. U toj će prigodi, na primjer, moći biti upriličen susret predstavnika istočnih katoličkih biskupija sa svećenicima na kojem će ovi svjedočiti o svojoj posebnoj osjetljivosti i liturgijskoj tradiciji unutar jedne vjere u Krista. Tako će mlade krajevne Crkve u misijskim krajevima imati priliku pružiti novo svjedočanstvo one radosti vjere kojom se tako snažno odlikuju.

3. Svaki biskup može posvetiti jedno svoje pastoralno pismo temi vjere, u kojem će dozvati vjernicima u svijest važnost Drugog vatikanskog koncila i Katekizma Katoličke crkve, vodeći računa o posebnim pastoralnim okolnostima dijela Božjeg naroda koji mu je povjeren.

4. Poželjno je da se u svakoj biskupiji, pod vodstvom biskupa, organiziraju katehetski susreti, namijenjeni mladima i onima koji traže smisao života, koji će im pomoći otkriti ljepotu crkvene vjere, promičući susrete sa značajnim svjedocima vjere.

5. Bit će uputno da svaka krajevna Crkva ocijeni kako su Drugi vatikanski koncil i Katekizam Katoličke crkve prihvaćeni u njezinu životu i poslanju, osobito na katehetskom polju. U tome smislu se nadamo da će se poduzeti novi naponi od strane katehetskih ureda pojedinih biskupija, koje – uz pomoć komisija za katehezu biskupskih konferencija – imaju dužnost brinuti za teološku izobrazbu katehista.

6. Trajna formacija klera moći će, osobito u ovoj Godini vjere, biti usredotočena na dokumente Drugog vatikanskog koncila i Katekizam Katoličke crkve, obrađujući, primjerice, teme kao što su "navještaj Krista uskrslog", "Crkva - sakrament spasenja", "evangelizacijsko poslanje u današnjem svijetu", "vjera i nevjera", "vjera, eku-

menizam i međureligijski dijalog", "vjera i vječni život", "hermeneutika reforme u kontinuitetu", "katekizam u redovnoj pastoralnoj skrbi".

7. Biskupe se poziva da organiziraju, osobito u korizmenom vremenu, pokornička slavlja u kojima će svi moći moliti od Boga oprostjenje, na poseban način za grijehe protiv vjere. Ova će godina biti također prava prigoda svim vjernicima da s većom vjerom i češće pristupaju sakramentu pokore.

8. Nadamo se da će akademski svijet i svijet kulture prepoznati ovu godinu kao novu prigodu za kreativni dijalog između vjere i razuma putem simpozija, skupova i studijskih dana, osobito na katoličkim sveučilištima, da se time покаže "kako između vjere i autentične znanosti ne može biti bilo kakvog sukoba jer oboje, premda različitim putovima, teže istini" [29].

9. Bit će važno promicati susrete s osobama koje, "premda tvrde da nemaju dara vjere, ipak iskreno traže posljednji smisao i konačnu istinu o svom životu i o svijetu" [30], nadahnjujući se također na dijalozima Predvorja pogana, koji su pokrenuti pod vodstvom Papinskog vijeća za kulturu.

10. Godina vjere predstavljat će prigodu da se veća pozornost posveti katoličkim školama, koje predstavljaju prikladna mjesta da se učenicima pruži živo svjedočanstvo Gospodina i njeguje njihova vjera. U tu se svrhu preporučuje korištenje dobrih katehetskih pomagala, kao što su, na primjer, Kompendij Katekizma Katoličke crkve ili Youcat.

IV. Na razini župa / zajednica / udruga / pokreta

1. U pripravi za Godinu vjere, svi su vjernici pozvani čitati i pažljivo razmišljati o apostolskom pismu Porta fidei svetog oca Benedikta XVI.

2. Godina vjere "bit će također dobra prigoda za intenzivnije slavljenje vjere u liturgiji, i na osobit način u euharistiji" [31]. U euharistiji, tom otajstvu vjere i vrelu nove evangelizacije, vjera Crkve se razglašava, slavi i jača. Svi su vjernici pozvani u njoj sudjelovati svjesno, aktivno i plodonosno, da bi bili istinski Gospodinovi svjedoci.

3. Svećenici će moći posvetiti veću pažnju proučavanju dokumenata Drugog vatikanskog koncila i Katekizma Katoličke crkve, služeći se njihovim sadržajem za župni pastoral u svojoj župi – katehezu, propovijedanje, pripremu na sakramente. Mogu također pripremiti nizove homilija o vjeri ili nekim njezinim posebnim vidicima, kao što su primjerice "susret s Kristom", "temeljni sadržaji Vjerovanja", "vjera i Crkva" [32].

4. Katehisti će moći snažnije prionuti doktrinarnom bogatstvu što ga pruža Katekizam Katoličke crkve i, pod vodstvom svojih župnika, predvoditi skupine vjernika u čitanju i zajedničkom produbljivanju toga dragocjenog oruđa, s ciljem da se stvore male zajednice vjere i svjedočenja Gospodina Isusa.

5. Poželjno je da u župama dođe do nove zauzetosti u širenju i razdjeljivanju Katekizma Katoličke crkve ili drugih pomagala koji odgovaraju zahtjevima i potrebama obitelji, tih autentičnih domaćih Crkava i prvih mjesta prenošenja vjere. To se, primjerice, može učiniti tijekom blagoslova kuća, krštenja odraslih, podjeljivanja sakramenata potvrde i ženidbe. To zasigurno može pridonijeti ispovijedanju i produbljivanju katoličke vjere "u našim kućama i u našim obiteljima, tako da svatko uzmogne osjetiti snažnu potrebu bolje upoznati i budućim naraštajima prenositi neprolaznu vjeru" [33].

6. Promicanje pučkih misija i ostalih inicijativa u župama i na radnim mjestima može pomoći vjernicima da ponovno otkriju dar krsne vjere i zadaću svoga svjedočenja, svjesni da je kršćanski poziv "po svojoj naravi također poziv na apostolat" [34].

7. U tome vremenu, članovi ustanova posvećenog života i družbi apostolskog života toplu su pozvani da se založe u novoj evangelizaciji s novim prijanjanjem uz Isusa, u skladu s vlastitim karizmama i u vjernosti Svetom Ocu i zdravom nauku.

8. Kontemplativne će zajednice u Godini vjere posebno moliti za obnovu vjere u Božjem narodu i za novi polet u njezinu prenošenju mladim naraštajima.

9. Crkvene udruge i pokreti su pozvani promicati posebne inicijative koje će, kroz doprinos njihove karizme i u suradnji s mjesnim pastirima, pridonijeti tome da veliki događaj Godine vjere naiđe na što širi odjek. Nove zajednice i crkveni pokreti će, na kreativan i velikodušan

način, znati iznaći najprikladnije načine da pruže svoje svjedočanstvo vjere u služenju Crkvi.

10. Svi vjernici, koji su pozvani oživjeti dar vjere, nastojat će prenositi vlastito iskustvo vjere i ljubavi [35] u dijalogu sa svojom braćom i sestrama, također iz ostalih kršćanskih konfesija, sa sljedbenicima ostalih religija, kao i s onima koji ne vjeruju ili su prema vjeri ravnodušni. Nadamo se da će na taj način kršćanski vjernici započeti svojevrstu misiju među onima s kojima žive i rade, sa sviješću da su "primili poruku spasenja koju valja iznijeti pred svakoga" [36].

Zaključak

Vjera je "vjerna suputnica na životnom putu koja omogućuje, uvijek iznova, zamjećivati čudesa koja Bog čini za nas. Kao ona koja ima za cilj pomoći nam uočavati znakove vremena u današnjoj povijesti, vjera obvezuje svakog od nas da postane živi znak prisutnosti Uskrsloga u svijetu" [37]. Vjera je osobni i ujedno zajednički čin: ona je Božji dar, koji se živi u krilu velike zajednice Crkve i kojeg se mora prenositi svijetu. Sve inicijative u prigodi Godine vjere trebaju biti osmišljene tako da potpomognu radosno otkrivanje i obnovljeno svjedočenje vjere. Ovdje iznesene smjernice i preporuke imaju za cilj pozvati sve članove Crkve da se zauzmu da ova Godina bude povlaštena prigoda za dijeljenje onoga što je kršćanskim vjernicima najdraže: Isusa Krista, Otkupitelja čovjeka, Kralja svega stvorenja, "Početnika i Dovođenja vjere" (Heb 12, 2). ■

Dano u Rimu, u sjedištu Kongregacije za nauk vjere, 6. siječnja 2012., na svetkovinu Bogojavljenja.

*kard. William Levada
Pročelnik*

*Luis F. Ladari, DI
Naslovni nadbiskup Thibice, tajnik*

[1] Benedikt XVI, Enc. Deus caritas est, 25. prosinca 2005., br. 1.

[2] Isti, Homilija na blagdan Krštenja Gospodinova, 10. siječnja 2010.

[3] Ivan XXIII., Govor na svečanom otvorenju Drugog ekumenskog vatikanskog koncila, 11. listopada 1962.

[4] Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. Lumen gentium, br. 1.

[5] Na redovitim zasjedanjima Biskupske sinode obrađivane su slijedeće teme: Očuvanje i jačanje katoličke vjere, njezine cjelovitosti, njezine snage, njezina razvoja, njezine doktrinarne i povijesne dosljednosti (1967.), Ministerijalno svećeništvo i pravda u svijetu (1971.), Evangelizacija u suvremenom svijetu (1974.), Kateheza u našem dobu (1977.), Kršćanska obitelj (1980.), Pokora i pomirenje u poslanju Crkve (1983.), Poziv i poslanje laika u Crkvi i svijetu (1987.), Odgoj i izobrazba svećenika u sadašnjim okolnostima (1991.), Posvećeni život i njegovo poslanje u Crkvi i svijetu (1994.), Biskup: poslužitelj evanđelja Isusa Krista za nadu svijeta (2001.), Euharistija – izvor i vrhunac života i poslanja Crkve

- (2005.), Božja riječ u životu i poslanju Crkve (2008.).
- [6] Benedikt XVI., Govor Rimskoj kuriji, 22. prosinca 2005.
- [7] Isti, Apost. pismo Porta fidei, br. 4.
- [8] Ivan Pavao II., Govor na završetku Drugog izvanrednog zasjedanja Biskupske sinode, 7. prosinca 1985. Isti je papa, u početnoj fazi te Sinode, tijekom Angelusa od 24. studenog 1985., rekao: "Vjera je temeljno počelo, kamen temeljac, osnovno mjerilo obnove koju je Koncil želio provesti. Iz vjere proizlaze norme, načini života, praktične smjernice u svakoj prigodi".
- [9] Isti, Apost. konst. Fidei depositum, 11. listopada 1992., br. 2.
- [10] Isto, br. 3.
- [11] Isto, br. 4.
- [12] Benedikt XVI., Apost. pismo Porta fidei, br. 11.
- [13] Isti, Discorso ai partecipanti all'Incontro promosso dal Pontificio Consiglio per la Promozione della Nuova Evangelizzazione (Govor sudionicima Susreta održanog u organizaciji Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije), 15. listopada 2011.
- [14] Isti, Apost. pismo Porta fidei, br. 7.
- [15] Usp. isto, br. 12.
- [16] Taj Odbor, osnovan pri Kongregaciji za nauk vjere po nalogu svetog oca Benedikta XVI., čine: kardinali William Levada, Francis Arinze, Angelo Bagnasco, Ivan Dias, Francis E. George, Zenon Grocholewski, Marc Ouellet, Mauro Piacenza, Jean-Pierre Ricard, Stanisław Ryłko i Christoph Schönborn; zatim nadbiskupi Luis F. Ladaria i Salvatore Fisichella; te biskupi Mario del Valle Moronta Rodríguez, Gerhard Ludwig Müller i Raffaello Martinelli.
- [17] Katekizam Katoličke crkve, br. 150.
- [18] Benedikt XVI., Apost. pismo Porta fidei, br. 15.
- [19] Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. Lumen gentium, br. 65.
- [20] Benedikt XVI., Apost. pismo Porta fidei, br. 13.
- [21] Isto, br. 6.
- [22] Drugi vatikanski koncil, Dekr. Unitatis redintegratio, br. 1.
- [23] Slijedeće smjernice koje su dane za biskupske konferencije vrijede, na sličan način, za Sinode biskupa većih patrijarhatskih i nadbiskupskih Crkava i za zasjedanja hijerarha ostalih Crkava Istoka sui iuris.
- [24] Drugi vatikanski koncil, Dogm. konst. Lumen gentium, br. 25.
- [25] Usp. Benedikt XVI., Apost. pismo Porta fidei, br. 13.
- [26] Isto, br. 12.
- [27] Usp. Ivan Pavao II., Apost. konst. Fidei depositum, br. 4.
- [28] Benedikt XVI., Apost. pismo Porta fidei, br. 8.
- [29] Isto, br. 12.
- [30] Isto, br. 10.
- [31] Isto, br. 9.
- [32] Usp. Benedikt XVI., Posinod. apost. pob. Verbum Domini, 30. rujna 2010., brr. 59-60 i 74.
- [33] Isti, Apost. pismo Porta fidei, n. 8.
- [34] Drugi vatikanski koncil, Dekr. Apostolicam actuositatem, br. 2.
- [35] Usp. Benedikt XVI., Apost. pismo Porta fidei, br. 14.
- [36] Drugi vatikanski koncil, Past. konst. Gaudium et spes, br. 1.
- [37] Benedikt XVI., Apost. pismo. Porta fidei, br. 15.

“Radujte se u Gospodinu uvijek!” (Fil 4, 4)

Poruka pape Benedikta XVI. za 27. svjetski dan mladih 2012.

Draga mladeži, sretan sam što vam se mogu ponovno obratiti, u prigodi 27. svjetskog dana mladih. Sjećanje na susret u Madridu, u kolovozu prošle godine, veoma je prisutno u mom srcu. Bio je to izvanredni milosni trenutak, tijekom kojeg je Gospodin blagoslovio prisutne mlade, pridošle iz čitavoga svijeta. Zahvaljujem Bogu za sve plodove koje je taj susret dao i koje će u budućnosti zasigurno nastaviti davati mladima i zajednicama kojima pripadaju. Sada se već okrećemo idućem susretu u Rio de Janeiru 2013. godine, koji će imati za temu “Pođite i učinite mojim učenicima sve narode” (usp. Mt 28, 19).

Tema ovogodišnjeg Svjetskog dana mladih nadahnutu je pozivom iz Poslanice svetog Pavla apostola Filipljanima: “Radujte se u Gospodinu uvijek!” (4, 4). Radost je, naime, u samom srcu kršćanskog iskustva. Na svakom Svjetskom danu mladih doživljavamo iskustvo snažne radosti, radosti zajedništva, radosti pripadnosti Kristu, radosti vjere. To je jedna od karakteristika tih susreta. Možemo vidjeti njezinu veliku privlačnu snagu. U svijetu često označenom žalošću i nemirima, to je važno svjedočanstvo ljepote i pouzdanosti kršćanske vjere.

Crkva je pozvana svijetu donijeti radost, istinsku i trajnu radost, onu koju su anđeli najvijestili pastirima u Betlehemu u noći Isusova rođenja (usp. Lk 2, 10): Bog nije samo govorio, nije samo činio čudesna znamenja u povijesti ljudskog roda, već nam se toliko približio da je postao jedan od nas i živio potpuno ljudskim životom. U ovim teškim vremenima, mnogi mladi oko vas imaju silnu potrebu osjetiti da je kršćanska poruka, poruka radosti i nade! Želim razmišljati s vama o toj radosti i kako je pronaći, da biste je mogli sve dublje živjeti i donositi je svima koje susrećete na svom životnom putu.

1. Naše je srce stvoreno za radost

Težnja k radosti je duboko utisnuta u čovjekovo srce. Daleko više od neposrednih i prolaznih zadovoljstava, naše srce traži duboku, punu i trajnu radost, koja može dati “okus” našem životu. A to vrijedi prije svega za vas, jer je mladost doba stalnog otkrivanja života, svijeta, drugih ljudi i samih sebe. To je vrijeme otvaranja prema budućnosti, u kojem se očituju velike želje za radošću, prijateljstvom, zajedništvom i

istinom, u kojem nas pokreću veliki ideali i koju se veliki planovi.

A Gospodin nam svakog dana pruža mnoge jednostavne radosti: radost života, radost koja nas obuzima dok promatramo prirodne ljepote, radost zbog dobro obavljenog posla, radost služenja, radost iskrene i čiste ljubavi. Ako malo bolje pogledamo postoje i mnogi drugi razlozi za radost: lijepi obiteljski trenutci, prijateljsko dijeljenje, otkrivanje vlastitih talenta i postizanje dobrih rezultata, spoznaja da nas drugi cijene, prigode da iznesemo svoje mišljenje i da osjetimo da smo shvaćeni, osjećaj da smo korisni blišnjemu. Tu se mogu još ubrojiti i stjecanje novih znanja kroz učenje, širenje vlastitih obzora zahvaljujući putovanjima i susretima, mogućnost stvaranja planova za budućnost. Ali i iskustvo čitanja nekog književnog djela, divljenje nekom umjetničkom remek-djelu, slušanje glazbe i sviranje nekog glazbala ili gledanje filma mogu nam priuštiti trenutke prave i istinske radosti.

Svakog dana, međutim, nailazimo također na mnoge teškoće i u srcu nam se roje brige za budućnost, počinjemo se čak pitati je li puna i trajna radost kojoj težimo puka opsjena i bijeg od stvarnosti. Ima mnogo mladih ljudi koji se pitaju je li savršena radost danas uopće moguća. A to traženje može čovjeka dovesti na razne putove, od kojih se neki pokazuju pogrešnima ili bar opasnim. Ali kako doista trajne radosti razlikovati od neposrednih i varljivih zadovoljstava? Kako pronaći pravu radost u životu, radost koja traje i ne napušta nas ni u teškim trenucima?

2. Bog je izvor prave radosti

Zapravo, sve ono što nam donosi radost, i one male svakodnevne i velike životne radosti, imaju svoj izvor u Bogu, premda to nije očito na prvi pogled. To je zato jer je Bog zajednica vječne ljubavi, on je beskrajna radost koja nije zatvorena u samu sebe, već se širi i zahvaća one koje on ljubi i koji njega ljube. Bog nas je stvorio na svoju sliku iz ljubavi i da na nas izlije tu svoju ljubav, da nas ispuni svojom prisutnošću i svojom milošću. Bog nas želi učiniti dionicima svoje božanske i vječne radosti i pomaže nam otkriti da se vrijednost i duboki smisao našeg života krije u tome da nas on prihvaća, da nam se raduje i da nas ljubi; u tome nije nepostojan kakvi znamo biti mi ljudi kojima je ponekad teško druge prihvatiti, već je Božje prihvaćanje bezuvjetno te možemo mirno reći: "ja sam željen, imam svoje mjesto u svijetu i povijesti, Bog

me osobno ljubi. A ako me Bog prihvaća i ljubi i ja sam u to siguran, tada jasno i sa sigurnošću znam da je dobro da živim i postojim".

Ta se beskrajna Božja ljubav prema svakom od nas očituje u punini u Isusu Kristu. U njemu se nalazi radost koju tražimo. U Evanđelju vidimo kako događaji koji označavaju početak Isusova života karakterizira radost. Kada arkandjel Gabriel naviješta Djevici Mariji da će biti Spasiteljeva majka, prvo joj upućuje ove riječi: "Raduj se!" (Lk 1, 28). Prilikom Isusova rođenja, Anđeo Gospodnji kaže pastirima: "Evo javljam vam blagovijest, veliku radost za sav narod! Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj - Krist, Gospodin" (Lk 2, 11). A mudraci koji su tražili dijete, "kad ugledaše zvijezdu, obradovaše se radošću veoma velikom" (Mt 2, 10). Razlog te radosti je dakle blizina Boga koji je postao jedan od nas. To je ono na što sveti Pavao misli kada piše Filipljanima: "Radujte se u Gospodinu uvijek! Ponavljam: radujte se! Blagost vaša neka je znana svim ljudima! Gospodin je blizu!" (Fil 4, 4-5). Prvi uzrok naše radosti je blizina Boga, koji me prihvaća i ljubi.

Susret s Isusom uvijek donosi veliku duhovnu radost. U Evanđeljima to možemo vidjeti u mnogim događajima. Sjećamo se Isusova posjeta Zakeju, nepoštenom cariniku i javnom grešniku, kojem Isus kaže: "Danas mi je proboraviti u tvojoj kući". A Zakej, kako prenosi sveti Luka, "primi ga sav radostan" (Lk 19, 5-6). To je radost susreta s Gospodinom; to znači osjetiti Božju ljubav koja može promijeniti čitav život i donijeti spasenje. A Zakej je odlučio promijeniti život i dati polovicu svojih dobara siromašnima.

U času Isusove muke, ta se ljubav očituje u svojoj snazi. U posljednjim trenucima svoga zemaljskog života, dok je večerao sa svojim prijateljima, on kaže: "Kao što je Otac ljubio mene tako sam i ja ljubio vas; ostanite u mojoj ljubavi... To sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna" (Iv 15, 9.11). Isus želi uvesti svoje učenike i svakoga od nas u punu radost, onu radost koju dijeli s Ocem, da ljubav kojom ga Otac ljubi bude u nama (usp. Iv 17, 26). Kršćanska se radost sastoji u tome da budemo otvoreni toj Božjoj ljubavi i pripadamo njemu.

Evanđelja izvješćuju da su Marija Magdalena i druge žene pošle posjetiti grob u kojem je Isus bio položen nakon svoje smrti. Anđeo im tada reče zapanjujuću vijest da je Isus uskrsnuo. Tada, kako bilježi evanđelist, otiđoše žurno s groba "te sa strahom i velikom radošću otrčaše javiti njegovim učenicima. Kad eto im Isusa u susret! Reče im: 'Zdravo!' One polete k njemu,

obujme mu noge i ničice mu se poklone" (Mt 28, 8-9). To je radost spasenja koje im je dano: Krist je živ, on je onaj koji je pobijedio zlo, grijeh i smrt. On je prisutan među nama kao Uskrsli, sve do svršetka svijeta (usp. Mt 28, 20). Zlo nema posljednju riječ o našem životu; vjera u Krista Spasitelja nam govori da Božja ljubav pobjeđuje.

Ta duboka radost je plod Duha Svetoga koji nas čini djecom Božjom, koja su kadra živjeti i kušati njegovu dobrotu, obraćati mu se riječima: "Abba", Oče (usp. Rim 8, 15). Radost je znak njegove prisutnosti i djelovanja u nama.

3. Sačuvati u srcu kršćansku radost

Sada nam se nameće pitanje: kako primiti i sačuvati taj dar duboke, duhovne radosti? Jedan Psalam nam kaže: "Sva radost tvoja neka bude Gospodin: on će ispuniti želje tvoga srca" (Ps 37, 4). A Isus objašnjava: "Kraljevstvo je nebesko kao kad je blago skriveno na njivi: čovjek ga pronade, sakrije, sav radostan ode, proda sve što ima i kupi tu njivu" (Mt 13, 44). Otkrivanje i čuvanje duhovne radosti plod je susreta s Gospodinom, koji traži da ga slijedimo i da donesemo čvrstu odluku da sav svoj život stavimo u njegove ruke. Dragi mladi, neustrašivo se odvažite dati mjesta u svom životu Isusu Kristu i njegovu evanđelju. To je put koji vodi unutar-njem miru i pravoj sreći, to je put prema pravom ostvarenju našeg života kao djece Božje, stvorene na njegovu sliku i priliku.

Tražiti radost u Gospodinu, jer radost je plod vjere. To znači svakog dana biti svjestan njegove prisutnosti i prijateljstva: "Gospodin je blizu!" (Fil 4, 5); to znači staviti svoje pouzdanje u njega i rasti u njegovu spoznanju i ljubavi. "Godina vjere", koju ćemo započeti za nekoliko mjeseci, bit će nam u tome pomoć i poticaj. Dragi prijatelji, naučite se vidjeti kako Bog djeluje u vašim životima, otkrijte ga skrivenog u događajima svog svakodnevnog života. Vjerujte da je on uvijek vjeran savezu kojeg je sklopio s vama na dan vašeg krštenja. Znajte da vas on nikada neće napustiti. Često upravite svoj pogled prema njemu. Na križu je dao svoj život jer vas ljubi. Promatranje tako velike ljubavi unosi u naša srca nadu i radost koju ništa ne može zatrti. Kršćanin ne može nikada biti žalostan, jer on je susreo Krista, koji je dao svoj život za njega.

Tražiti Gospodina i susresti ga u svom životu znači također prihvatiti njegovu riječ, koja je radost za srce. Prorok Jeremija piše: "Kad mi dođoše riječi tvoje, ja sam ih gutao: riječi tvoje ushitiše i obradovaše srce moje. Jer sam se tvojim zvao imenom, o Jahve, Bože nad Vojskama"

(Jr 15, 16). Naučite čitati i meditirati nad Svetim pismom. Ondje ćete naći odgovor na najdublja pitanja o istini koja gajite u svom srcu i umu. Božja riječ pomaže otkriti čudesa koja je Bog izveo u ljudskoj povijesti, ispunja nas radošću i potiče nas na hvalu i klanjanje: "Dođite, kličimo Gospodinu... prignimo koljena i padnimo nice, poklonimo se Jahvi koji nas stvorio!" (Ps 95, 1.6).

Nadalje, liturgija je savršeno mjesto na kojem Crkva izražava radost koju prima od Gospodina i prenosi je svijetu. Svake nedjelje, u euharistiji, kršćanske zajednice slave središnje otajstvo spasenja: Kristovu smrt i uskrsnuće. To je središnji događaj za svakog Gospodinova učenika, jer se u njemu uprisutnjuje njegova žrtva ljubavi. Nedjelja je dan u kojem susrećemo Krista uskrslog, slušamo njegovu Riječ, hranimo se njegovim Tijelom i Krvlju. U jednom se Psalmu kaže: "Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujmo se njemu!" (Ps 118, 24). A u uskrsnoj noći, Crkva pjeva Exultet, hvalospjev radosti zbog pobjede Isusa Krista nad grijehom i smrću: "Nek' usklikne sad nebesko mnoštvo Anđela... Nek' se raduje i zemlja tolikim obasjana bljeskom... i silnim poklicima naroda nek' ova odjekne dvorana". Kršćanska radost proizlazi iz svijesti da nas ljubi Bog koji se utjelovio, koji je dao svoj život za nas i pobijedio zlo i smrt. To znači živjeti od ljubavi prema njemu. Sveta Terezija od Djeteta Isusa, mlada karmelićanka, pisala je: "Isuse, moja je radost Tebe ljubiti" (P 45, 21. siječnja 1897., Op. Compl., str. 708).

4. Radost ljubavi

Dragi prijatelji, radost je duboko povezana s ljubavlju: to su dva nerazdvojna dara Duha Svetoga (usp. Gal 5, 23). Ljubav rađa radost, a radost je oblik ljubavi. Blažena Majka Terezija iz Kalkute, nadahnutu Isusovim riječima: "Blaženije je davati nego primati" (Dj 20, 35), govorila je: "Radost je mreža ljubavi kojom se love duše. Bog ljubi vesela darivatelja. I tko daje s veseljem više daje". A sluga Božji Pavao VI. je pisao: "U samom Bogu sve je radost, jer je sve dar" (Ap. pobud. Gaudete in Domino, 9. svibnja 1975.).

Imajući pred očima razna područja vašeg života, želim vam reći da ljubiti znači biti postojan, pouzdan, vjerno ispunjavati preuzete obaveze. I to, u prvom redu, vrijedi za prijateljstvo: naši prijatelji od nas očekuju da budemo iskreni, odani, vjerni, jer je prava ljubav ustrajna također i danasve u teškoćama. Isto vrijedi za rad, studije i službe koje obavljate. Vjernost i ustrajnost u dobru vode k radosti, premda ova ne dolazi uvijek odmah.

Da bismo ušli u radost ljubavi, pozvani smo također biti velikodušni, ne zadovoljavati se s najmanjim, već uložiti cijelog sebe u životu i posebnu pozornost posvetiti najpotrebitijima. Svijet treba stručne i velikodušne muškarce i žene, koji će se staviti u službu zajedničkog dobra. Uložite sav svoj napor u savjesno i ozbiljno učenje; njegujte svoje talente i već od sada ih stavljajte u službu bližnjemu. Tražite načine da svojim doprinosom društvo učinite pravednijim i humanijim gdje god se nalazili. Neka vas u čitavom životu vodi duh služenja, a ne traženje moći, materijalnog uspjeha i novca. U vezi velikodušnosti moram spomenuti posebnu radost: riječ je o onoj radosti koju se osjeti kada se odgovori na poziv darovati čitav svoj život Gospodinu. Dragi prijatelji, neka vas ne bude strah Kristova poziva na redovnički, monaški i misionski život ili svećeništvo. Budite sigurni da on ispunja radošću one koji odgovore na njegov poziv da napuste sve da bi bili s njim i posvetili se nepodijeljena srca služenju drugima. Velika je, isto tako, radost koju on daje muškarcu i ženi koji se potpuno predaju jedno drugom u braku da zasnuju obitelj i postanu znak Kristove ljubavi prema njegovoj Crkvi.

Želim vam dozvati u svijest još jedan, treći element koji će vas uvesti u radost ljubavi; on se sastoji u tome da dopustimo da u našem životu i u životu naših zajednica raste bratska ljubav. Postoji uska povezanost između zajedništva i radosti. Nije slučajno da sveti Pavao piše svoj poticaj u množini: ne obraća se svakom pojedincu, već zajednici u cjelini: "Radujte se u Gospodinu uvijek!" (Fil 4, 4). Samo zajedno, živeći bratsko zajedništvo, možemo iskusiti tu radost. Knjiga Djela apostolska ovako opisuje kršćansku zajednicu: "u kućama bi lomili kruh te u radosti i prostodušnosti srca zajednički uzimali hranu" (Dj 2, 46). Zauzmite se također da kršćanske zajednice mogu biti povlaštena mjesta dijeljenja, pažnje i uzajamne brige.

5. Radost obraćenja

Dragi prijatelji, da bismo doživjeli pravu radost treba također prepoznati napasti koje nas od nje udaljavaju. Današnja kultura često čovjeka navodi da traži neposredne ciljeve, postignuća i zadovoljstva. Ona više potpomaže nepostojanost no ustrajnost u naporu i vjernost preuzetim obavezama. Poruke koje primamo potiču potrošački mentalitet i obećavaju lažnu sreću. Iskustvo nas uči da posjedovanje stvari ne jamči sreću. Koliko je samo onih koji imaju obilje materijalnih dobara, a ipak ih u životu često muče

očaj, tuga i osjećaj neispunjenosti i praznine! Da bismo ostali u radosti, pozvani smo živjeti u ljubavi i istini, živjeti u Bogu.

A Božja je volja da budemo sretni. Zbog toga nam je dao konkretne putokaze za naš put: zapovijedi. Kada ih se pridržavamo tada nalazimo put života i sreće. Na prvi se pogled može činiti da je to tek skup zabrana, malne prepreke slobodi. No ako o njima malo pomnije razmislimo, u svjetlu Kristove poruke, uviđamo da je to skup osnovnih i dragocjenih životnih pravila koje vode sretnom životu, ostvarenom prema Božjem naumu. Koliko često, međutim, vidimo da graditi život bez Boga i njegove volje donosi očaj, žalost, gorak okus poraza i neuspjeha. Iskustvo grijeha, kao odbijanje da slijedimo Boga i kao uvreda njegovu prijateljstvu, donosi tamu u naše srce.

Ponekad nije lako kršćanski živjeti i u svojem zauzimanju da budemo vjerni Gospodinu nailazimo na prepreke a katkad i padamo. No, Bog nas, u svojem milosrđu, ne napušta, već nam uvijek pruža mogućnost vratiti se njemu, pomiriti se s njim, iskusiti radost ljubavi Boga koji oprašta i ponovno nas prima u svoje oćinsko krilo.

Draga mladeži, često pristupajte sakramentu pokore i pomirenja! To je sakrament ponovno pronađene radosti. Molite Duha Svetoga za svjetlo koje vam je potrebno da možete prepoznati svoj grijeh i tražiti oprostjenje od Boga. Pristupajte tom sakramentu redovito, ozbiljno i s pouzdanjem. Gospodin će vas uvijek dočekati raširenih ruku. Očistit će vas i uvesti u svoju radost: na nebu zavlada radost i zbog jednog jedinog grešnika koji se obrati (usp. Lk 15, 7).

6. Radost u kušnjama

Ipak, na kraju, mogli bi se zapitati je li doista moguće živjeti radosno i usred tolikih kušnji života, osobito onih najbolnijih i tajanstvenih. Pitamo se donosi li nasljedovanje Gospodina i pouzdavanje u Boga uvijek sreću.

Odgovor na to pitanje možemo naći u nekim iskustvima mladih poput vas koji su upravo u Kristu našli svjetlo koje može dati snagu i nadu, čak i u najtežim situacijama. Blaženi Pier Giorgio Frassati (1901.-1925.) iskusio je mnoge kušnje u svojem kratkom životu, među kojima i zaljubljenost koja mu je zadala duboku bol u srcu. Upravo u toj situaciji, pisao je sestri: "Pitaš me jesam li sretan; a kako da ne budem!? Sve dok mi vjera daje snagu ja sam sretan! Svaki katolik mora biti sretan... Svrha zbog koje smo stvoreni sa sobom nosi put posut s mnogo trnja,

ali to nije žalostan put. To je radost, čak i kada uključuje bol" (Pismo sestri Luciani, Torino, 14. veljače 1925.). A blaženi Ivan Pavao II., predstavljajući Frassatija kao uzor, o njemu je rekao slijedeće: "bio je mladić koji je zračio radošću, radošću kojom je uspio prebroditi mnoge teškoće u svom životu" (Obraćanje mladima, Torino, 13. travnja 1980.).

Vremenski nam je bliža mlada Chiara Badano (1971.-1990.), koja je nedavno proglašena blaženom. Ona je iskusila kako se bol može preobraziti ljubavlju i na tajanstven se način ispuniti radošću. U dobi od 18 godina, dok je mnogo trpjela od karcinoma, Chiara se molila Duhu Svetom i zagovarala za mlade pokreta kojem je pripadala. Molila je Boga ne samo za vlastito ozdravljenje, nego i da svojim Duhom prosvijetli sve te mlade i da im dadne mudrost i svjetlo: "Bio je to stvarno čas Božje prisutnosti. Moje tijelo je silno trpjelo, ali je duša pjevala" (Pismo Chari Lubich, Sassello, 20. prosinca 1989.). Ključ njezina mira i njezine radosti bilo je potpuno pouzdanje u Gospodina i prihvaćanje također bolesti kao tajanstvenog izraza njegove volje za njezino dobro i za dobro svijetu. Često je ponavljala: "Gospodine, ako ti to želiš, tada to želim i ja".

To su samo dva jednostavna svjedočanstva među mnoštvom drugih koja pokazuju kako pravi kršćanin nije nikada očajan i žalostan, čak ni kada se suočava s najtežim kušnjama. Ona pokazuju da kršćanska radost nije bijeg od stvarnosti, već nadnaravna snaga koja nam pomaže nositi se sa svakodnevnim teškoćama. Znamo da je raspeti i uskrsli Krist s nama, on je uvijek naš vjerni prijatelj. Kada sudjelujemo u njegovim patnjama, sudjelujemo također u njegovoj slavi. S njim i u njemu, patnja se preobražava u ljubav. A tamo nalazimo radost (usp. Kol 1, 24).

7. Svjedoci radosti

Dragi prijatelji, na kraju vas želim pozvati da budete misionari radosti. Ne možemo biti sretni ako drugi nisu sretni. Radost se dakle mora dijeliti. Pođite i ispriopovijedajte ostalim

mladima svoju radost da ste našli ono dragocjeno blago koje je sam Isus. Ne možemo zadržati za sebe radost vjere: da bi ona mogla ostati u nama, moramo je prenositi. Sveti Ivan kaže: "što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama da i vi imate zajedništvo s nama... I to vam pišemo da radost naša bude potpuna" (1 Iv 1, 3-4).

Kršćanstvo se ponekad prikazuje kao prijedlog života koji guši našu slobodu, koji se protivni našoj želji za srećom i radošću. No to jednostavno nije istina! Kršćani su muškarci i žene koji su istinski sretni jer znaju da nisu nikada sami. Znaju da ih uvijek Bog drži u svojoj ruci. Osobito na vama, mladi Kristovi učenici, leži zadaća pokazati svijetu da vjera vodi sreći i pravoj, punoj i trajnoj radosti. I ako se kršćanski način života ponekad čini suhoparnim i dosadnim, vi trebate prednjačiti u svjedočenju radosnog i sretnog lica vjere. Evanđelje je "radosna vijest" da nas Bog ljubi i da je svaki od nas za njega važan. Pokažite svijetu da je to istina!

Budite dakle oduševljeni misionari nove evangelizacije! Pođite onima koji trpe, koji su u traženju i donesite im radost koju Isus želi darovati. Donesite je u svoje obitelji, u svoje škole i sveučilišta, na svoja radna mjesta i među svoje prijatelje, tamo gdje živite. Vidjet ćete da se ona širi! I primit ćete je stostruko: radost spasenja za vas same, radost gledanja kako Božje milosrđe djeluje u srcima drugih ljudi. Na dan svog konačnog susreta s njim, on će vam moći reći: "slugo dobri i vjerni... Uđi u radost gospodara svoga" (Mt 25, 21).

Neka vas Djeвица Marija prati na tome putu. Ona je prihvatila Gospodina u svoje krilo i razglasila to u himnu hvale i radosti, hvalospjevu Magnificat: "Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju" (Lk 1, 46-47). Marija je potpuno odgovorila na Božju ljubav posvetivši svoj život njemu u poniznom i potpunom služenju. Nazvana je "uzrokom naše radosti" jer nam je dala Isusa. Neka nas ona uvede u onu radost koju vam nitko neće moći oduzeti! ■

*Iz Vatikana, 15. ožujka 2012.
Papa Benedikt XVI.*

“Uskrsnu Krist, nada moja”

Papin nagovor uz blagoslov Urbi et orbi, Uskrs 2012.

Draga braćo i sestre iz Rima i cijeloga svijeta!

“Surrexit Christus, spes mea” – “Uskrsnu Krist, nada moja” (Uskrsna posljednica)

Neka do svih vas dopre slavljenički usklik Crkve, riječima koje ovaj drevni himan stavlja u usta Mariji Magdaleni, prije njezina susreta s uskrsnim Isusom u jutro uskrsnuća. Ona pohita ostalim učenicima i, sva zadihana, sa srcem u grlu, navijesti im: “Vidjela sam Gospodina” (Iv 20, 18). I mi, koji smo prošli pustinju korizme i bolne dane muke, pustimo da se iz naših grudi vine pobjednički usklik: “Uskrsnu! Doista uskrsnu!”

Neka svaki kršćanin iznova doživi iskustvo Marije Magdalene. To je susret koji mijenja život: susret s jedinstvenim Čovjekom, koji nam daje iskusiti svu Božju dobrotu i istinu, koji nas oslobađa od zla ali ne na površan način, trenutačno, već nas od njega izbavlja na radikalni način, ozdravlja nas potpuno i ponovno nam vraća naše dostojanstvo. Eto zašto je Magdalena nazvala Isusa “nada moja”: jer je po njemu rođena na novi život, on joj je dao novu budućnost, dobar život, oslobođen od zla. “Krist nada moja” znači da svaka moja želja nalazi u njemu jednu stvarnu mogućnost: s njim se mogu nadati da će moj život biti dobar i ispunjen, jer je sam Bog postao blizak toliko da je ušao u naš svijet.

Ali Marija Magdalena, kao i ostali učenici, morala je vidjeti Isusa odbačena od vođa naroda, uhićena, bičevana, osuđena na smrt i raspeća. Mora da je bilo upravo nepodnošljivo vidjeti uosobljenu Dobrotu podvrgnutu ljudskoj zloći, Istinu izruganu od laži, Milosrđe zlostavljano osvete. Činilo se kako je Isusovom smrću propala nada onih koji su se uzdali u njega. Ali ta vjera nije nikada potpuno iščezla: osobito je u srcu Djevice Marije, Isusove majke, taj plamičak živo sjao i u tami noći. Nada se u ovome svijetu mora suočiti s okrutnošću zla. Ispred nje se nije ispriječio samo zid smrti, već još više oštre bodlje zavisti i oholosti, laži i nasilja. Isus je prošao kroz taj smrtonosni splet da nama otvori prolaz prema Kraljevstvu života. Bio je jedan trenutak u kojem je izgledalo da je Isus poražen: tmine su obuzele zemlju, Božja je šutnja bila potpuna, nada riječ koja se već doimala praznom.

Kadli, u osvit dana subotnjeg, grob bi pronađen prazan! Zatim se Isus pokaza Magdaleni, ostalim ženama. Vjera se ponovno rađa, živi i snažnija no ikad, nepobjediva, jer se temelji na

presudnom iskustvu: “Sa životom smrt se sastavlja / i čudesna borba nastaje. / Vođa živih pade tada / i živ živcat opet vlada”. Znakovi uskrsnuća potvrđuju pobjedu života nad smrću, ljubavi nad mržnjom, milosrđa nad osvetom: “Grob ja vidjeh Krista Boga, / svijetlu slavu uskrsloga, / Anđele i platno bijelo / u kom bješe sveto tijelo”.

Draga braćo i sestre! Ako je Isus uskrsnuo, tada – i jedino tada – dogodilo se doista nešto novo, što mijenja stanje čovjeka i svijeta. Tada je on, Isus, netko u koga možemo staviti svu svoju vjeru i pouzdanje, ne samo vjerovati u njegovu poruku, već vjerovati upravo u njega, jer Uskrsli ne pripada prošlosti, već je prisutan danas, on je živ. Krist je nada i utjeha napose za kršćanske zajednice koje su najviše kušane diskriminacijama i progonima zbog svoje vjere. On je prisutan kao snaga nade po svojoj Crkvi, bliz svakom čovjeku koji pati i trpi nepravdu.

Neka uskrsli Krist dadne nadu Bliskom istoku, da sve etničke, kulturne i vjerske zastavnice te regije surađuju za zajedničko dobro i poštovanje ljudskih prava. Neka, na poseban način, u Siriji prestane krvoproliće i bez oklijevanja se krene putom poštivanja, dijaloga i pomirenja, što je želja i međunarodne zajednice. Neka brojne izbjeglice, koje dolaze iz te zemlje i trebaju humanitarnu pomoć, naiđu na prihvatanje i solidarnost koji mogu ublažiti njihove bolne patnje. Neka uskrsli pobjeda ohrabri irački narod da ne šteti nikakva truda u kroćenju putom stabilnosti i razvoja. Neka u Svetoj zemlji Izraelci i Palestinci ponovno hrabro nastave mirni proces.

Neka Gospodin, pobjednik nad zlom i smrću, podupre kršćanske zajednice Afričkog kontinenta, neka im udijeli nadu da se mogu uhvatiti u koštac s teškoćama, neka ih učini mirotvorcima i tvorcima razvoja društava kojima pripadaju.

Neka uskrsli Isus utješi napaćene narode roga Afrike i pospješi njihovo pomirenje; neka pomogne regiju Velikih jezera, Sudan i Južni Sudan, dajući tamošnjim stanovnicima snagu praštanja. Neka Maliju, koji prolazi kroz osjetljivi politički trenutak, uskrsli Krist udijeli mir i stabilnost. Neka Nigeriji, koja je u posljednje vrijeme pozornica krvavih terorističkih napada, uskrsna nada ulije potrebne snage da nastavi graditi mirno društvo u kojem će se poštovati vjerska sloboda njezinih građana. ■

Svima sretan Uskrs!

Izjava Komisije HBK *Iustitia et pax* o postupku donošenja zakona

Promatrajući zbivanja u hrvatskom društvu Komisija *Iustitia et pax* s velikom zabrinutošću primjećuje da se u ovim prijelomnim trenucima hrvatskog društva najavljuju i šalju po hitnom postupku prijedlozi zakonskih rješenja od vitalne važnosti za pojedince, obitelj i hrvatsko društvo u cjelini. Međutim, upravo ti zakoni po svojoj naravi traže široku, temeljitu i argumentiranu javnu raspravu kao i traženje konsenzusa kao puta nalaženja najboljih zakonskih rješenja i izlaska iz krize.

Ne postoje nikakvi razlozi da se zakoni poput Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji, o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, o HRT-u kao i prijedlozi strategija na nekim drugim područjima, kao što je kultura, nalaze u javnoj raspravi samo nekoliko dana i predlažu po hitnom postupku. Pri tome se u javnosti na neprimjeren način stvara dojam kako su prijedlozi ovih važnih zakonskih rješenja ne samo u skladu sa zakonima Europske unije, nego da se upravo kao takva traže od strane Unije. Treba jasno reći javnosti da u većini područja koja ovi zakoni reguliraju ne postoji, osim određenih preporuka, obvezatno zakonsko rješenje Europske unije, niti se ono traži. Svaka članica EU ima pravo tražiti na tim područjima najbolja i najprimjerenija zakonska rješenja koja poštujući temeljna ljudska prava i slobode poštuju i moralnu i etičku tradiciju i kulturu određenog društva te viziju osobe i društva koja iz takvih načela proizlazi.

Iznošenjem suprotnih tvrdnji hrvatska se javnost dovodi u zabludu. Neki od ovih prijedloga su isto tako veoma važni za život osobe i

društva da traže i izjašnjavanje građana na referendumu, a ne hitni postupak.

Upravo stoga pozivamo posebice medije da budu u službi demokracije i općeprihvaćenih vrijednosti, dajući dovoljno prostora različitim promišljanjima, ne etiketirajući stavove Crkava i drugih vjerskih zajednica kao zaostale i neprimjerene modernom društvu. Odbijanjem potrebne javne rasprave i dijaloga s civilnim društvom i Crkvama se između ostaloga krši stečevina Europske unije koja obvezuje institucije na dijalog s Crkvama i vjerskim zajednicama. Time se onemogućuje uvid u mnoge argumente koji pridonose poštivanju dostojanstva ljudske osobe, pravednosti, solidarnosti i suprotstavlja se diktatu određenih interesnih skupina.

U ovom teškom moralnom, socijalnom i gospodarskom trenutku hrvatskoga društva koje traži mnoge bolne mjere, ali i konsenzus kao put izlaska iz krize, nije dobro dijeliti društvo na ova-ko važnim pitanjima stvarajući dojam nesigurnosti i zaobilazeći činjenicu da u ovom času postoje mnogo teža gospodarska i socijalna pitanja koja treba hitno rješavati.

Napominjući još jednom kako u većini ovih prijedloga nema razloga za hitni postupak, ponovno pozivamo cjelokupno hrvatsko društvo, a posebice Hrvatsku vladu i Hrvatski sabor da otvore javni prostor i ostave dovoljno potrebnog vremena za temeljitu, smirenu i argumentiranu raspravu o svim ovim važnim pitanjima. ■

U Sisku, 12. travnja 2012.

Mons. Vlado Košić, predsjednik Komisije

Izjava visokih predstavnika vjerskih zajednica u Hrvatskoj glede najavljenе žurnosti donošenja zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji

Ovih se dana u našoj javnosti najavljuje donošenje Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji žurnim postupkom. Prema pisanju medija nadležni ministar je najavio "da zakon ide u žuran postupak na prvoj sljedećoj saborskoj sjednici, kako bi se primjenjivao u svibnju" i "moja je obveza da se taj zakon počne primjenjivati u svibnju" (usp. Večernji list od 28. ožujka 2012.).

Povodom takvih i sličnih najava izražavamo svoju bojazan i zabrinutost, budući da su u najavama naznačeni termini blizu, a javnosti još uvijek nije obznanjen službeni tekst ni nacrt prijedloga Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji te ni vjerske zajednice u Republici Hrvatskoj dosad nisu bile u mogućnosti razmatrati njegov sadržaj niti se, budu li držale potrebnim, argumentirano uključiti u javnu raspravu.

Držimo da je svaka državna vlast pozvana biti, među ostalim, i servisom svih svojih građana, te da je stoga dužna i pri donošenju izmjena zakona ove vrste u redovitim okolnostima osigurati redovitu proceduru i javnu raspravu i uzimati u obzir sve građane, osobito kada se neki zakon tiče prava na život ljudskoga bića i zadire u stožerne ustanove društva: brak i obitelj.

Podržavamo stav Predsjednika Hrvatskog sabora, koji je prema izvještajima iz medija, izjavio u općem kontekstu, da je "za to da zakoni idu po redovnoj proceduri", i da će "tražiti od Vlade RH da što više zakonskih prijedloga ide u redovitu proceduru, a u hitni postupak s posebnim obrazloženjem" (usp. Slobodna Dalmacija od 14. ožujka 2012.). Držimo da u konkretnom slučaju izmjena Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji nema dostatnih opravdanih razloga za žurni postupak i uskraćivanje prava na javnu raspravu, tim više što je važeći Zakon o medicinskoj oplodnji iz 2009. već usklađen s odgovarajućim direktivama Europskoga parlamenta i Vijeća Europe iz 2004. odnosno 2006. godine.

Stoga, ne ulazeći ovdje u sam sadržaj izmjena Zakona, apeliramo na Vladu RH i na Hrvatski sabor, da za ovako značajna zakonodavna rješe-

nja s mnogostruko delikatnim implikacijama ne primjenjuju žurnu nego redovitu proceduru u kojoj je javna rasprava nužan i nezaobilazan preduvjet demokratskog procesa donošenja zakona.

Svi pripadnici vjerskih zajednica kao građani ove zemlje imaju ustavno pravo biti aktivni sudionici javne rasprave te stoga opravdano očekuju od zakonodavca kao i od sredstava javnog priopćavanja da ih se ne isključuje nego da im se u hrvatskom javnom prostoru osigura ravnopravno mjesto bez diskriminiranja, etiketiranja i omalovažavanja njihovih stavova.

Ohrabrujemo sve vjernike naših zajednica da daju konstruktivan doprinos javnoj raspravi o ovoj značajnoj temi, a medije i sve druge čimbenike društvenog života da zajedno dosljedno gradimo kulturu dijaloga i uzajamnog uvažavanja radi boljitka zajedničkog nam hrvatskog društva. ■

U Zagrebu, 16. travnja 2012.

Mons. Vlado Košić, predsjednik Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog
Muftija Ševko Omerbašić, predsjednik Mešihata Islamske zajednice u Hrvatskoj
Luciano Moše Prelević, rabin Koordinacije židovskih općina u RH
Kotel Da Don, rabin Židovske vjerske zajednice Bet Israel u Hrvatskoj
O. Slobodan Lalić, protojerej stavrofor Srpske pravoslavne crkve
O. Emil Cenov Angelov, ikonom Bugarske pravoslavne crkve
O. Kirko Velinski, protojerej Makedonske pravoslavne Crkve - Ohridske arhiepiskopije
Branko Berić, generalni vikar Evangeličke crkve u RH
Gosp. Lajoš Čati Sabo, biskup Reformirane kršćanske (kalvinske) crkve u RH
Toma Magda, predsjednik Saveza baptističkih crkava u RH
Mr. sc. Damir Špoljarić, predsjednik Evanđeoske pentekostne crkve u RH

Apel hrvatskih biskupa

Mi, hrvatski biskupi, s 44. plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije u Zagrebu, potaknuti najavama o donošenju zakona koji reguliraju temeljna pitanja života i obitelji, pozivamo nositelje vlasti da tim vrijednostima koje su od životne važnosti za opstanak naroda pristupe s demokratskom odgovornošću. Smatramo nužnim da se poštuju prava svih osoba, osobito djece. Zakonski prijedlozi trebaju biti dostupni najširoj javnosti kako bi se svi građani i ustanove mogli uključiti u javnu raspravu kojoj treba posvetiti i dovoljno vremena.

Pozivamo i cjelokupnu hrvatsku javnost da se odgovorno i djelotvorno uključi u javnu

raspravu te svojom zauzetošću pridonese što boljoj zaštiti i promicanju života i obitelji u našem društvu. Radi se o presudnim pitanjima koja će bitno odrediti budućnost naroda i hrvatske države.

I mi, hrvatski biskupi, svjesni ozbiljnosti trenutka te svojega pastirskog poslanja i građanske odgovornosti ovim pozivom i aktivnim sudjelovanjem u javnoj raspravi želimo dati svoj doprinos u traženju najboljih zakonskih rješenja koja će štititi i promicati život i obitelj. ■

*Biskupi Hrvatske biskupske konferencije
U Zagrebu 19. travnja 2012.*

Priopćenje s 44. plenarnog zasjedanja Hrvatske biskupske konferencije

Plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije, 44. po redu, pod predsjedanjem mons. Marina Srakića, đakovačko-osječkog nadbiskupa i predsjednika HBK-a, održano je od 17. do 19. travnja u sjedištu HBK-a u Zagrebu. Na zasjedanju su sudjelovali gosti: apostolski nuncij u RH Mario Roberto Cassari, izaslanik Biskupske konferencije BiH-a mostarsko-duvanjski biskup i apostolski administrator trebinjsko-mrkanski Ratko Perić, izaslanik Slovenske biskupske konferencije celjski biskup Stanislav Lipovšek, izaslanik Međunarodne biskupske konferencije sv. Ćirila i Metoda subotički biskup mons. Ivan Penzeš, srijemski biskup Đuro Gašparović, izaslanik Talijanske biskupske konferencije tršćanski nadbiskup Gianpaolo Crepaldi i izaslanik Poljske biskupske konferencije mons. Marian Blażej Kruszyłowicz.

Na početku radnog dijela zasjedanja kardinal Josip Bozanić nazočio je upoznao s pokretanjem postupka za beatifikaciju kardinala Franje Kuharića. Ukratko je izložio životopis blagopokojnog kardinala te zamolio biskupe da daju svoje mišljenje i suglasnost za taj postupak. Biskupi su jednoglasno podržali pokretanje toga procesa.

O temi "Propedeusko razdoblje ili priprava kandidata za primanje u sjemenište" uvodno izlaganje održao je rektor Nadbiskupskog bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu Anđelko Koščak. Govoreći o nekim iskustvima u radu s mladima koji žele biti svećenicima, istaknuo je da u posljednje vrijeme u bogosloviju dolazi sve više kandidata koji nisu bili u malom sjemeništu. Iz toga proizlaze razni novi izazovi koji zahtijevaju nove načine pristupa odgoju budućih svećenika.

U tome smislu nameće se potreba sustavne, redovite i kvalitetne pripreme za ulazak u bogosloviju. Ta bi priprava uključivala razdoblje od jedne godine. U nju bi bili uključeni svi oni koji žele postati svećenicima, a završili su srednju školu. Nositelj programa bila bi bogoslovija u suradnji s drugim crkvenim ustanovama i stručnjacima s različitih područja. Formacija bi uključivala ljudsku (psihosomatsku), intelektualnu i duhovnu dimenziju kandidata. Biskupi su istaknuli važnost promišljanja o toj temi i nužnost uvođenja propedeuskog razdoblja u bogoslovijama uzimajući u obzir posebnosti krajevni Crkava.

Biskupi su usvojili završni tekst dokumenta "Ratio fundamentalis nationalis Croatiae" nakon što su u njega uvršteni prijedlozi s prethodnih zasjedanja. Radi se o temeljnom dokumentu za odgoj i obrazovanje svećeničkih kandidata na području Hrvatske biskupske konferencije. Dokument se upućuje Kongregaciji za katolički odgoj na odobrenje.

Biskupi su razmotrili i uputili na daljnju doradu Smjernice i odredbe Kongregacije za nauk vjere.

Na tragu razmišljanja i prijedloga s prošlog zasjedanja biskupi su donijeli i neke upute, pojašnjenja i odredbe o misnom slavlju. Istaknuli su da su ispravno postupanje svećenika u služnju svetih misa i ophođenju s prilozima za nju, kao i ispravno poučeni vjernici koji u svetoj misi aktivno i djelatno sudjeluju, najbolje jamstvo da će Crkva i danas izvršiti svoje poslanje koje joj Gospodin povjerava i biti njegova djelotvorna prisutnost u svijetu.

Biskupi su razmotrili i prijedlog novoga statuta Hrvatskog Caritasa uputivši ga na daljnju doradu. Uz to su Fabijana Svalinu, dosadašnjeg vršitelja dužnosti ravnatelja Hrvatskoga Caritasa, imenovali ravnateljem te ustanove HBK-a.

Posebna je pozornost bila posvećena najavama promjena zakona koje se odnose na temeljna pitanja života i obitelji. U duhu svoje pastirske službe i odgovornosti biskupi su s tim u vezi uputili apel nositeljima vlasti i hrvatskoj javnosti da se ti zakoni ozbiljno pripreme, da se omogući široka javna rasprava te da svi odgovorno pristupe traženju najboljih zakonskih rješenja koja se odnose na te temeljne vrijednosti svakoga društva.

Osvrnuvši se na 20. obljetnicu vjeronauka u osnovnim i srednjim školama u Republici Hrvatskoj, biskupi su vrednovali prijedeni put. Istaknuli su da je vjeronauk u školi pridonio da generacije učenika, sada već odgovornih članova Crkve i društva, dobiju cjelovitiji odgoj i obrazovanje te da postanu otvorenije za istinski i hrabri dijalog u demokratskom i pluralnom društvu. Zbog svoga prvotnog poziva na naviještanje, Crkva u Hrvatskoj osjeća se pozvanom i dalje kročiti tim putem. Nada se i nadalje dobroj i iskrenoj suradnji s državnim institucijama mjerodavnim za školski sustav koja će, s obzirom na vjeronauk u školi, pokazati zrelost poštovanja svakoga čovjeka i njegovih prava na slobodu vjeroispovijesti, što uključuje i pohađanje vjeronauka u školi, sa svim pripadajućim pravima i obvezama.

Predsjednik Vijeća HBK-a za kulturu i crkvena kulturna dobra nadbiskup Želimir Puljić podnio je izvješće o uređenju i korištenju crkvenih arhiva, o povratu crkvenih matica sukladno Sporazumu između HBK-a i Vlade RH od 31. listopada 2005. kao i o pristupu državnim arhi-

vima. Nadbiskup Puljić je biskupe upoznao i s novim tijelom koje je Papa utemeljio u okviru Papinskog vijeća za kulturu pod nazivom "Predvorje naroda". Istaknuo je da se radi o iznimno važnom tijelu u ovom povijesnom trenutku, a glavna mu je zadaća dijalog između vjernika i nevjernika o pitanjima vjere i velikim egzistencijalnim pitanjima.

Jedna od tema bilo je i pitanje statusa Vojnog ordinarijata na temelju nove Uredbe Vlade RH o ustroju Ministarstva obrane.

Biskupi su uputili apel da se Uredu za pronalaženje, obilježavanje i održavanje grobova žrtava komunističkih zločina nakon Drugoga svjetskog rata omogući daljnji rad po još uvijek važećem Zakonu o pronalaženju, obilježavanju i održavanju grobova žrtava komunističkih zločina nakon Drugoga svjetskog rata, po kojemu je i ustanovljen.

Potvrđeno je da će zahvalno hodočašće u Rim u "Godini vjere" biti od 5. do 9. studenoga 2012.

Posljednjega dana zasjedanja, 19. travnja, biskupi su obilježili sedmu obljetnicu pontifikata pape Benedikta XVI. svečanim euharistijskim slavljem u zagrebačkoj prvostolnici, koje je predvodio apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj mons. Mario Roberto Cassari. To je ujedno bila zahvalna i oprostajna misa nuncija Cassarija kojega je Papa imenovao za nuncija u Južnoafričkoj Republici, Namibiji, Bocvani, Svaziju i Lesotu. Biskupi su uputili i prigodnu čestitku Svetome Ocu u kojoj su mu na osobit način zahvalili na prošlogodišnjem nezaboravnom posjetu Hrvatskoj. ■

*Tajništvo Hrvatske biskupske konferencije
Zagreb, 17. do 19. travnja 2012.*

Priopćenje sa sastanka Biskupske komisije HBK za odnose s državom i Komisije za odnose s vjerskim zajednicama Vlade RH

U petak 20. travnja u sjedištu Hrvatske biskupske konferencije u Zgrebu održan je sastanak Biskupske komisije Hrvatske biskupske konferencije za odnose s državom (kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i predsjednik Komisije, mons. Ivan Devčić, nadbiskup riječki, mons. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski, mons. Ante Ivas, biskup šibenski, mons. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, mons. Mate Uzinić, biskup dubrovački, mons. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, mons. Enco Rodinis, generalni tajnik HBK i tajnik Komisije) i Komisije za odnose s vjerskim zajednicama Vlade Republike Hrvatske (gosp. Orsat Miljenić, ministar pravosuđa i predsjednik Komisije, gosp. Mirando Mrsić, ministar rada i mirovinskog sustava, gosp. Rajko Ostojić, ministar zdravlja, gosp. Željko Jovanović, ministar znanosti, obrazovanja i sporta, gosp. Tomislav Saucha, predstojnik Ureda predsjednika Vlade RH, gosp. Franjo Dubrović, tajnik Komisije). Osim prisutnih na tome sastanku, u Državnoj su komisiji još i: gđa. Andrea Zlatar Violić, ministrica kulture, gosp. Arsen Bauk, ministar uprave i gosp. Slavko Linić, ministar financija.

Kao središnja točka sastanka razmotreno je stanje provedbe Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske te definiranje predmeta i metoda rada Mješovitih povjerenstava na daljnjoj provedbi istih Ugovora.

U otvorenom razgovoru i u ozračju suradnje, a držeći se pojedinih Ugovora, članovi Komisija zadržali su se na aktualnim točkama koje se tiču: pravnog okvira međusobnih odnosa, tematskih cjelina odgoja i kulture, gospodarskih pitanja te položaja Vojnog ordinarijata u RH. U svakom području naglašena je dimenzija suradnje, zajedničke brige i potreba trajnoga dijaloga.

Glede pravnih pitanja u središtu je osobito

bilo usklađivanje pravnih sustava Crkve i države, odnosno prepoznavanja statusa pravnih osoba Katoličke crkve. Što se tiče područja kulture, na prvom je mjestu bilo pitanje školskih ustanova, kako djelovanja katoličkih škola tako i prisutnosti vjeronauka i njegove izvedbe u javnim školama. Nadalje, uočena je nužnost veće koordinacije u odnosu prema očuvanju i obnovi kulturnih dobara i povezivanja radi ostvarivanja zajedničkih projekata i korištenja za to namijenjenih fondova EU.

Jasno je naglašeno da je Crkva uvijek bila i jest otvorena za nadzor od strane mjerodavnih državnih tijela transparentnosti namjenskoga trošenja proračunskih sredstava. Crkvi je do toga stalo i zbog iznošenja istine o financiranju i korištenju novca iz državnog proračuna. Svjesni naslijeđenih i sadašnjih poteškoća koje se tiču povrata i naknade oduzete imovine izneseni su stavovi i iskrena želja da se nastave započeti razgovori.

Za svako od navedenih pitanja i drugih koji se tiču četiriju Ugovora Komisije su odlučile uspostaviti radna tijela koja bi jamčila stručan pristup i promicanje učinkovite suradnje.

Na sastanku su iznesena pojašnjenja stavova dviju strana o aktualnim pitanjima kao što su: Prijedlog zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji, mjesto vjeronauka u školskoj nastavi te o važnosti spomena na žrtve ratnih i poratnih stradanja tijekom novije hrvatske povijesti.

Obje strane su se usuglasile da se u međusobnoj komunikaciji, kao i u javnim istupima, mora biti odmjereno, poštujući različitost mišljenja.

Komisije su ocijenile ovaj prvi sastanak iznimno korisnim izražavajući nadu da će se i na ovoj i na drugim razinama i u budućnosti razgovarati s jednakom otvorenošću u traženju općega dobra. ■

Poruka biskupa Ivana Milovana za Nedjelju turizma

Proljetni dani, a s njima i prve "turističke laste" uvod su u turističku sezonu koja svake godine iznova bitno obilježava život naših obalnih mjesta i krajeva, ali sve više i onih u unutrašnjosti. Mediji nas dodatno informiraju i animiraju, što sve treba učiniti da što spremnije dočekamo naše goste. I za našu je Crkvu svaka turistička sezona nova šansa i izazov, i to u dvostrukom smislu. Ponajprije, kako pomoći domaćim vjernicima koji su u ulozi gostoprimaca i danonoćno su zauzeti poslom te su u opasnosti da tijekom ljetnih mjeseci isključe iz svog života obitelj, molitvu, nedjelju, a možda i savjest... Važno je da ti naši ljudi fizički izdrže napore sezone (što nije uvijek lako), ali podjednako tako da i duhovno "prežive" bez većih šteta za svoju vjeru i moral. U tome im podrška uz ostalo može biti dobar primjer mnogih turista koji i na odmoru praktično žive svoju vjeru.

S druge strane naša si Crkva uvijek iznova želi posvijestiti kako joj upravo turizam, kao veliki "areopag", pruža mogućnost naviještanja poruke evanđelja, u čemu je i sav smisao njezina poslanja. Papa Benediktu XVI. upravo je za jesen 2012. nagovijestio "Godinu vjere", svjestan važnosti i hitnosti naviještanja vjere današnjem sekulariziranom, materijaliziranom i često duhovno lutajućem čovjeku.

Dokument Svete Stolice uz posljednji Svjetski dan turizma, pod naslovom "Turizam i približavanje kultura", tako potiče pastoralne inicijative u turizmu kako bi se, zajedno s povijesno-kulturnom informacijom o bogatoj sakralnoj baštini naših crkava, iznosilo također izvorno vjersko značenje spomenika kulture. Potrebno je iskoristiti u tom smislu sve tehnološke mogućnosti, te "osmišljavati turističke posjete najvažnijim mjestima kulturno-vjerske baštine u biskupijama... kao i posvetiti važnost kulturnoj i duhovnoj izobrazbi turističkih vodiča, a može se pomisliti i na osnivanje organi-

zacije katoličkih vodiča".

Među mnogim poželjnim pastoralnim inicijativama može biti i tiskanje publikacija ili informativnih listića o sakralnoj baštini naših crkava i župa, izrada web-stranica i dr. gdje će se na lijep način predstaviti značenje i poruka pojedinih umjetničkih djela. Sva ta umjetnička djela iz naših crkava, naime, pružaju veliku mogućnost za poruku evanđelja za koju su turisti u danima odmora često vrlo otvoreni. "Umjetnička djela velika su mogućnost evangelizacije, jer se uključuju u via pulchritudinis, put ljepote, a to je povlaštenu i očaravajući put koji omogućuje približiti se Božjem misteriju." Dodajmo riječi bl. Ivana Pavla II. pastoralnim djelatnicima u turizmu: "Vi surađujete na oblikovanju pogleda a to je buđenje duše za stvarnosti duha, pomažući posjetiteljima da se vinu do samog vrela vjere iz koje su potekla ova zdanja, te čineći vidljivom Crkvu sazdanu od živog kamenja koja oblikuju kršćanske zajednice." I predstojeća turistička sezona poticaj je svećenicima i njihovim suradnicima u turističkim mjestima i krajevima, da tijekom sezone budu dobri domaćini gostima, nadasve "da ljeti budu tu, u župi"; da i sami znaju poneku skupinu posjetitelja uz kvalitetno tumačenje provesti kroz crkvu; da nam crkve kroz dan budu što dulje otvorene (ali i čuvane!)... Nedjeljne mise, pak, u obalnim mjestima pružaju velike mogućnosti da se doživi zajedništvo vjernika različitih jezika, za što nam stoje na raspolaganju kratki pozdravi, molitve i čitanja na više jezika. Neka i ovogodišnji susreti s mnogim i različitim gostima koji nam dolaze, po našoj zauzetosti, pridonese većoj solidarnosti i zajedništvu među ljudima i narodima. ■

*Mons. Ivan Milovan, predsjednik Odbora HBK za pastoral turizma
VI. vazmena nedjelja, 13. svibnja 2012.*

Izjava Stalnog vijeća HBK o prijedlogu Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji

Prijedlog Zakona u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske

Naša je dužnost upozoriti javnost o moralnoj i pravnoj neprihvatljivosti namjere da se predloženim Zakonom o medicinski potpomognutoj oplodnji legalizira zamrzavanje ljudskih zametaka, omogućiti stvaranje ljudskog zametka spajanjem sa spolnim stanicama zamjenskog roditelja, te omogućiti stvaranje zametka izvan obiteljskog okruženja i time lišavanje takvim postupkom rođenog djeteta prava na oba roditelja.

Prijedlog toga zakona nije u skladu s načelima Ustava Republike Hrvatske, sa zahtjevima međunarodnih ugovora koji uređuju ljudska prava, posebice Konvencijom o pravima djeteta, te Obiteljskim zakonom i Zakonom o suzbijanju diskriminacije. Republika Hrvatska slobodna je urediti to područje na način koji smatra prihvatljivim, te pri tome nije vezana zahtjevima Europske unije ili Vijeća Europe, osim u tehničkim pitanjima primjene medicinski potpomognute oplodnje.

Ustavne odredbe o zabrani diskriminacije kao i duh i slovo posebnog Zakona o suzbijanju diskriminacije su također zanemareni u prijedlogu Zakona. Legalizacija postupaka začeca i rađanja djece koja su lišena prava na oba biološka roditelja čine od te djece posebno ranjivu i diskriminiranu skupinu. Dugoročno gledano, naknadna spoznanja tako začete djece o načinima i postupku početka njihovog života imaju negativne posljedice na psihološkoj razini u najosjetljivijem razdoblju formiranja njihove ličnosti, a predloženo rješenje krši i njihovo pravo na privatnost jer im nije omogućeno saznati imaju li braću i sestre začete na sličan način, odnosno ne mogu se međusobno upoznati.

Povreda ljudskih prava djeteta. Ljudski je zametak ljudsko biće u najranijoj i najranjivijoj fazi razvoja. Ovom znanstveno neprijepornom činjenicom i na ljudski zametak se odnosi čl. 21. st. 1. Ustava Republike Hrvatske koji glasi: „Svako ljudsko biće ima pravo na život“. Zamrzavanjem zametaka i njihovim uništenjem probirom s različitih osnova krši se Ustavom zajamčeno pravo na život.

Konvencija o pravima djeteta koju je ratificirao Hrvatski sabor nalaže da se djetetu i prije rođenja osigura pravna zaštita, te pravo na skrb oba roditelja (Preambula i čl. 7. st. 1. Konvencije).

Obiteljski zakon Republike Hrvatske u čl. 32. st. 2. obvezuje supružnike na uzajamno poštivanje i vjernost. Prema predloženom Zakonu može se postići začece primjenom spolnih stanica treće osobe, što je s biološkog i genetskog stajališta ravno rođenju djeteta iz preljuba.

Iz ovih razloga donošenje zakona koji je u očitoj suprotnosti s temeljnim odredbama Ustava RH, Konvencije o pravima djeteta, Obiteljskog zakona te Zakona o suzbijanju diskriminacije neće primjereno riješiti problematiku tog delikatnog područja.

Nezaobilazna moralna komponenta ljudskih čina. Takav zakon koji svojim rješenjima u potpunosti zanemaruje opća moralna načela dugoročno bi se mogao negativno odraziti na moral najširih krugova ljudi. Poznato je da zakoni koji zanemaruju moralnu komponentu imaju za posljedicu da se radnje i postupci koji su prije njihovog donošenja općim suglasjem bili nemoralni, činjenicom da su postali zakonski dopušteni vremenom se počinju doživljavati kao moralno prihvatljivi. Jednostavnije rečeno, u promišljanjima građana zakon se poistovjećuje s moralnošću i pravednošću.

Donošenjem takvog zakona otvara se mogućnost manipulacija s roditeljstvom i u konačnici podriva obitelj utemeljena na bračnoj zajednici.

Stoga, pozivamo saborske zastupnike, a posebno one koji su katoličke vjere, da ne donose zakone koji su moralno-pravno štetni a potičemo vjernike i sve ljude otvorene istini da uoče kakve sve opasnosti proizlaze iz takvih nemoralnih zakona, da odbiju koristiti one mogućnosti koje se protive moralnim zakonima te da koriste sva legalna sredstva građanskog utjecaja kako protiv donošenja, tako i za izmjenu neprihvatljivih zakonskih rješenja. ■

U Zagrebu, 10. svibnja 2012.

Mons. Alessandro D'Errico novi nuncij u Hrvatskoj

21. svibnja papa Benedikt XVI. imenovao je za apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj

mons. Alessandra D'Errica, naslovnog biskupa Karinenskog, dosadašnjeg apostolskog nuncija u Bosni i Hercegovini i Crnoj Gori, objavio je o pravnik poslova Apostolske nuncijature u Republici Hrvatskoj mons. Mauro Lalli.

Nadbiskup Alessandro D'Errico rođen je u Frattamaggioreu (Napulj, Italija) 18. studenoga 1950. Zaređen je za svećenika 24. ožujka 1974. i inkardiniran je u biskupiju Aversa. Doktorirao je filozofiju. Započeo je diplomatsku službu Svete Stolice 5. ožujka 1977. i obavljao službe pri Papinskim predstavništvima na Tajlandu, u Brazilu, Grčkoj, te u Prefekturi papinskog doma, a kasnije u Apostolskim nuncijaturama u Italiji i Poljskoj. Za apostolskog nuncija u Bosni i Hercegovini imenovan je 21. studenoga 2006., a 17. veljače 2010. i u Crnoj Gori. Osim talijanskog, govori francuski, španjolski i engleski jezik. ■

Izjava Komisije Hrvatske biskupske konferencije Iustitia et Pax o promicanju javnog interesa i zaštiti javnih dobara

Sažetak: u ovo krizno doba, Komisija HBK Iustitia et pax želi izraziti zabrinutost za stanje u hrvatskom društvu, ali isto tako ukazati na pravo građana na suvremenu javnu upravu i na djelotvorni javni sektor gospodarstva. Komisija nastoji na taj način dati svoj skroman doprinos raspravi o zaštiti javnog interesa i općeg dobra, sa željom da državna i javna uprava budu na usluzi građanima te da potiču razvoj gospodarstva i zapošljavanje. Jer vrsno obrazovana i nezavisna javna uprava u stanju je postati stabilan i lojalan čimbenik demokratske države te pridonijeti da javni sektor izraste u kompetitivni dio gospodarstva i da tako postanu, svi zajedno, jamstvo složenijeg društva i pravednije države.

Nemile scene s otoka Brača i drugih krajeva gdje radnici ostaju bez posla potiču nas, laike i klerike ove Komisije, da se oglasimo o teškoćama o kojima smo se često suzdržavali govoriti. Skanjivali smo se, premda smo osjećali da su kod propadanja tvrtki i otpuštanja radnika u pitanju i pravda i mir. Jer nije se uvijek radilo o lošem upravljanju, nego i o volji da se obogati otpušajući ljude i prodajući imetak tvrtki. Kad smo pak nastojali razumjeti radi li se o jednostranoj nepravdi, sudarali smo se s mukom institucija ili se gubili u halabuci medija. U isto vrijeme znali smo za iskustva drugih koji radničkim zadrugarstvom i socijalnim poduzetništvom spašavaju

tvrtke i tako djelotvorno promiču dar i besplatnost kao mogući dio "stvarne" ekonomije (v. Caritas in Veritate, 34-39).

Stanje naše Domovine danas nije dobro. Propadanje čitavih djelatnosti i stoljetnog znanja (tekstilne industrije, brodogradnje...) i sve veća nezaposlenost, posebice mladih i obrazovanih, velika javna i privatna zaduženost, korupcija i trgovanje utjecajem i javnim pravima, neprilagođenost obrazovnog sustava potrebama vremena i tržišnoj utakmici, sve to pridonosi zdvojnosti koju nismo poznavali ni u najtežim vremenima borbe za obranu i oslobađanje Domovine. Tako je pravo na rad u velikoj mjeri ostalo mrtvo slovo na papiru, kao uostalom i obrazovanje za poduzetništvo. Ovoj sumornoj stvarnosti pridonosi, nakon svakih izbora, promjena više stotina kadrova državne uprave i javnih poduzeća, što uvelike paralizira zemlju tijekom više mjeseci prije i poslije izbora. Država kao da zastaje, a s njom trpe i prava građana i gospodarska djelatnost.

Takvo stanje nije međutim nemoguće promijeniti. Naša zemlja ima brojne prednosti i rijetka bogatstva, od kreativnih i vrijednih ljudi do jedinstvenih prirodnih dobara i dobre infrastrukturne opremljenosti, koji - i jedni i drugi i treći - predstavljaju usporedne i natjecateljske prednosti demokratske Hrvatske u Europi i u svijetu.

Stoga držimo da više ne smijemo štetiti kad

su u pitanju konkretni ljudi i njihove obitelji, njihov trud i muka, ali i prirodna bogatstva naše zemlje, ukratko najveće vrijednosti našeg prostora i vremena. Ne možemo šutjeti posebice o dvama pitanjima koja tište hrvatsko društvo i uvjetuju mir danas, u našoj domovini, ali i pravednost sutra, za buduće naraštaje. Radi se naime, s jedne strane o javnom interesu - javnoj upravi i javnim poduzećima, s druge o hrvatskim javnim dobrima i prirodnim bogatstvima, obnovljivim i neobnovljivim.

1. Javni interes i opće dobro. Pluralna i demokratska Hrvatska naslijedila je od komunističkog režima velik i često neučinkovit javni sektor gospodarstva. Njegova privatizacija događala se nažalost u vrijeme kad su jedni branili i oslobađali Domovinu, a pojedini drugi prodavali i uništavali nekad "društvene", ustvari javne tvrtke, zadruga, banke... Sve se to odvijalo u površnom uvjerenju da su privatizacija i "nevidljiva ruka tržišta" jedini kriteriji, a da je država apriori loš gospodarstvenik. Zaboravljalo se da u demokraciji država, lokalne zajednice i javne ustanove moraju štiti javni interes i promicati opće dobro, dok je gospodarska sfera u najvećoj mjeri zbir privatnih interesa. Popuštalo se naime neoliberalnom zahtjevu da osnovna uloga države postane - služenje gospodarstvu. Zaboravljalo se da država mora osiguravati i javni interes i osnovnu pravednost, tj. solidarnost i jednakost građana - posebice na području obrazovanja i zdravstva - ali i arbitrirati između privatnih interesa.

Zanemarivalo se isto tako dužnost države da osigura vrsnu javnu, posebice državnu, i njezinu neovisnost od izvršne vlasti, tj. Vlade i od političkih promjena. Ukratko, umjesto da se državi priskrbe najbolji, obrazovani kadrovi i tako ostvari načelo meritokracije - vodstva sposobnih, nastavilo se stopama prethodnog režima i partitokracije, tj. stranački podobnih službenika. Nije se razumijevalo da su samo vrsni i obrazovani voditelji javne uprave u stanju dobro upravljati - na korist građana - i reformirati javni sektor, ali isto tako zamijeniti brojne manje obrazovane te ostvariti značajne uštede za javne proračune i poduzeća. Nije se vodilo računa ni o potrebi jedinstva državne uprave, već se dopustilo rastakanje ministarstava pod firmom "nezavisnih regulatornih agencije" (k njih je danas u Hrvatskoj više od 60!), a što je sakatilo državu, ali i množilo "fotelje". Zanemarivalo se isto tako dužnost demokratske države da osigura osobnu odgovornost ministara: jer pomoćnici ministara, s jedne strane, tek uče ono što moraju raditi, a s druge politiziraju državnu upravu koja treba biti politički nepristrana.

S druge strane, kod nas nažalost nije dovoljno poznato da u mnogim europskim demokracijama postoji javni sektor na područjima ne

samo uslužnih, nego i proizvodnih djelatnosti, a koji se uspješno nosi s konkurencijom privatnog sektora, dok istovremeno osigurava javne, vitalne interese nacije te tako snaži društvenu međuovisnost i koheziju. Javni sektor je prisutan ne samo na području transporta i zbrinjavanju otpada, energetike i komunikacija, nego i vodoopskrbe i odvodnje, ali posebice tzv. "prirodnih monopola", tj. mrežnih sustava od nacionalne važnosti i protežnosti. Ovamo spadaju ceste i autoceste, naftovodi i plinovodi, željeznice i prijenosna električna mreža... koji su vitalni za svako gospodarstvo, za sva nova ulaganja, ali i za smanjivanje socijalnih nejednakosti. Što bi od ovoga svega moralo, a što ne ostati u javnom sektoru u Hrvatskoj, o tome bi trebalo odlučiti po načelu supsidijarnosti, koje je danas vladajuće u podjeli nadležnosti između Europske unije i država članica, a koje je niklo u krilu Katoličke crkve i njezinog socijalnog nauka prije više od 80 godina (enciklika *Quadragesimo anno*, 186).

Sva bi ova pitanja i kod nas trebala biti predmetom javnih rasprava. Naša se Komisija kani ovom prilikom osvrnuti na vođenje javnog sektora, državne uprave i javnih poduzeća. Političari naime imaju pravo kad ističu da zbog lošeg upravljanja trpe i građani i ta poduzeća, odnosno njihova društvena i gospodarska funkcija. Postoje međutim iskustva drugih i sve ukazuje da je javni menadžment poseban zanat, dapače poziv te da se za nj, kao i za svaki drugi, treba unaprijed obrazovati. On je poseban posao s jedne strane zbog raznovrsnosti područja tj. materije javne uprave, jer se radi o velikom broju područja, koja nisu samo pravna, ili samo ekonomska, ili samo financijska... nego i socijalna i "okolišna" i međunarodna i urbana i ruralna i industrijska i uslužna... a, s druge strane, radi cilja, koji je poseban, jer se radi o služenju javnom interesu po načelima općeg dobra. A javni interes nije tek zbir privatnih interesa, nego više od toga i kvantitativno i kvalitativno. Privatni je pak interes usmjeren prvenstveno na profit, danas sve razuzdaniji i bezobzirniji profit. Zato znanje i metode upravljanja privatnim poslovima nisu ni primjereni, a ni primjenjivi u javnim poslovima.

Građani međutim imaju pravo na izvršne, štoviše najbolje upravljače javnom upravom i javnim poduzećima, jer ti upravljači imaju utjecaja na slobode građana, njihova prava i imetak... A da bi se dobilo takve, izvršne "kapetane" javnog sektora, potrebno je najprije odabrati ih kroz stroge i zahtjevne natječaje, a potom ih višestruko obrazovati - pravno i ekonomski, financijski i socijalno, "europski" i "okolišno"... za svu raznovrsnost javnih djelatnosti. Tako obrazovanima, karijernim javnim menadžerima moguće

je prepustiti vođenje upravnih jedinica i javnih poduzeća, pa i upravnih sudova i tako zaštititi javno upravljanje od stranačkih interesa izvršne vlasti. Jer takvi, politički neutralni - a svakoj legitimnoj izvršnoj vlasti lojalni - profesionalni javni službenici mogu biti jamstvo za zakonitost i stalnost rada, te za pravedno i učinkovito služenja javne uprave građanima, Vladi i državi.

2. Hrvatska prirodna dobra danas su ugrožena, kako zbog nemara vlasti, tako i zbog neoliberalnih pritisaka u pravcu njihova trošenja, uništavanja i prisvajanja. Ona su, uz "prirodne monopole", javna poduzeća i javne medije našalost ono jedino što još ostaje u javnom vlasništvu i što je kakvo-takvo jamstvo za održivi razvoj Hrvatske, jer prostor i šume, vode i more, zemlja i hrana, blagoslov su ove zemlje i njezina jedina snaga pred izazovima budućnosti.

Sva su ta, još preostala prirodna dobra i infrastrukture, nakon propadanja najvećeg dijela proizvodnih djelatnosti, hrvatska usporedna i natjecateljska prednost, važnosti koje treba biti svjestan svaki saziv Sabora i svaka legitimna Vlada. Jer, čime će sutra hrvatske vlade vladati na korist građana, a javna uprava upravljati, ako se nastavi s rasprodajom tih dobara kad je već i telekomunikacijski i financijski i energetski sektor u najvećoj mjeri izručen kapitalu bez korijena i domovine? Ova rijetka preostala dobra su hrvatska prednost, ali prednost koje su svjesniji drugi, nego mi sami, drugi koji danas u svijetu unajmljuju ili kupuju milijune hektara zemlje i ogromne količine vode, infrastrukture i mrežne sustave, ali i otoke i obale mora, jer sve više ljudi želi živjeti u ugodnijim podnebljima.

Zato od Hrvatskog sabora i Vlade građani imaju pravo očekivati da prestanu nuditi na

prodaju, ili u koncesije ona dobra i "prirodne monopole", pa i tvrtke, kojima Hrvati mogu sami upravljati - bolje nego danas, dapače izvrsno, ako se to hoće - i od kojih može imati koristi Hrvatska današnjeg i budućih pokoljenja. Zato je isto tako razborito očekivati da se Hrvatska, država potpisnica ugovora s Europskom unijom, što prije uključi u promicanje europskih vrijednosti dostojanstva osobe i ljudskog rada kao osnove tog dostojanstva; u povratak primata politike kao "mjesta" i načina prakticiranja demokracije i građanskih sloboda; u obuzdavanje financijskog kapitala - oporezivanjem financijskih transakcija i vraćanjem financija u ulogu servisa gospodarstva i javnih zajednica; u borbu protiv klimatskih promjena; u održivu energetsku politiku EU; u izbor migracijske politike EU kao osnove ne asimilacije, nego građanske i kulturne integracije; te, navlastito, u zaštitu obitelji kao osnove društva i dostojanstva života od njegova nastanka začecem do njegova prirodnog završetka.

U zaključku, pozivamo hrvatske javne institucije, od Sabora i Vlade do znanstvenih ustanova i sveučilišta, građanskih i vjerskih udruga te sindikata i stranaka da o pitanjima javne odgovornosti omoguće javnu raspravu i - kad god je opravdano - izjašnjavanje građana referendumom. Radi se, naime, o očuvanju osnovnih funkcija demokratske države i njezine kohezivske društvenog uloge. Radi se isto tako o trajnim dobrima koje ovaj naraštaj nema pravo rastočiti, uništiti ili rasprodati. ■

*Mons. dr. Vlado Košić
predsjednik Komisije HBK "Iustitia et pax"
Zagreb, 6. lipnja 2012.*

Priopćenje s izvanrednog plenarnog zasjedanja HBK

Izvanredno plenarno zasjedanje Hrvatske biskupske konferencije pod predsjedanjem predsjednika HBK mons. Marina Srakića, đakovačko-osječkog nadbiskupa, održano je 11. i 12. lipnja u sjedištu HBK u Zagrebu. Pozdravljajući nazočne, predsjednik HBK podsjetio je na događaje koji su se dogodili od posljednjeg zasjedanja. Potom je riječi pozdrava uputio otpravnik poslova Apostolske nuncijature u RH mons. Mauro Lalli.

U radnom dijelu biskupi su najprije razmotrili prijedloge vezane za proslavu Godine vjere koja će svečano započeti 11. listopada 2012. na pedesetu obljetnicu otvaranja Drugog vatikanskog koncila. Istoga dana bit će obilježena i dvadeseta

obljetnica objavljivanja Katekizma Katoličke Crkve. Biskupi su prihvatili neke prijedloge koji su nadahnuti smjernicama apostolskog pisma pape Benedikta XVI. "Porta fidei" i notom s pastoralnim smjernicama za Godinu vjere Kongregacije za nauk vjere.

Na zasjedanju su dogovorene i neke pojedinosti zahvalnog hodočašća u Rim u Godini vjere koje će se održati od 5. do 9. studenoga 2012.

Na tragu Apela s plenarnog zasjedanja HBK od 19. travnja 2012. i Izjave Stalnoga vijeća HBK o Prijedlogu zakona o Medicinski potpomognutoj oplodnji od 11. svibnja 2012. biskupi su ponovno istaknuli kako se radi o zakonu koji

uređuje iznimno važno i osjetljivo područje te će svojim rješenjima bitno odrediti budućnost obitelji i naroda. Odlučeno je da se tiskaju prigodni materijali s najvažnijim informacijama o umjetnoj izvantjelesnoj oplodnji koji će biti podijeljeni diljem Hrvatske.

Biskupi su se osvrnuli na kršenje Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske o suradnji na području odgoja i kulture pokušajem reduciranja nastave vjeronauka samo na prva dva razreda u srednjim medicinskim školama te na druge negativne pojave kad je u pitanju upis djece na vjeronauk u školi. U vidu početka Godine vjere biskupi HBK će pozvati roditelje da tim odgovornije skrbe o vjerskom odgoju svoje djece te da ne dopuštaju povredu njihova roditeljskog

prava na školovanje i odgoj djece u skladu s vlastitim uvjerenjem.

Biskupi su raspravljali i o pitanju statusa Vojnog ordinarijata u svjetlu nove Uredbe Vlade RH o ustroju Ministarstva obrane.

Biskup Ante Ivas izabran je za predsjednika Biskupske komisije HBK za liturgiju. Imenovani su i novi članovi u pojedina tijela HBK.

Na zasjedanju su biskupi informirani i o susretu zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića s patrijarhom Srpske pravoslavne Crkve gospodinom Irinejom, kojem su nazočili članovi Stalnoga vijeća HBK i članovi Svetoga arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne Crkve. ■

Zagreb, 11. – 12. lipnja 2012.

“S novom radošću u srcu uživati Božju riječ”

Poruka biskupa HBK roditeljima, djeci i mladima o dvadesetoj obljetnici vjeronauka u školi, ususret Godini vjere

Bog trajno očituje svoju ljubav prema ljudima. Svjedočenje Božje ljubavi, koja svoj vrhunac ima u životu, smrti i uskrsnuću Isusa Krista, stalna je zadaća Crkve. Želeći ostati vjerni Božjoj ljubavi, s dubokom se zahvalnošću spominjemo našeg 14-stoljetnog zajedništva vjere s Bogom u njegovoj Crkvi. Na tom putu upućujemo vama, dragi roditelji, djeco i mladi, svoju bratsku i pastirsku riječ ohrabrenja o dvadesetoj godini katoličkog vjeronauka u školi.

Osobito želimo istaknuti našu želju da predstojeća Godina vjere, koja počinje 11. listopada, pobudi u svima vama nadahnuće da vjeru ispovjedite u punini i s obnovljenim uvjerenjem, s pouzdanjem i nadom. Vjera raste kada se živi kao iskustvo primljene ljubavi i kada se prenosi kao iskustvo milosti i radosti. Takvo iskustvo vjere pozvani smo kao Crkva priopćavati i vjeronaukom u školi. A upravo se vjeronauk u našoj javnosti često predstavlja kao nepotreban. Ogorčeni smo činjenicom njegova stalnog dovođenja u pitanje kao redovitoga predmeta u okviru osnovnog i srednjeg školstva. K tomu i činjenicom različitih oblika diskriminacije vjeronauka kao predmeta. To predstavlja izravno obezvrjeđivanje prava vas roditelja i vaše djece da odgajate u skladu s vašim uvjerenjem, te prava na slobodu očitovanja kršćanske vjere odabirom i pohađanjem vjeronauka u školi. Nažalost, sve to često rađa povlačenjem roditelja u “anonimnost šutljive većine”, dok se rijetki pojedinačni primje-

ri ispisa iz vjeronauka predstavljaju kao redovita pojava te tumače da je taj predmet neprivlačan.

Dragi roditelji, djeco i mladi! U ljubavi vas podsjećamo da je put vjere svakoga od nas započeo sakramentom krsta. Na tom putu sazrijevanja spoznajemo da vjerovati znači odlučiti se biti i živjeti s Gospodinom. Upravo on, Isus Krist, nas svojom ljubavlju sabire u svoju Crkvu, povjeravajući svima nama, navještaj evanđelja s nalogom koji ne zastarijeva. Za vas, dragi roditelji, ispuniti taj nalog znači najprije biti zauzetim navjestiteljima Radosne vijesti u svojoj obitelji. Istodobno to znači da ste pozvani omogućavati svojoj djeci upoznavanje otajstva kršćanske vjere i na vjeronauku u školi. Stoga vas pred nadolazećom Godinom vjere pozivamo da i dalje bez straha upisujete svoju djecu na vjeronauk u školi te zahtijevate puno poštovanje vašeg roditeljskog prava.

Vama, draga djeco i mladi, od srca poručujemo: otkrivajte svakodnevno radost vjere iz koje možete crpiti trajnu ljubav i snagu za svoj život. Pohađanjem vjeronauka u školi već svjedočite da ste prosvijetljeni u umu i srcu Gospodinovom riječju te da ste izabrali život koji nema kraja.

Dragi roditelji, s novom radošću u srcu uživajte Božju riječ! Dragi djeco i mladi, vjeronauk u školi učinite mjestom vašeg istinitog i trajnog obraćenja Gospodinu, jedinom Spasitelju svijeta! ■

Zagreb, 27. lipnja 2012.

Vaši biskupi

Izjava Stalnoga vijeća HBK o konačnom prijedlogu Zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji

Naša je javnost preko medija obaviještena da je Konačni prijedlog zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji sa sjednice Vlade RH upućen u daljnju saborsku proceduru s namjerom da ga se još ovoga tjedna usvoji prije ljetne stanke Hrvatskoga sabora. Po svom sadržaju i važnosti problematika koju obrađuje takav prijedlog zahtijeva široku demokratsku raspravu u kojoj bi se otvoreno sučelili suprotstavljeni stavovi i argumenti kako bi građani mogli dobiti uvid u vjerodostojne informacije i činjenice.

Predlagatelji takvoga zakona neprestano ističu da su tijekom predizborne promidžbe obećali građanima donošenje takvog zakona smatrajući da ih obećanje uvjetuje, a pobjeda na izborima daje opravdanje za njegovo donošenje. Međutim, ni obećanje, ni pobjeda na izborima ne daje pobjednicima neograničenu vlast nad životom i smrću niti im daje otvorene ruke za urušavanje temeljnih vrijednosti poput braka i obitelji.

Stoga ističemo da konačni prijedlog zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji:

- ne štiti ljudska prava i nije u skladu s duhom Ustava RH jer začetim ljudskim bićima ne jamči pravo na život, već ih u najvećem broju slučajeva osuđuje na smrt;

- nije human jer zbog selektivnog pristupa ima eugenički karakter što je vidljivo iz članka 3. stavak 2. gdje se kao cilj, za razliku od važećeg zakona, navodi postizanje začeca, trudnoće i rođenje zdravoga djeteta, što je vezano uz neograničenu primjenu preimplantacijske genetske dijagnostike (članak 9. stavak 1. točka 9);

- nije u korist zdravlja žene i muškaraca. Naime postupci medicinski potpomognute oplodnje u svojoj biti nisu liječenje jer ne dovode do ozdravljenja uzroka neplodnosti kao složene zdravstvenog stanja;

- nije u interesu djece ni prije ni nakon rođenja jer, osim što onima začetima uskraćuje pravo na život, nekima od rođenih namjerno oduzima očinsku ljubav i skrb, što je u suprotnosti s Konvencijom o pravima djeteta (članak 7. i članak 18);

- nije usmjeren rješavanju problema već njihovom umnožavanju, kako u medicinskom, tako i u pravnom a napose u moralno-etičkom smislu. To se osobito odnosi na nepoznat broj zamrznutih ljudskih bića – zametaka – čija je sudbina potpuno nepoznata i nedefinirana;

- nije na dobrobit liječnika i liječničke struke jer narušava dostojanstvo liječnika koji bi

zbog provođenja takvoga zakona kršili Hipokratovu zakletvu kao i Kodeks medicinske etike i deontologije Hrvatskoga liječničkog zbora (članak 1. i članak 3);

- nije u korist braka i obitelji jer se proširenjem kruga korisnika MPO-a (članak 10) ugrožavaju te dvije stožerne institucije društva u pokušaju da ih se izjednači s ostalim oblicima zajedničkog života koje ih nikako ne mogu nadomjestiti;

- nije u interesu budućnosti hrvatskih građana i njihova zdravlja, već pogoduje financijskim i drugim interesima farmaceutskih tvrtka, zdravstvenih ustanova i uključenih zdravstvenih djelatnika;

- nije odrješit u sprečavanju zloporaba i kršenja zakona (članak 56-57) jer ne predviđa strože kazne za ponavljanje djela, za djela koja izvrši organizirana skupina, ne predviđa kaznu oduzimanja licence za rad zdravstvenom i nezdravstvenom djelatniku koji prekrši odredbe zakona. On predviđa samo novčane kazne, no ne i kazne zatvora, kao što je to slučaj u zakonodavstvima drugih europskih zemalja koje su već regulirale to područje. Primjerice, u Francuskoj se reproduktivno kloniranje kažnjava s 30 godina strogog zatvora i novčanom kaznom od 7,5 milijuna eura.

Iz svega toga je očito da je Konačni prijedlog zakona o medicinski potpomognutoj oplodnji po svome sadržaju i naravi duboko nemoralan i nehuman, a njegovo bi provođenje dovelo do nepredvidljivih posljedica za hrvatsko društvo.

Zbog toga članovi Stalnoga vijeća HBK-a bezrezervno podupiru one građane koji su dosada potpisali Deklaraciju o početku i zaštiti ljudskog života u njihovim protivljenjima i traženjima glede donošenja Zakona u medicinski potpomognutoj oplodnji.

Isto tako Stalno vijeće HBK-a apelira na saborske zastupnice i zastupnike, a posebno na one koji se deklariraju kao katolici, da ne opterećuju svoju savjest donošenjem zakona koji je uperen protiv života te dostojanstva braka i obitelji.

Naposljetku, u ovom ozbiljnom trenutku pozivamo sve vjernike na molitvu, post i pokoru kako bi na taj način, kao i na druge raspoložive načine, izrazili svoje opredjeljenje za kulturu života te vrednote braka i obitelji. ■

Zagreb, 9. srpnja 2012.

Stalno vijeće HBK

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Vlč. Stjepan Lončar, svećenik Splitsko-makarske nadbiskupije, 31. kolovoza 2012. godine razrješuje se službe policijskog kapelana poslužitelja u policijskoj kapelaniji "Sv. Mihovil" u Policijskoj upravi splitsko-dalmatinskoj sa sjedištem u Splitu.

Vlč. David Klarić, svećenik Porečke i Pulske biskupije, 31. kolovoza 2012. godine razrješuje se službe policijskog kapelana u policijskoj kapelaniji "Majka Božja od Kamenitih vrata" u Policijskoj upravi zagrebačkoj sa sjedištem u Zagrebu.

Fra Kristijan Kovačević, svećenik Provincije franjevaca trećoredaca glagoljaša sv. Jeronima, dekretom Vojnog ordinarijata u RH od 1. rujna 2012. godine imenuje se policijskim kapelanom policijske kapelanije "Sv. Mihovila" za Policijsku upravu splitsko-dalmatinsku sa sjedištem u Splitu.

Vlč. Drago Kozić, svećenik Sisačke biskupije, dekretom Vojnog ordinarijata u RH od 1. rujna 2012. godine imenuje se policijskim kapelanom policijske kapelanije "Majka Božja od Kamenitih vrata" u Policijskoj upravi zagrebačkoj sa sjedištem u Zagrebu.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Razvoj vojnog dušobrižništva u suradnji s vojskom SAD-a

Vojna biskupija u Republici Hrvatskoj započela je intenzivniju suradnju s vojnim dušobrižništvom vojske SAD-a, u suradnji sa zapovjednikom vojnih kapelana USEUCOM-a brigadirom Brianom Van Sickleom. U organizaciji USEUCOM-a od 1990. održavaju se širom Europe (od 2009. u Južnoj Africi) konferencije vojnih kapelana s ciljem unaprjeđenja suradnje vojnih dušobrižnika. Domaćini konferencija su redovito ministarstva obrane u zemljama održavanja konferencije. Posljednjih nekoliko godina Vojni ordinarijat u RH, kao jedini nositelj dušobrižništva vojske i policije u RH, trajno je prisutan na IMCC konferencijama te daje svoj doprinos iskustvom stečenim u 15. godina djelovanja Vojnog ordinarijata u domovini, međunarodnim misijama i asocijacijama.

Konkretniji oblik suradnje vojnog dušobrižništva u vojsci SAD-a i Hrvatskoj vojsci dogovoren je i realiziran susretom američkih i hrvatskih vojnih kapelana 20. ožujka u sjedištu Vojnog ordinarijata kada su vojni kapelani vojske SAD-a:

brigadir Douglas Castl i pukovnik Steve Peck, te pomoćnik vojnog kapelana narednik prve klase Jose Randon održali prezentaciju o ulozi i značaju vojnog dušobrižništva u Oružanim snagama SAD-a te predavanje o temi: „Reintegracija vojnika u građanina mira“. Na susretu su - uz vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca, generalnog vikara o. Jakova Mamića, pastoralnog vikara don Josipa Stanića, vojne i policijske kapelane - nazočili pukovnik Božo Poljak, načelnik Odjela za personalnu potporu i kvalitetu života, bojnik Davor Šeremet, djelatnik Zapovjedno operativnog središta, te vojni psiholog u Oružanim snagama bojnik Dalibor Mesić.

Predstavljajući vojno dušobrižništvo u vojsci SAD-a brigadir Douglas Castl iznio je podatke da u kopненоj vojsci SAD-a trenutno djeluje preko 1600 vojnih kapelana, a zapovjednik je vojni kapelan generalskog čina (s dvije zvjezdice). U mornarici djeluje između 600 i 700 vojnih kapelana, a u zrakoplovstvu i marinskom korpusu, također između 600 i 700 kapelana. Broj policij-

skih kapelana u SAD-u je jako velik i gotovo je nemoguće doći do točnog podatka jer mnogi od njih volontiraju, veći gradovi imaju stalne policijske kapelane, tako primjerice grad New York ima četiri stalna policijska kapelana i jako veliki broj kapelana volontera koji djeluju i rade u policiji i vatrogastvu.

Trenutno u američkoj vojsci djeluje nekoliko vojnih kapelana s generalskim činovima, oko 100 kapelana s činom brigadira, oko 200 kapelana pukovnika, oko 600 kapelana s činom bojnika, oko 200 kapelana s činom satnika... Tako kapelan s činom brigadira djeluje i radi u korpusu (nekoliko divizija), a kapelan s činom satnika u bojni koja je dio brigade. Katoličkim vojnim dušobrižništvom u vojsci SAD-a upravlja, s crkvene strane, vojni nadbiskup koji ima tri pomoćna vojna biskupa. Pored impresivnih brojki postoji, po riječima pukovnika Pecka, stalna potreba za kapelanima, pogotovo katoličkim.

Američko vojno dušobrižništvo duhovno skrbi za više različitih konfesija, a najbrojnije su protestantske denominacije i katolici, zatim u znatno manjem broju slijede druge vjeroispovijesti. Integracija kapelana u vojni sustav je po sebi razumljiva, zahtijeva teološko-pastoralnu izobrazbu, odobrenje nadređenoga po crkvenoj hijerarhiji, te dvogodišnje pastoralno iskustvo. U vojsci postoji odbor koji će odlučiti zadovoljava li kapelan sve od uvjeta.

Važnost i prisutnost dušobrižništva u oružanim snagama temelji se na Ustavu SAD-a, odnosno neotuđivom pravu pojedinca da nesmetano ispovijeda svoju vjeru. Tako država, odnosno Vlada, kao nositelj međunarodnih obveza, sudje-

lovanja pripadnika oružanih snaga u međunarodnim misijama, ratu ili miru, ima obvezu brinuti za svoje vojnike u svim aspektima te im isto tako osigurati vjersku slobodu i uvjete za ispunjenje njihovih duhovnih potreba. U suprotnom bi od strane države bilo narušeno njihovo neotuđivo pravo na vjersku slobodu koja je Ustavom zajamčena.

Kapelan pukovnik Steve Peck, sudionik "Pustinjske oluje", misije u Afganistanu i Iraku, kao časnik specijalne rangerske postrojbe, danas vojni kapelan i instruktor u školi za vojne kapelane u US Army Joint Multinational Training Command održao je predavanje: „Reintegracija vojnika u građanina mira“ o projektu reintegracije vojnika koji su sudjelovali u ratnim djelovanjima koji se provodi u SAD-u pod nazivom "Yellow Ribbon Network". Duhovna skrb za vojnike koji su sudjelovali u borbenim operacijama široka je mreža koja obuhvaća brigu za vojnike i njihove obitelji. "Država u rat ne šalje vojnike, ona šalje cijele obitelji", naglasio je pukovnik Peck, istaknuvši da su Amerikanci to "na žalost shvatili na onaj teži način, iz iskustva ratova, a najviše onoga iz Vijetnama kada nije postojala spoznaja niti iskustvo potrebe za sustavnom skrbi za ranjene, preživjele te njihove obitelji." Američka vojska je iz takvih ratnih iskustava puno naučila i nikada si više neće dopustiti nesustavnu skrb i posljedice koje su proizašle iz takve "nebrige". Danas u programima vojske SAD-a u skrbi za ranjene (fizički i emocionalno), preživjele i obitelji poginulih sustavno surađuju sve službe (dušobrižnik-kapelan, psiholog, liječnik, časnik za žrtve, zapovjednik, veterani i vojničke volonterske

organizacije) koje mogu pripomoći lakšem i boljem reintegriranju vojnika u građanina mira. Pukovnik Peck je naglasio da sve navedene službe u ovom modelu reintegracije vrlo pažljivo i ozbiljno osluškuju kroz stalne kontakte i intervjuje iskustva ranjenika, preživjelih i njihovih obitelji.

Duhovna skrb za vojnike koji sudjeluju u vojnim operacijama započinje prije samog odlaska u operaciju, traje za vrijeme operacije i nastavlja se nakon povratka doma, i u sve tri faze obuhvaća cijelu obitelj koja često ima problema shvatiti što se dogodilo i što se događa s članom obitelji na bojišnici i po povratku. Uloga kapelana u saopćavanju vijesti o pogibiji i ranjavanju je nezamjenjiva, kao i njegova uloga vjerskog ispraćaja pokojnika. Obitelji će tražiti u takvim prilikama gotovo uvijek vjerski ispraćaj. Velika su pomoć obiteljima i volonteri unutar vojske, kao i časnik za žrtve koji će se pobrinuti za svu legislativu nastalu u okolnostima ranjavanja ili pogibije vojnika. Kapelan puno pomaže obitelji i u vrijeme tugovanja. Na pitanje sudionika kako vojska i kapelani odgovaraju na pitanja o razlogu pogibije vojnika članovima obitelji pukovnik Peck je istaknuo kako je u SAD-u još uvijek visok osjećaj da je služiti domovini časno, čak i kada vojnik strada primjerice u "prijateljskoj vatri", no, dodao je, da je smrt misterij, da smo mi vjernici i utječemo se obećanoj nadi. Neće baš svaki vojnik reći da je spreman umrijeti za domovinu, ali će gotovo svaki reći da je spreman umrijeti za prijatelje. Na pitanja o postotku samoubojstava među skupinom vojnika koji su sudjelovali u borbenim operacijama pukovnik je istaknuo da se ne može tvrditi da činjenica sudjelovanja u operacijama znatno utječe na broj samoubojstava. Naš iskustva nam sve više govore da je i PTSP uvelike manje kriv za samoubojstva kako se to često tvr-

di. Brigadir Castle je, zaključivši raspravu o samoubojstvu, rekao da je iz dvadesetogodišnjeg vojničkog i svećeničkog iskustva duboko siguran da je samoubojstvo povezano s duhovnošću osobe. "Dugo je i ozbiljno vojno dušobrižništvo u Americi tragalo za razlozima samoubojstva i možemo reći da ne znamo za drugi razlog osim onoga duhovnog. Jednom prigodom smo kroz neko vrijeme organizirano molili za zaštitu od samoubojstva i u tom razdoblju nije bilo samoubojstava. Ja vjerujem da to nije slučaj", istaknuo je brigadir Castle.

Govoreći o radu s vojnicima koji su preživjeli sudjelovanje u ratnim sukobima, brigadir Castle je ilustrirao traumatsko savjetovanje koje vojni kapelani provode zajedno s psiholozima u vojsci. Takvo savjetovanje uključuje podjelu iskustava među vojnicima. Za njih se osigura "sigurno mjesto" na kojemu mogu međusobno dijeliti osjećaje. Ovakvo savjetovanje obuhvaća cijele obitelji. Nastojimo razviti jaku atmosferu podržavanja u različitostima, dobrodošlice i vjere da smo zajedno jači. "Sve smo više uvjereni da PTSP kao jako ozbiljan problem proizlazi iz osjećaja opravdane ili neopravdane krivnje. Krivnja traži oprost, a nitko ne može udijeliti potpuni i neuvjetovani oprost doli Bog, posredstvom vojnog kapelana, a vi kao katolički vojni kapelani to najbolje znate", zaključio je brigadir Castle.

Pukovnik Peck je na kraju, zahvalivši se vojnom ordinariju, Ministarstvu obrane i Oružanim snagama, uputio poziv Vojnom ordinarijatu u RH da bude partner u pripremi konferencije vojnih kapelana Srednje Europe kojoj bi domaćim bio USEUCOM, odnosno da bude trajni suradnik u planiranim aktivnostima USEUCOM-a u izobrazbi vojnih kapelana i pomoćnika kapelana iz Srednje Europe. ■

Bliža priprava za 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes

U Vojnom ordinarijatu u srijedu 4. travnja održan je prvi sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes. Navedeno tijelo čine Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj kao nositelj organizacije te Ministarstvo obrane, Ministarstvo unutarnjih poslova, Ministarstvo branitelja, uz pridruživanje Ministarstva pravosuđa - Pravosudne policije, Državne uprave za zaštitu i spašavanje i Carinske uprave. Hodočašće se održava od 8. do 15. svibnja i dio je 54. međunarodnog vojnog hodočašća u Lourdes.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uvodno je pozdravio okupljene, posebno zapovjednika 20. vojno-redarstvenog hodočašća komodora Tihomira Ercega. Hrvatska vojska i policija hodočasti Gospi u Lourdes već 20 godina, počevši od ratne 1993. godine. Izrazio je uvjerenje da su organizacijske obveze koje odbor na susretima preuzima ostvarive jer se odnose na vrijednosti koje nosimo u sebi.

Generalni vikar o. Jakov Mamić također je zahvalio na prihvaćanju odgovornosti te istaknuo da organizatori hodočašća moraju voditi računa o tri temeljne stvari: hodočasničkoj blizini, međusobnoj suradnji i predstavljanju dostojanstva Hrvata pred drugim narodima.

Komodor Tihomir Erceg u pozdravnoj riječi naglasio je da su u nas, povodom jubilarnog 20. hodočašća, uprte oči hrvatske i lourdeske javnosti. Stoga će se kao zapovjednik zauzeti da hodočašće prođe u najboljem redu.

Gospođa Nevenka Benić, pomoćnica ministra branitelja naglasila je kako je za Ministarstvo branitelja vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes značajna aktivnost, posebno za populaciju invalida iz Domovinskog rata.

Bojnik Petar Klarić koordinirao je sastankom i nazočne upoznao sa svim segmentima pripreme za hodočašće počevši sa sastancima međunarodnog odbora prethodno održanima u Lourdesu, Berlinu i Parizu. Na konferenciji u Berlinu hrvatska je delegacija zadužena za organizaciju procesije s Presvetim oltarskim sakramentom koja je dio službenog programa

međunarodnog vojnog hodočašća. U organizaciji će pomoći austrijska delegacija.

O tehničkim detaljima dosadašnjih priprema i prijava hodočasnika izvijestio je natporučnik Vladimir Krpan. Prijave traju do 10. travnja kada će biti poznat ukupni broj hodočasnika.

U tijeku su razgovori s institucijama koje prate provedbu hodočašća, kako domaćim tako i stranim, budući se radi o najvećoj aktivnosti Hrvatske vojske međunarodnog karaktera uz mirovne misije.

U nastavku su predstavnici koordinacije iznijeli svoja zapažanja bitna za organizaciju hodočašća te primili zaduženja. Slijedeći sastanak bit će održan 18. travnja.

Sastanku su nazočili vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, generalni vikar o. Jakov Mamić, zapovjednik hodočašća komodor Tihomir Erceg, pukovnik Vlatko Bandalo, predstavnik MUP-a Ivica Franić, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, načelnik Odjela MUP-a za suradnji s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak te suradnici Darko Šantek, Josip Bukvić i Miljenko Morović, osobni tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, vojni kapelan vlč. Vladislav Mandura, ispred Ministarstva branitelja Nevenka Benić i Tom Kačinari, predstavnik Pravosudne policije Ivan Vukojević, ispred Državne uprave za zaštitu i spašavanje Andrijana Maslač, ispred Hrvatske vatrogasne zajednice Gordan Borković, te ispred Carinske uprave Josip Lončar. ■

Misa posvete ulja u Vojnom ordinarijatu

Na Veliki četvrtak, 5. travnja, dvadesetak vojnih i policijskih kapelana i njihovih pomoćnika iz cijele Hrvatske, uz bogoslove Vojne biskupije, slavili su misu posvete ulja, koju je u kapeli Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta Vojnog ordinarijata predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, uz mons. Maura Lallia, tajnika Apostolske nuncijature, dr. o. Jakova Mamića, generalnog vikara, i don Josipa Stanića, biskupskog vikara za pastoral.

U propovijedi je biskup, među inim, zahvalio nazočnim svećenicima za požrtvovno i nesebično služenje, potaknuvši ih da se ne umore činiti dobro. Pozvao je ih je da u molitve preporuče i vojnog kapelana Alojza Kovačeka, koji se nalazi u Af-

ganistanu te sve bivše djelatnike Vojnog ordinarijata, a pozdravio je i vlč. Ivu Topalovića koji se nedavno vratio iz te međunarodne misije. ■

Redoviti susret kapelana Vojnog ordinarijata

Susret kapelana održan je od 10. do 13. travnja u samostanu - duhovnom centru „Karmel sv. Ilije“ u Zidinama - Buško blato, na istoimenom jezeru. Započeo je okupljanjem u samostanu i zajedničkom misom koju je predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni biskup, u zajedništvu s generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem, biskupskim vikarom za pastoral don Josipom Stanićem i 22 kapelana. Prvog dana, u srijedu 11. travnja, prigodna tri predavanja održao je dr. don Ivan Bostrožić, profesor na KBF-u u Zagrebu, o temama: „Evandeoska skrb za povjerene katolike u vojsci i policiji“, „Svećenik - vojni - policijski kapelan“ i „Nasljedovati Krista“.

Don Ivan je istaknuo u prvom predavanju važnost preventivno - duhovno - čudoredne skrbi na temelju evanđelja. Susret sv. Ivana Krstitelja, koji je na pitanje vojnika što nam je činiti, odgovorio: „...ne činite nikom zla i budite zadovoljni svojom plaćom...“ Židovi su imali isključivi stav prema Rimljanima, dok su se kršćani odnosili prema njima kao zakonitoj vlasti. Podsjetio je na sv. Pavla kao rimskog građanina (Dj 16 i 22) i na njegove susrete s vojnicima, te na Isusovu muku (Mt 27) i postavljanje vojnika prema njemu. Ivan stavlja u prvi plan “njihovo

dobro, a ne političke interese“. Hipolit Rimski zahtijeva isključivanje iz Crkve vojnika koji je spreman izvršavati nalog mimo svoje savjesti, tj. izvršiti nasilje. Medicinalna dimenzija - liječiti njihove rane, duše (koje su žrtve svog i tuđeg zla) i voditi ih putem dobra poput Ivana Krstitelja.

Drugim predavanjem istaknuo je promjene koje su se dogodile za kršćanstvo nakon dobivanja slobode 313. godine sa carem Konstantinom. Dolazi do angažiranja biskupa u civilne zadaće jer su bili nosioci visoke naobrazbe i kulture. Primjer sv. Martina Tourskog koji je bio vrlo ugledan vojničar i prije krštenja živio je kršćanske vrijednosti, a poslije krštenja postaje monah te

kasnije biskup. Sv. Ambrozije je bio prefekt Milana, službeni carski upravitelj, te je kao izabrani biskup Milana imao vrlo jak utjecaj svojim autoritetom na tadašnjeg cara Teodozija kojem je zabranio ulazak u crkvu zbog okrutnog pokolja u Grčkoj, hrabro se protivio rimskoj eliti koja je željela vratiti stara obilježja u senat a izbaciti sve što je podsjećalo na kršćanstvo. U svojim borba- ma za pravdu bio je nepopustljiv.

Trećim predavanjem potaknuo je kako na- sljedovati Krista učeći iz povijesti Crkve.

Tijekom dana pridružio se i dr. Tomo Vuk- šić, vojni biskup u BiH, koji je predvodio večer- nju misu s mons. Jezerincem.

U četvrtak, 12. travnja, nakon zajednič- kog slavlja svete mise uslijedile su obavijesti o slavlju 15. obljetnice Vojnog ordinarijata 25. travnja s misom koju će predvoditi nadbiskup

dr. Nikola Eterović iz Rima u svetištu Sv. Mati Slobode na Jarunu. Uslijedile su i informacije o 20. jubilaranom vojnom i policijskom hodočašću u Lourdes te o hodočašću u Svetu zemlju na je- sen, ljetovanju djece vojnih djelatnika kroz sed- mi mjesec...

Iza ručka uputili su se u Livno, u posjet fra- njevačkom samostanu Gorica. Domaćin fra Miro Ištuk zaželio im je dobrodošlicu, a voditeljica zbirke Gabrijela Jurkić pomno ih je provela kroz galeriju u kojoj se čuvaju njegove slike, razgledali su potom samostansku crkvu, te arheološki muzej koji čuva najstarije otkrivene arheološke iskopine iz livanjske okolice. Na kraju su posje- tilo i izvor rijeke Duman koja izvire iz litice, a na povratku posjetili su i privatnu eko siranu. U pe- tak razišli su se svatko na svoje radno i životno mjesto. ■

Susret Koordinacijskog odbora za organizaciju hodočašća u Lourdes

U jeku priprave za 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes u srijedu 18. travnja održan je drugi sastanak Koordinacijskog od- bora za organizaciju. Na sastanku je zamjenik zapovjednika hodočašća brigadni general Ivan Jurić istaknuo da je u prošlih 20 godina hodoča- šćenja u Lourdes dokazana izvrsna organizacija te osobno želi pridonijeti da ovo jubilarno hodo- čašće bude uspješno provedeno.

Sastankom je koordinirao bojnik Petar Kla- rić te nazočne upoznao s novostima u organiza- ciji i s pripremama odrađenim od prošlog susreta odbora.

O prijavama hodočasnika izvijestio je natpo- ručnik Vladimir Krpan. Prijavljivanje je završeno te ukupni broj hodoča- snika čini gotovo tisu- ću vojnika, dočasnika, časnika, policajaca, djelatnika Ministarsta- va obrane i unutarnjih poslova te članova nji- hovih obitelji.

U nastavku su predstavnici odbora iz svih službi koje se uključuju u hodočašće iznijeli podatke o uči- njenom te primili nova zaduženja.

Sastanku su na- zočili biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić, zamjenik zapo-

vjednika hodočašća brigadni general Ivan Jurić, pukovnik Vlatko Bandalo, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Kla- rić, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak, bojnik Žarko An- dabaka, Miljenko Morović, osobni tajnik general- nog vikara natporučnik Vladimir Krpan, vojni kapelani vlč. Vladislav Mandura i vlč. Ante Mi- haljević, satnik Srećko Žmalec, ispred Orkestra Oružanih snaga Davor Dropuljić i Danijel Kralj, ispred Ministarstva branitelja Gorana Marić i Tom Kačinari, ispred Državne uprave za zaštitu i spašavanje Andrijana Maslač te ispred Carinske uprave Marica Matić i Josip Lončar. ■

Svečano misno slavlje o 15. godišnjici Vojne biskupije

Svečano misno slavlje o 15. obljetnici Vojne biskupije u Republici Hrvatskoj u zavjetnom svetištu Sveta Mati Slobode u srijedu 25. travnja predvodio je i propovijedao nadbiskup Nikola Eterović, glavni tajnik Biskupske sinode. U koncelebraciji su bili vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u BiH mons. Tomo Vukšić, bjelovarsko-križevački biskup mons. Vjekoslav Huzjak, izaslanik zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića vlč. Nedjeljko Pintarić, generalni vikar Varaždinske biskupije mons. Ivan Godina, otpravnik poslova Apostolske nunciature u RH mons. Mauro Lalli, provincijali, vojni i policijski kapelani.

U uvodnoj riječi biskup Jezerinac je istaknuo da je od početka Vojne biskupije bila želja pridonijeti ne samo ljudskom i vjerničkom odgoju ljudi, posebno mladih, nego u isto vrijeme poslužiti učvršćenju mira i uljudbe u našem suvremenom hrvatskom društvu, radeći posebno s vjernicima katolicima u vojno-redarstvenim snagama koje se nalaze u službi sigurnosti. „Biti služitelji sigurnosti i mira, temeljna je vaša profesionalna značajka, i sukladna vašem vjerničkom pozivu, rekao je biskup, te podsjetio kako na početku osamostaljenja, kad je bila ustanovljena Vojna biskupija, Hrvatska se kao slobodna i neovisna država stavila u službu trajnih ljudskih pa-

time i kršćanskih vrijednosti. Štoviše, i prije uspostave Vojne biskupije od samog početka obrane Hrvatske, svećenici su bili prisutni u pružanju duhovne pomoći braniteljima.

Zamijetili smo da je taj cilj moguće ostvariti samo u skladnim odnosima Crkve i države, poštujući vlastitosti i odgovornosti svake od njih. Zahvaljujući hrvatskim braniteljima, odnosno vojsci i policiji, nastala je slobodna zemlja. Hrvatska je stekla primjeren ugled u Europi i u svijetu. Tome je zacijelo pridonio i Vojni ordinarijat svojim sveukupnim djelovanjem, rekao je biskup. Zbog svojih duhovnih i kulturoloških vrijednosti, posebno kršćanskih, pozvani smo dati velik

doprinos Europskoj zajednici. Na to smo ponosni. To nas još više obvezuje nastaviti širenje duhovnih vrijednosti“, zaključio je vojni ordinarij.

Okupljeni oko Gospodnjeg stola, s molitvenom se zahvalom sjećamo svih osoba koje su zaslužne za uspostavu Vojnog ordinarijata, u prvom redu blaženog Ivana Pavla II. te dr. Franje Tuđmana, prvog predsjednika Republike Hrvatske, rekao je nadbiskup Eterović, uključivši u molitve sve žive i preminule članove te personalne biskupije. Govoreći o pripremama za opću redovitu Biskupsku sinodu o temi: “Nova evangelizacija za prenošenje kršćanske vjere” koja će se održati u Vatikanu u listopadu ove godine, nadbiskup je istaknuo da je Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj također pozvan sudjelovati u tom nastojanju Katoličke crkve oko nove evangelizacije. Tako nas Riječ Božja potiče na novi apostolski dinamizam, što je razvidno iz riječi Markova evanđelja kada Isus poziva svoje učenike da budu aktivni, da iziđu iz dvorane u kojoj su se bili zatvorili zbog straha pred Židovima. U tom kontekstu, posebno je upozorio na tri glagola: pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju, krstite one koji uzvjeruju i koji će se spasiti.

Nadbiskup je istaknuo tri zahtjeva nove evangelizacije. Božja riječ nas poziva da se probudimo iz sna, od rutinskoga kršćanstva, od

mišljenja da smo kršćani samo zato jer smo se rodili u kršćanskoj obitelji i u naciji kršćanskih korijena. Temeljeći se na Evanđelju, Crkva nam posebno danas poručuje da smo svi pozvani na misijsku djelatnost, svaki prema svome pozivu i odgovornosti. Neki su pozvani napustiti svoje obitelji, domovinu te poći u daleke zemlje navijestiti Evanđelje ljudima koji još nisu upoznali Isusa Krista i njegovu poruku spasenja. Ali i svi su drugi pozvani na izlazak iz pasivnosti, kako bi bili aktivni svjedoci uskrslog Gospodina, ondje gdje žive i rade, započevši od obitelji. Na poseban način se to odnosi na članove Vojnog ordinarijata koji odlaze u mirovne misije u razne zemlje svijeta. Njihova profesionalna služba dobit će na važnosti i na cijeni što više bude prožeta kršćanskim duhom služenja Bogu i bližnjemu, podsjetio je nadbiskup Eterović.

Kao drugi zahtjev naveo je Isusov poziv na obraćenje. To je preduvjet nove evangelizacije, rekao je nadbiskup, upozorivši da su svi kršćani pozvani na svetost. Treći zahtjev evangelizacije je otkriti radost kršćanstva. Ne radi se o trijumfalizmu, nego o istini da je Isus Krist “uskrsnuće i život” te da tko god živi i vjeruje u njega neće umrijeti nikada, istaknuo je nadbiskup Eterović u propovijedi.

Misi i proslavi nazočili su i izaslanik predsjednika Republike Hrvatske Ive Josipovića

Zlatko Gareljević, ministar obrane Ante Kontromanović, ministar branitelja Predrag Matić, zamjenik ministra unutarnjih poslova Evelin Tonković, izaslanik predsjednika Hrvatskog sabora Tomislav Ivić, kao i drugi visoki predstavnici državnih, vojnih, policijskih vlasti, načelnici i djelatnici MORH-ova i MUP-ova Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu, aktivni i umirovljeni generali i admirali, visoki časnici, dočasnici i vojnici i policajci, predstavnici Udruga proizašlih iz Domovinskog rata, roditelji i rodbina poginulih hrvatskih branitelja, kao i izaslanik gradonačelnika Grada Zagreba Stipe Zeba.

Pjevanje je animirala Klapa HRM "Sveti Juraj" uz pratnju Simfonijskog puhačkog orkestra HV i orguljsku pratnju Ivana Bosnara.

"U službi čovjeka i mira"

Po završetku misnog slavlja, u Pastoralnom centru Svete Mati Slobode u srijedu 25. travnja otvorena je izložba o Vojnoj biskupiji "U službi čovjeka i mira" uz jubilej 20 godina hodočašćenja Hrvatske vojske i policije u Lourdes i Mariju Bisticu.

Na samom početku vojni ordinarij je dodijelio je „Tromedalju Vojnog ordinarijata RH“ pukovnici Marijani Pleše Čadonić, načelnici Odjela za protokol MORH-a za uspješnu suradnju i veliki doprinos u provedbi poslanja Vojnog ordinarijata u MORH-u i OS RH, kao i policijskom savjetniku Željku Jamičiću, voditelju Muzeja policije za uspješnu suradnju i veliki doprinos u provedbi poslanja Vojnog ordinarijata u Ministarstvu unutarnjih poslova. Također u prigodi svečanog obilježavanja obljetnice, a za osobito uspješno obavljanje zadaća te ostvarene natprosječne rezultate u izvršavanju postavljenih zadaća načelnik GS OS RH pismeno je pohvalio pomoćnike vojnih kapelana satnika Juricu Hećimoviću, stožernog narednika Borislava Lapendu, natporučnika Dražena Čuliga i natporučnika Adama Dakića.

Uvodno je generalni vikar Vojnog ordina-

rijata o. Jakov Mamić dao osvrt na proteklih 15 godina Vojnog ordinarijata. Vojni ordinarijat nalazi posebni oslonac u milenijskom vjerničkom pologu mirotvornog identiteta hrvatskog naroda od stoljeća VII. do danas, istaknuo je, dodajući kako pak smisao postojanja Vojnog ordinarijata u RH najbolje uočavaju i vrednuju oni zbog kojih postoji i koji posežu za njegovom ljudskom, duhovnom i vjerskom ponudom. Po vojnim i policijskim kapelanima i njihovim pomoćnicima, ordinarijat nudi bogatstvo Božjih tajni, svjetlo Riječi koja stvara i novost vjere suvremenom vojniku i policajcu. Njima je, kao i mnogim drugima, sve teže učiniti korak vjere u svijet nezamislivih i razumu nedokučivih mogućnosti koje Bog nudi osobito u kriznim vremenima. Ponuda, dakle, Vojnog ordinarijata je ponuda Isusa kao života i vjere kao suživota, ponuda odgoja za čovjekoljublje i domoljublje, ponuda otkrivanja multikulturalnosti i univerzalnosti ljudske obitelji u zajedništvu Crkve. Mislimo da je svjesni odabir „biti vjernik“, neodgodiv korak što ga sva naša pastoralna nastojanja moraju nuditi i omogućiti našem vojniku i redarstveniku. Tako prihvaćena vjera bit će kadra izdržati kušnju i izazov vremena, rekao je o. Mamić, dodajući kako je drugi neodgodivi korak kultura dijaloga i uvažavanja. Riječ je o osnovnom preduvjetu za autentičnost pastoralne ponude Vojnog ordinarijata. Držimo da je Vojni ordinarijat najbolji posrednik i nositelj dijaloga i uvažavanja u različitosti, te da je svojim ponašanjem i aktivnostima stekao povjerenje u širem kontekstu Crkve i u prostoru svojeg djelovanja. Pravi i prvi zahtjev vjere je dostojanstvo čovjeka.

Vremena u kojima su se neki bavili vjerom kao „otuđujućim“ elementom čovjeka, nadamo se da su daleko iza nas. Time bi se danas mogli baviti, možda, samo oni koji se zatvaraju u limit svoje nemoći te ostaju žrtve svijesti koja im ne dopušta kidati okove prolaznoga. Isus je uskrsl, novi čovjek i zov je svakom čovjeku na iskustvo novosti što ga vjera nudi, istaknuo je.

Sama činjenica da ordinarijat ostvaruje oko 20 projekata kulturološkog, duhovnog i vjerskog sadržaja, govori kako bi svijet vojske i policije u Hrvatskoj bio siromašniji bez njega. Oko 30 vojnih i policijskih kapelana, a isto toliko i njihovih pomoćnika, u uvjetima koji su danas mogući u našoj zemlji, spremni su biti na raspolaganju pripadnicima i djelatnicima MUP-a i MORH-a u postrojbama, vojarnama i policijskim postajama, na poligonima, u mirovnim misijama, u vrijeme i nevrjeme neuvjetovani dnevnim redom kad je čovjek u potrebi.

Nadamo se da će i oni, koje eventualno muči neka skepsa o opravdanosti Vojnog ordinarijata u našim redarstvenim službama i oružanim snagama, prebroditi svoju oporost i pružiti ruku potpore i solidarnosti za dobro čovjeka i

ljudi kojima je ordinarijat poslan, zaključio je o. Mamić.

Voditelj Muzeja policije Željko Jamičić kratko je predstavio samu izložbu koja je koncipirana u tri cjeline. Prvi dio govori o samom Vojnom ordinarijatu, drugi je vezan uz 20 godina vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdes, a treći dio o 20 godina vojno-redarstvenog hodočašća u Mariju Bisticu.

Otvarajući izložbu vojni ordinarij Juraj Jezerinac je naglasio važnost jubileja, te posebno istaknuo kako će ove godine na Mariju Bisticu doći 50 vojnika iz Francuske.

Svečanost otvorenja izložbe uveličala je Klapa HRM "Sv. Juraj" i Zbor i Tamburaški orkestar Policijske akademije pod ravnanjem prof. Nevenke Pavleковиć. ■

Završena priprava za 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj od 8. do 15. svibnja organizira 20. vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes. Već 20 godina Hrvatska vojska i policija pridružuje se međunarodnom vojnom hodočašću koje se održava 54 godine pod okriljem Gospe Lourdske. Ovogodišnji moto hodočašća je „Zdravo Marijo, Kraljice mira“.

Tim povodom u četvrtak 3. svibnja u Vojnom ordinarijatu u Zagrebu održan je završni sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 20. hodočašća. Sastankom je, uz sudjelovanje zapovjednika ovogodišnjeg hodočašća komandora Tihomira Ercega, koordinirao bojnik Petar Klarić te nazočne upoznao sa svim segmentima pripreme za hodočašće.

U Lourdes je upućena prethodnica za podizanje međunarodnog vojnog tabora pod vodstvom vojnog kapelana vlč. Ante Mihaljevića, što je jedna od međunarodnih obveza hrvatske delegacije.

Hodočasnici se okupljaju u utorak na istočnom parkiralištu Zagrebačkog velesajma koje će biti osigurano za osobna vozila i autobuse te se potrebno pridržavati uputa civilne i vojne policije. Na hodočašće se polazi nakon svete mise koju će predvoditi vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u zajedništvu s vojnim i policijskim kapelanima.

Sukladno zapovijedi Načelnika Glavnog stožera OS RH hodočasnici će na hodočašću na svim protokolarnim službenim događajima odjenuti svečane odnosno službene

odore. Cjelokupni program hodočašća i upute navedene su u službenom hodočasničkom vodiču koji će biti podijeljen hodočasnicima na putu.

Sastanku su nazočili vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, zapovjednik hodočašća komandor Tihomir Erceg, pukovnik Vlatko Bandalo, predstavnici MUP-a Ivica Franić i Josip Bukvić, načelnik Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu bojnik Petar Klarić, kancelar Vojnog ordinarijata Robert Stipetić, tajnik vojnog ordinarijata Marinko Nikolić, načelnik Odjela MUP-a za suradnju s Vojnim ordinarijatom Josip Zagorščak te suradnik Miljenko Morović, tajnik generalnog vikara natporučnik Vladimir Krpan, vojni kapelan vlč. Vladislav Mandura, satnik Srećko Žmalec, ispred Orkestra OS satnik Davor Dropuljić, ispred Ministarstva branitelja Gorana Marić i Tom Kačinari, ispred Državne uprave za zaštitu i spašavanje Andrijana Maslač. ■

20. jubilarno hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes

Jubilarno, 20. po redu, hodočašće hrvatskih vojnika i policajaca u Lourdes održano je od 11. do 13. svibnja u okviru 54. međunarodnog vojnog hodočašća koje je okupilo hodočasnike iz 34 zemlje sa svih kontinenata pod geslom »Zdravo Marijo, Kraljice mira«. Pod vodstvom vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, te pod zapovjedništvom komodora Tihomira Ercega i njegova zamjenika brigadnog generala Ivana Jurića hodočastilo je gotovo tisuću vojnika i policajaca uz koje su bili predstavnici hrvatskih branitelja i državne Službe za zaštitu i spašavanje, Pravosudne policije, vatrogastva, Zrinske garde, Gradske straže Bakar te Turopoljski bandijeri, kao i Klapa HRM »Sveti Juraj« i Simfonijski puhački orkestar OS RH.

Hodočasnicima iz Hrvatske pridružilo se 50 hodočasnika iz Bosne i Hercegovine koje je predvodio vojni biskup Tomo Vukšić uz pratnju dva vojna kapelana. Hodočasnici su se po dolasku u Lourdes, iako umorni nakon dugog puta, uključili u procesiju sa svijećama, a sljedećeg dana, u četvrtak, slavili misu kod Spilje ukazanja na kojoj su se pridružili i Hrvati iz Australije. Misu je predvodio biskup Vukšić, a propovijedao biskup Jezerinac, uz ostalo rekavši: »Ovdje smo kao Marijina braća i sestre, Marijina djeca u kojoj prepoznajemo svoju majku, majku povijesti,

majku svoje domovine i majku svoje nacionalne slobode.« Pobožnost je nastavljena na lourdsjoj kalvariji križnim putem. Kod XIV. postaje nagovor je održao biskup Vukšić koji je uz ostalo upozorio da križni put, pa i među vjernicima, biva viđen kao mjesto patnje. On to nedvojbeno jest, istaknuo je, no »strahovito bismo pogriješili ako bismo dopustili da ta patnja, taj misterij patnje koji se tako nadvio nad ove trenutke Kristova života, zasjeni jedan veći misterij koji je osmislio ovu patnju, a to je misterij Kristove vjernosti Bogu Ocu. 'Ne moja, nego tvoja volja, Bože, neka bude', jest u stvari osnovna poruka ovoga križnoga puta, pa i svakoga križnoga puta kojega obavljamo«, poručio je biskup Vukšić te podsjetio da stoga pobožnost križnoga puta nije nikakav blagdan patnje, nego svetkovina vjernosti, prije svega »božanske Isusove vjernosti koja nas poziva da ga slijedimo iznad svega u vjernosti patnji usprkos, ako nam se ona nametne«.

Na misi u petak, u homiliji, generalni vikar Vojnoga ordinarijata o. Jakov Mamić uz ostalo je rekao: »Doći do pravih ljudi, ljudi povjerenja, ljudi dostojnih povjerenja Crkve i društva, valja poštovati veliki kriterij što su ga apostoli primijenili u Djelima apostolskim 'posavjetovavimo se s Duhom Svetim', ne zanemariti svjetlo koje dolazi iz vjere, svjetlo koje daje duh Isusa Krista, svjetlo je to koje

uvodi novost života, novost slobode koja nas čini pogodnima iznutra i nikakav strah nikakva potnutnja takvo iskustvo duha ne može poremetiti.«

Hrvati pokazali organizacijske kvalitete

U subotu 12. svibnja Hrvati su ponovno pokazali ne samo dobro volju, već i organizacijske kvalitete. U jutarnjim satima na glavnom oltaru bazilike sv. Pija X. slavljena je misa za hodočasnike slavenskih naroda. Misu je predvodio biskup Vukšić, a propovijedao slovački vojni biskup František Rabek koji je, govoreći o novoj evangelizaciji, istaknuo da njezin sadržaj za naše narode, osobito za mlade, treba biti evanđelje. Velika je naša uloga u novoj evangelizaciji. Svi smo pozvani biti apostoli u našim narodima i u Europi, te svojim radom, životom i vjerom biti nositelji mira«, rekao je biskup Rabek.

U popodnevnim je pak satima Hrvatska u suorganizaciji s Austrijom bila organizator procesije s Presvetim. Procesija je krenula iz gornje bazilike Svete krunice, a potom se razdvojila te krenula s jedne i druge strane niz kolonade te se spojila kod kipa na Trgu Esplanade. U procesiji je nošen evanđelistar te zastave zemalja sudionica. Nastavljajući prema bazilici sv. Pija X. kod Marijina kipa u procesiju su se priključili bolesnici

i invalidi. Na kraju procesije išli su svećenici te Presveto. Nakon austrijskog biskupa, do kipa je na trgu Presveto nosio biskup Vukšić, a potom ga u baziliku sv. Pije X. unio biskup Jezerinac. Sama procesija tematski je bila osmišljena u vidu kruha, i to euharistijskog kruha, kruha rada ljudskih ruku i kruha ljudske dobrote. Polazište je bilo u svetopisamskim tekstovima iz kojih se iščitava značenje kruha za suvremeni svijet i za suvremeno društvo. Time se željelo posvijestiti vjernicima da riječ Božja ima poruku za čitavog čovjeka. Po ulasku u baziliku sv. Pija X. započelo je klanjanje, na kraju kojega je biskup Jezerinac blagoslovio bolesnike i invalide, a potom sve prisutne.

Hrvatsko izaslanstvo je zajedno s ostalima odalo počast na Trgu Peyramale palim vojnicima u ratovima, a navečer su hodočasnici sudjelovali u nepreglednoj procesiji svjetla.

Vjernost izvire iz Kristova križa

Središnji događaj međunarodnog vojničkog hodočašća bilo je nedjeljno misno slavlje koje je predvodio kardinal Marc Ouellet u koncelebraciji s domaćinom francuskim vojnim biskupom Lucom Ravelom, s tridesetak biskupa među kojima su bili i Jezerinac i Vukšić te više stotina vojnih i policijskih kapelana. Misnom slavlju bila

su nazočna i izaslanstva zemalja članica. Za tu prigodu u Lourdes je stigao i ministar obrane RH Ante Kotromanović i ministar branitelja Predrag Matić, kao i hrvatski veleposlanik u Francuskoj Mirko Galić.

U prigodnoj homiliji kardinal Ouellet je iznio niz primjera kako se vjernost očituje u svakodnevnom životu, služenju, u zanimanju, a ona posebno dolazi do izražaja u službi vojnika. Vjernost je znak ljubavi, i ne može se živjeti samostalno. Vjernost izvire iz Kristova križa i molitve Crkve. Stoga, ako živimo svoj život vjerno, blizu Krista, i slijedimo njegove stope, naša će vjernost cvjetati i postati plodna, poručio je kardinal.

Tijekom svečanog zatvaranja vojničkog hodočašća u bazilici sv. Pija X. biskup Ravel zahvalio je svima na dolasku. Poželio im je da dio doživljenoga ponesu u svoje domovine, te da im Gospa Lourdska, kojoj su se proteklih dana molili, bude pomoćnica i pratiteljica u svakodnevnom odgovornom poslu. Neka vam riječi »Ave Maria« budu često na ustima, rekao je.

Kakav ugled i poštovanje uživaju Hrvati među sudionicima vojničkog hodočašća, možda je najsazetije izrekao francuski vojni biskup Ravel. »Hodočašće u Lourdes bez Hrvata ne bi imalo potpunu karakteristiku međunarodnoga. Prisutnost hrvatske vojske je jedna institucija«,

rekao je francuski vojni biskup Ravel.

A o prijateljstvu francuskog i hrvatskog vojnog ordinarijata govori i činjenica da će biskup Ravel, koji je već boravio u Hrvatskoj, prve nedjelje u listopadu s delegacijom od 50 francuskih vojnika sudjelovati na 20. hodočašću hrvatskih vojnika i policajaca u Mariju Bisticu.

Marija će vam pomoći

U poruci, koju je u Papino ime potpisao državni tajnik kardinal Tarcisio Bertone, uz ostalo stoji: »Došli ste u ovo mjesto u kojem se je Blažena Djevica Marija ukazala, molite ju da vas nauči riječi molitve. Bernardica je u prisutnosti Lijepje Gospe molila krunicu, tu divnu, jednostavnu i duboku molitvu. Pozivam vas da molite i meditirate molitvu krunice sami, u grupi i u obitelji. Moljenje krunice može biti idealan trenutak za okupljanje obitelji, osobito kad je jedan njezin član odsutan u mirovnoj misiji, piše u poruci, te se potiče na pronalaženje vremena na zajedničko okupljanje na molitvu. Marija, Kraljica mira, znat će vas dovesti do Princa mira. Ona će vam pomoći i podržati vas. Ona će orijentirati vaše srce prema Božjoj volji i pomoći vam u vašem nastojanju oko pomirbe. Učvrstit će vaša nastojanja u izgradnji trajnog mira.«

Biskup Jezerinac o hodočašću u Lourdes

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u osvrtnu na 20. obljetnicu hodočašćenja Hrvatske vojske i policije u izvaji za IKA-u istaknuo je kako prije 20 godina nije mogao ni slutiti da bi se tako nešto moglo slaviti. U odnosu posebno na prvu godinu, kada nas gotovo nitko nije poznao, danas nema hodočasničke zemlje koja ne zna za Hrvatsku. No, tu je ipak najvažnije spomenuti duhovnu dimenziju hodočašća, istaknuo je biskup Jezerinac, podsjetivši da smo mi hodočašće započeli u tijeku agresije srpsko-crnogorske vojske, i tada je kardinal Franjo Kuharić predložio da biskup Jezerinac organizira to hodočašće u Lourdes. Kardinal je bio veliki štovatelj Majke Božje, a u to doba, kada smo bili u položaju Davida prema Golijatu, samo smo snagom vjere i molitve mogli sve izdržati, a na kraju i pobijediti, rekao je biskup Jezerinac.

Bogu hvala, kroz ovih 20 godina našeg hodočašćenja Bog je puno toga učinio. Čovjek je ne samo tjelesno nego i duhovno biće, te osjeća tu dimenziju. Kad god razgovarate s našim hodočasnicima, posebno onim iz prvih godina, svi ističu koliko je to značilo u njihovu osobnom životu, obiteljskom, pa i međusobnom životu, rekao je biskup, te podsjetio kako smo mi mala zemlja i

potrebna nam je jaka duhovna dimenzija kako bismo se doista sačuvali, kako bismo bili jedno, jedno srce i jedna duša. Koji su god bili u Lourdesu osjećaju se međusobno povezani. Posebno je to važno za bolesne, ratne vojne invalide kojima to jako puno znači, i svjesni su da nisu sami.

Biskup je istaknuo važnost prisutnosti svećenika među hrvatskim vojnicima i policajcima, jer se njihovim dolaskom puno toga u percepciji promijenilo, posebice na početku kod naših branitelja. Nadamo se da će se dušobrižništvo još više oživotvoriti kako u vojnim, tako i u redarstvenim snagama, jer naš doprinos nije malen, rekao je biskup Jezerinac. Osvrnuo se i na prihvaćanje Hrvatske i njeno sudjelovanje među zemljama suorganizatorima hodočašća. Podsjetio je kako je Hrvatska taj status stekla prije članstva u NATO paktu, što je posebno priznanje, te govori o prepoznatljivosti našeg hrvatskog vojnika i policajca. Ove godine smo preuzeli organizaciju procesije s Presvetim. Drago mi je da smo prepoznati, jer smo odgovorni i računaju na nas, stoga bi to trebalo sačuvati, rekao je biskup Jezerinac, te istaknuo kako se suradnja s pojedinim zemljama odvija i izvan samog dolaska u Lourdes. Tako će ove godine u Mariju Bisticu na prvu nedjelju u listopadu na 20. hodočašće hrvatske vojske i policije hodočastiti i pedeset Francuza. ■

Raščlamba 20. jubilarnog vojno-redarstvenog hodočašća u Lourdes

Djelatnici Ministarstva obrane i Oružanih snaga RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Ministarstva branitelja, vojni i policijski kapelani i pomoćnici kapelana, djelatnici Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu u RH i Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH, te predstavnici ostalih ministarstava i službi koji su aktivno sudjelovali u organizaciji i provedbi jubilarnog 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes, održali su raščlambu hodočašća u srijedu 35. svibnja u Vojnom ordinarijatu.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u svom obraćanju istaknuo je da je hodočašće čin vjere, potom očitovanje našeg nacionalnog identiteta te njegova promocija u svijetu.

Ovogodišnji zapovjednik hodočašća komodor Tihomir Erceg izrazio je veliko zadovoljstvo nad provedenim hodočašćem te zahvalio

djelatnicima Vojnog ordinarijata i ostalih službi na uloženom naporu i zalaganju što je pomoglo uspjehu hodočašća. Uspjeh se očitovao i u pozitivnim ocjenama crkvenih, vojnih i diplomatskih krugova kao i samih hrvatskih hodočašnika.

Hrvatska delegacija, kao jedan od organizatora 54. međunarodnog vojnog hodočašća, ocijenjena je primjerom organizacije, posebno zbog izvrsne organizacije procesije s Presvetim oltarskim sakramentom.

Vojni i policijski kapelani, koji su na hodočašću sudjelovali kao voditelji pojedinih grupa, iznijeli su svoje dojmove te preporuke da i slijedeće hodočašće bude uspješno provedeno. Također su zacrtane smjernice za pripremu 21. hodočašća koje će biti održano od 21. do 28. svibnja 2013. godine. ■

Pripreme za 20. vojno-redarstveno hodočašće u Mariju Bisticu

U Vojnom ordinarijatu započele su pripreme 20. hodočašća Hrvatske vojske, policije i branitelja u Mariju Bisticu na kojem su se okupili predstavnici Vojnog ordinarijata kao organizatora hodočašća, te predstavnici Ministarstva branitelja, službi MORH-a i Glavnog stožera te MUP-ova Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom u četvrtak 14. lipnja.

Nakon pozdrava vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca, nekoliko riječi rekao je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić. Naglasio je specifičnost ovogodišnjeg hodočašća jer se održava po dvadeset i pet puta, te u hodočašće uključuje Hrvatske branitelje. Hodočašće treba prvenstveno biti put kojim će vojnik, policajac i branitelj doći do vjere, do mira, do rješavanja svojih unutarnjih pitanja. Ovo jubilarno hodočašće bit će i međunarodni događaj jer se očekuje sudjelovanje visokih vojnih i crkvenih predstavnika iz Europe i svijeta.

Pomoćnica ministra branitelja Nevenka Benić, prenijevši pozdrave ministra Predraga Matića, naglasila je vjerničku važnost hodočašća u Mariju Bisticu za branitelje, stopostotne invalide te roditelje i obitelji poginulih branitelja te

iskazala želju ministarstva da pridonese u organizaciji hodočašća.

Zapovjednik Doma Stožera OS RH bojničnik Krešimir Maras te predstavnici Zapovjedništva za potporu pukovnik Dino Kereković i pukovnik Marinko Nekić iznijeli su dosadašnja iskustva u organizaciji te preuzeli zadaće za ovogodišnje hodočašće.

Program hodočašća koje će biti održano u nedjelju 7. listopada 2012. godine obuhvaća svečano euharistijsko slavlje, pobožnost križnog puta te mogućnost za svetu ispovijed u nacionalnom marijanskom svetištu u Mariji Bistici. ■

Susret s vodstvom MMI-a

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac i generalni vikar Vojne biskupije o. Jakov Mamić susreli su se u četvrtak 14. lipnja s predstavnicima međunarodne organizacije (koja okuplja preko 140 zemalja) Military Ministries International (MMI). MMI je međunarodna volonterska kršćanska organizacija koja okuplja aktivne i umirovljene časnike i vojnike s ciljem promicanja kršćanskih vrijednosti u vojsci kroz konferencije, etičke seminare, duhovne vježbe, retreat treninge. U posjetu Vojnoj biskupiji došli su: voditelj AMI organizacije (Apostolat Militaire International) umirovljeni pukovnik vojske Velike Britanije David Baldwin, vođa MMI tima za Europu Grozdan Stoevski, izvršni direktor MMI umirovljeni pukovnik vojske Velike Britanije Jos McCabe, umirovljeni satnik vojske Velike Britanije Mike Terry, te potpredsjednik Asocijacije vojnog kršćanskog bratstva umirovljeni komo-

dor vojske Velike Britanije Brian Parker.

Vojni ordinarijat surađuje s MMI-om na projektima "Biblijskog kampa za mlade časnike i kadete" koji se svake godine održavaju u Litvi pod pokroviteljstvom litvanske Vojne biskupije, te retreat projektima za kadete u Nizozemskoj i Austriji. Kadeti Hrvatske vojske sudjelovali su u "Biblijskom kampu" 2008. godine, a na "Retreat jedrenju" 2011.

Pozdravljajući goste vojni ordinarij je naglasio potrebu očuvanja kršćanskih vrijednosti, kako u društvu tako i u vojskama. Humano društvo i vojske se mogu izgrađivati samo na duhovno zdravim osobama. To je jedini način čuvanja trajnoga mira koji nam je silno potreban.

Generalni vikar o. Jakov Mamić kratko je ocrtao duhovnu klimu hrvatskog društva što se reflektira i u vojsci, naglasivši da ono još uvijek u procesu izrastanja u društvo izgrađenih humanih vrijednosti. Izrazio je nadu da ovakvi susreti mogu jako pridonijeti kvalitetnijoj izgradnji de-

mokratskih odnosa koje čovjek zavrjeđuje.

Gosti su ponovili pozive Vojnoj biskupiji u RH za sudjelovanje kadeta Hrvatske vojske u "Biblijskom kampu" kao i retreat programima, a posebno na konferenciji AMI-a koja se ove godine održava u Belgiji. Vojni ordinarijat u RH je ovom prigodom zamoljen da razmotri mogućnost organizacije sljedećeg europskog etičkog kongresa koji bi raspravio sve učestaliju pojavu u javnom mnijenju isključivanja humanih (kršćanskih) vrijednosti i značenja profesionalne etike u nastanku cjelovite ličnosti. ■

Susret vojnih kapelana zračnih snaga NATO zemalja

Radni susret vojnih kapelana zračnih snaga NATO zemalja održan je u Berlinu od 11. do 15. lipnja. Na susretu, koji ima tradiciju od 1952., bilo je osamnaest dušobrižnika koji obavljaju svoju službu u trinaest zemalja koje pripadaju NATO savezu: SAD, Velika Britanija, Njemačka, Poljska, Kanada, Španjolska, Danska, Grčka, Norveška, Nizozemska, Litva, Slovenija i Hrvatska. Njemačke domaćine predstavljali su katolički vojni dekan mons. Joachim Simon i evangelistički vojni dekan Dirk Voos, a hrvatski predstavnik bio je o. Viktor Grbeša.

Naša zemlja je prvi put bila predstavljena na ovakvom skupu više vjerskih denominacija. Uz katoličke svećenike tu su bili i protestantski pastori, anglikanski svećenik, židovski rabin, grkokatolički svećenik, pravoslavni svećenik i monah. Program je obuhvaćao vojnu, duhovnu, povijesnu i kulturološku tematiku.

Drugog dana, nakon jutarnjeg molitvenog programa, započeta je konferencija u Potsdamu, Zapovjedništvu Združenih snaga, gdje se sudionicima obratio zapovjednik, general Rainer Glatz.

Prvo predavanje o temi: „Mentalna higijena vojnih kapelana“, održao je dr. Peter Wendi, teolog i psiholog iz "Centra za brak i obiteljske studije". Težište predavanja bilo je na skrbi za vojnike koji idu u Afganistan i druge vojne misije te skrbi za obitelji i prijatelje s mogućnošću različitih ishoda misija po vojnike.

Popodnevno predavanje održao je dr. Arndt Büssing o temi: „Duhovnost kao promotor kvalitete života“ analizirajući religijska opredjeljenja vojnika s težištem na otvaranju novih mogućnosti pristupa i suradnje.

Nakon toga sudionici su posjetili palaču Cecilienhof gdje su upoznati sa sastancima i povijesnim okolnostima susreta Staljina, Trumana i Cherkhila te odlukama koje su donesene za po-

stratovsku Europu.

U srijeda, nakon molitvenog djela, uslijedila je prezentacija vojnog dekana Dirk Voosa: „Uvod u povijest Herrenhut Halla“. Bio je to povijesni pregled ujedinjenja i sadašnje situacije u SR Njemačkoj uz pitanja i diskusiju.

Potom je uslijedilo predavanje dr. Stefan Siegela o „Moralnim ozljedama vojnika borbenih snaga Njemačke“. Govorilo se o raznim aspektima doživljaja i shvaćanja zadaća i posljedica kod vojnika prije, za vrijeme i poslije borbenih akcija te smisla cjelokupne misije uz kvalitetnu diskusiju i iskustva s terena.

Nakon pauze uslijedila je razmjena iskustava i mišljenja što je bilo vrlo konstruktivno i obogaćujuće. Diskusiju je vodio rabin Menachem Sebbag iz Nizozemske.

Popodne je organiziran posjet Njemačkom ministarstvu obrane te protokolarno iskazivanje počasti poginulim vojnicima II. svjetskog rata. Delegacija je dočekana i pozdravljena od brigadnog generala Helmut Schultza, izaslanika zapovjednika Zapovjedništva njemačkih zračnih snaga. Kasno popodne sudionici su posjetili zgradu Reichstaga.

U četvrtak je na programu bio povijesno-kulturološki obilazak berlinske sinagoge u Rykestrasse koji je predvodio rabin Menachem. Zatim razgledavanje "Allied Museum" u Berlin-Zehlendorfu koji posjeduje eksponate i prezentaciju početka hladnoratovske krize koja je svoju snagu pokazala u blokadi Zapadnog Berlina, te zračnog mosta kojim je spašeno oko dva milijuna stanovnika grada. Obilazak Berlina je završen plovidbom na brodu jezerom Wannsee i rijekom Spree uz povijesno-kulturološko vodstvo.

Posljednji sastanak održao se u prostorijama hotela, a odnosio se na razdoblje koje je pred nama i slijedeći susret kapelana zračnih snaga NATO saveza. ■

Susret djelatnika Vojnog ordinarijata u Donjoj Stubici

Proljetni susret djelatnika Vojnog ordinarijata i pomoćnika vojnih i policijskih kapelana održan je u Donjoj Stubici, u hotelu „Terme Jezerčica“, od ponedjeljka 18. lipnja do četvrtka 21. lipnja o temi: „Isusov učenik - laik u crkvenoj službi kao svjedok u suvremenom svijetu“. Predavanja je održao dr. Ivan Bodrožić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu. Prvoga radnog dana u posjet sudionicima došao je i vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, koji je i predvodio misu u zajedništvu s predavačem i vojnim kapelanom fra Markom Medom, koji je kroz sve dane bio sa sudionicima susreta.

Predavač, dr. Bodrožić, temu susreta razdijelio je u tri predavanja. Prvo predavanje imalo je cilj pobliže predstaviti sliku pomoćnika kapelana u službi Republici Hrvatskoj. Postavila su se pitanja zašto služiti u vojsci i policiji te koje su to specifičnosti koje je potrebno uzeti u obzir. Najprije je predstavio povijesnu sliku iz Isusovog vremena. Naime, zakoni koji su tada vladali davali su vojnicima velika prava, od koji je i pravo na imovinu i život pobijeđenoga. Takvo pravo otvaralo je i mogućnost zloupotrebe, pa se iz tog razloga javljala i javlja potreba odgoja i stvaranje temelja po kojem djelovati, takozvano preventivno djelovanje. Osim njega postoji i medicinalno djelovanje u kojem je nužno, s druge strane, doživjeti Krista kao onoga koji liječi. Predavač je spomenuo i konkretne primjere kako se vladati, a kojima je temeljno načelo: „usvojiti a zatim prenositi“. Na primjeru nepravedne zapovijedi, nameće se pitanje koga poslušati: Boga ili nepravedna zapovjednika? Traditio apostolica traži od vojnika da se podvrgne svojoj savjesti, te da ukaže zapovjedniku da griješi, ako ovaj ustraje u krivoj zapovijedi neka ne poslušati, a ako ga zapovjednik izvede na sud zbog neposlušnosti, neka plati svjestan da služeći Bogu služi čovjeku, jer ne trpi nepravde i ne postavlja se za tlačitelja u onom slučaju kada treba štiti.

U drugom predavanju govor je bio o toj istoj službi, ali s naglaskom na poslanje Crkve. Predavač je i povijesno i

kroz konkretne primjere prikazao strujanja unutar Crkve, sa specifičnim odnosima prema vlastima. U tom kontekstu govorio je o davanju slobode Crkvi u vrijeme cara Konstantina, njenom širenju djelovanja ali i također pokušajima infiltriranja pojedinih vlasti u crkvene redove u svrhu preuzimanja. Spomenuo je i blistave primjere odanosti Bogu Martina Tourskog i sv. Ambrozija koji su također bili pod pritiscima da duhovno podlože svjetovnim interesima.

Treće predavanje pošlo je korak dalje govorom o pomoćniku koji je nadahnut Kristovom krepošću. Integriranjem prve dvije teme, predavač je naglasio kako zakon i moć nisu dovoljni, potrebne su vrednote prema kojima će se i zakon i moć ravnati. Vrednote koje su temelj daje kršćanstvo, a svaki, pak, kršćanin mora u svoj život integrirati Kristov zakon, te postajući živući svjedok, prenositi dalje, u konkretnom slučaju, u svoje okruženje u kapelanije. Predavanje je završio slikom kojom sv. Pavao opisuje svo djelovanje u Crkvi: Krist je glava a svi kršćanin udovi, svi udovi ovise o glavi koja zapovijeda i međusobno. I drugom slikom, slikom Krista kao vojskovođe a vjernika kao vojnika, koji bespogovorno slušaju svoga vojskovođu.

Uz svakodnevna slavlja svete misne žrtve, predavanja, molitve, zajednička druženja i pjesmu, sudionici susreta posjetili su i Muzej seljačkih buna, a zadnjeg dana susreta održan je i plenum na kojem se sudionicima susreta pridružio biskupski vikar za pastoral don Josip Stanić u kojem su svi mogli iznijeti iskustva, mišljenja, prijedloge... ■

Tečaj taktičko-vjerske podrške kapelana u NATO savezu

Susret i tečaj kapelana u NATO savezu održan je u američkoj vojnoj bazi u Grafenwoehru (Njemačka) od 9. do 14. srpnja. Imao je za cilj promicanje suradnje između vojnih kapelana iz zemalja članica NATO-a te taktičko usavršavanje za sudjelovanje u vojnim misijama. Na vježbi su sudjelovali američki, slovački i hrvatski vojni kapelani te američki pomoćnici vojnih kapelana. Na tečaju Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj predstavljali su gospički kapelan vlč. Ivan Blaževac te bogoslov Vojnog ordinarijata Nenad Palac.

Prvi dan susreta obuhvaćao je 5 predavanja vezanih za brigu za ranjene, medijski angažman te komunikacijske i koordinacijske sisteme. Na temu „Media Engagement“ (Medijski angažman) progovorili su kapelani Birch i Peck. Predavanje o „Religious Leader liaison“ (Religijsko vodstvo veze) održao je kapelan Balanos istaknuvši potrebe sudjelovanja kapelana u razgovorima s predstavnicima domaćeg stanovništva u vojnim misijama ISAF-a. U popodnevnom dijelu održana su predavanja „Nurture the Living“ (Briga za žive) te dva predavanja na temu „Care for Wounded“ (Briga za ranjene). U sklopu predavanja na poseban način kapelani predavači su se dotakli stresnih situacija u kojima se vojnici nađu nakon ratnih operacija gdje često zatraže razgovor s vojnim kapelanima.

Drugoga dana susret je započeo zajedničkom molitvom u Rose barrack's kapeli. Nakon zajedničke molitve kapelan Peck je održao predavanje na temu „Staff Integration process“ (Proces integracije među osoblje) u kojem je posebno naznačio važnost suradnje kapelana i stožernih odsjeka. Kroz suradnju s pojedinim odsjekom kapelan ima mogućnost na brži način doći do informacija o ranjenim vojnicima, onima koji su doživjeli stresne događaje te je lakše organizirati religijsku službu na terenu. Nakon ručka uslijedio je praktični dio

koji je sadržavao četiri dijela: vjerska služba, susret s medijima, razgovor s vojnicima koji su prošli stresne situacije te dijalog s predstavnicima domaćeg stanovništva u misijama ISAF-a. U sklopu vjerske službe kapelan vlč. Blaževac služio je sv. misu na engleskom jeziku na kojoj su sudjelovali američki vojnici rimokatoličke vjeroispovijesti. Dan je završen zajedničkom večerom u kući zapovjednika američke baze u Grafenwoehru.

Treći dan nakon doručka i molitve u kapelici uslijedile su pripreme za taktičku vježbu. U sklopu priprema iznesena je ruta kojom će se konvoj kretati, raspravljalo se o položaju kapelana i pomoćnika vojnih kapelana u sistemu konvoja. Uz pripremni dio kapelan Rietkerk je održao predavanje o mogućnostima korištenja interneta i medijskih pomagala kao pomoć zapovjednicima i vojnicima koji se nalaze u NATO misijama. U popodnevnom satima kapelani su se uputili na vojno vježbalište Capstone STX na kojem su sudjelovali na pripremnoj vježbi za sutrašnju glavnu vježbu. Dan je završen zajedničkom večerom u kući jednog od američkih kapelana.

Četvrti dan započela je glavna vježba Saber Spirit na vježbalištu Capstone STX. U prvom dijelu kapelani su imali priliku razgovarati s predstavnicima medija i vojnicima koji su prošli kroz stresne situacije. Bogoslov Nenad Palac tom je prilikom predstavio američkim medijima sudjelovanje kapelana ostalih zemalja u zajedničkoj NATO vježbi. Drugi dio obuhvaćao je taktičku vježbu napada na konvoj i američku bazu. Tijekom vježbe slavljena je i sv. misa na otvorenom. Na zajedničkoj večeri brigadir Carson podijelio je diplome svim polaznicima tečaja te zahvalio na sudjelovanju.

Zadnji dan susreta u jutarnjim satima kapelan Simmons je održao predavanje o radu kapelana s vojnim zarobljenicima. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

19. 03. 2012.

Ratna škola "Ban Josip Jelačić" i ove je godine dan svog zaštitnika sv. Josipa obilježila u Zaprešiću, a proslavi se pridružio i ministar obrane RH Ante Kotromanović. U svom govoru napomenuo je da dolazak Ratne škole u Zaprešić ima tradiciju dugu već 14 godina te da se ona treba nastaviti. Ukazao je na značaj Hrvatskog vojnog učilišta kao jednog od važnih segmenata u potpori i razvoju OS-a u cjelini, te Ratne škole, najviše razine izobrazbe na HVU gdje se usvajaju znanja na strateškoj razini. U Ratnoj školi se školuju časnici za obavljanje nekih od najvažnijih dužnosti u OS-u. Ukazao je i na međunarodnu dimenziju školovanja u Ratnoj školi. U ovom 14. naraštaju na školovanju su 4 polaznika iz OS drugih zemalja, a Kotromanović je iskazao uvjerenje da će se takva suradnja nastaviti i dalje.

U delegaciji Ratne škole uz ministra su bili načelnik Glavnog stožera Oružanih snaga RH general pukovnik Drago Lovrić i zapovjednik Ratne škole "Ban Josip Jelačić" brigadni general Slaven Zdilar.

"Nije slučajno da je upravo sv. Josip, čiji blagdan obilježavamo, odabran za zaštitnika Ratne škole. Osobine koje su povezane sa sv. Josipom - vjernost, neumorna i tiha služba te spremnost na žrtvu - odavno su prepoznate u hrvatskom narodu", istaknuo je zapovjednik Ratne škole smatrajući kako su to vrline koje trebaju krasiti hrvatskog vojnika.

Osim na grobnicu Jelačićevih cvijeće je položeno i na spomenik poginulim braniteljima Domovinskog rata. Vijence su također položili i predstavnici Zagrebačke županije i Grada Zaprešića, te predstavnici udruga proizašlih iz Domovinskog rata, zaprešićke srednje škole i satnije "Ban Josip Jelačić".

Nakon svečanog prijema u Gradskoj vijećnici, polaganja vijenaca i sv. mise ispred kapele sv. Josipa u Novim dvorima koju je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, održani su i tradicionalni sportski susreti.

Istoga dana: Na blagdan sv. Josipa u kapelici Vojno-administrativnog sjedišta MORH-a i GS OS RH slavljena je sveta misa. Sveto misno slavlje predvodio je vojni kapelan Željko Savić. Kako je i godišnjica smrti preminule djelatnice GS OS RH Marine Rukavine, svetom misu prikazali su za nju.

Istoga dana: U kapeli 91. zrakoplovne baze HRZ i PZO svečano je proslavljen blagdan svetog Josipa. Misnom slavlju nazočili su brigadni general Ivan Konc, načelnik stožera HRZ-a i PZO-a,

brigadir Darko Brajković, zapovjednik 91. zb. te brojni djelatnici postrojbi koji rade na Plesu.

Vojni kapelan o. Viktor Grbeša u propovijedi je podsjetio da se u protokolu Hrvatskog sabora za 9. i 10. lipnja 1687. na latinskom jeziku nalazi ovaj tekst: "Sveti Josip, Krista Spasitelja vjerni branitelj, Djevice Bogorodice djevičanski zaručnik, za posebnog zaštitnika Kraljevine Hrvatske u Državnom saboru godine 1687. od redova i staleža jednoglasno je odabran". Kapelan je pozvao sve da se u svojim potrebama utječemo zaštitniku, citirajući molitvu koju je sastavio kardinal Franjo Kuharić za 300. godišnjicu izbora sv. Josipa za zaštitnika Hrvatske i hrvatskoga naroda (1687. - 1987.): "U ovim teškim vremenima, izmoli našem narodu i svim narodima zemlje mir u pravdnosti i ljubavi. Zagovaraj nas pred Presvetim Trojstvom da ostanemo vjerni Isusu Kristu i Katoličkoj crkvi, prolazeći zemljom čineći dobro. Amen".

20. 03. 2012.

Vojna biskupija u Republici Hrvatskoj započela je intenzivniju suradnju s vojnim dušobrižništvom vojske SAD-a, u suradnji sa zapovjednikom vojnih kapelana USEUCOM-a brigadirom Brianom Van Sickleom. Konkretniji oblik suradnje dogovoren je i realiziran susretom američkih i hrvatskih vojnih kapelana u sjedištu Vojnog ordinarijata kada su vojni kapelani vojske SAD-a: brigadir Douglas Castl i pukovnik Steve Peck, te pomoćnik vojnog kapelana narednik prve klase Jose Randon održali prezentaciju o ulozi i značaju vojnog dušobrižništva u Oružanim snagama SAD-a te predavanje o temi: „Reintegracija vojnika u građanina mira“.

21. 03. 2012.

U organizaciji 93. zrakoplovne baze Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane (HRZ i PZO) na 19. obljetnicu pogibije pripadnika postrojbe koji su poginuli od 18. do 23. ožujka 1993. u Škabrnji u obrani dostignutih crta u VRO „Maslenica“ održan je susret sjećanja i odavanje počasti stradalim hrvatskim braniteljima.

Komemoracija za desetoricu poginulih hrvatskih branitelja: Marijana Grdovića, Marina Jeraka, Milana Mrdalja, Šimu Smolića, Darka Torbarinu, Mladena Veleslavića, Zorana Bašića, Radu Bilavera, Slavka Eraka i Ivana Klarina, pripadnika 93. zb i 7. domobranske pukovnije održana je na mjesnom groblju Sukošan-Debeljak i kod spomen-obilježja u Škabrnji. U nazočnosti obitelji poginulih branitelja počast su odala izaslanstva Ureda državne

uprave u Zadarskoj županiji, Grada Zadra, općina Sukošan i Škabrnja, Udruge iz Domovinskog rata, ratni zapovjednici 93. zb i 7. domobranske pukovnije, te izaslanstvo 93. zb koje je predvodio zapovjednik brigadir Miroslav Kovač.

Svetu misu zadušnicu služio je mjesni župnik Sukošana don Tomislav Sikirić.

Istoga dana: Dvadesetak djelatnika PU zagrebačke koji rade u ustrojstvenim jedinicama PP Velika Gorica i PAP Pleso, predvođeni svojim načelnicima Evelinom Mustapićem i Marijanom Burićem, sudjelovalo je na duhovnoj obnovi pred Uskrs koja je održana u župnoj crkvi bl. Alojzija Stepinca u Velikoj Gorici. Mogućnost ispovijedi imali su svi koji su to željeli.

Vrhunac duhovne obnove bila je sveta misa, koju je služio policijski kapelan vlč. David Klarić. Vlč. David u homiliji je rekao, a na temelju evanđelja po Ivanu o svjetlu i tami, da Isus dolazi na svijet kao svjetlo svijeta. Svaki put kad se ne radi po pravilima Božjim onda smo ljudi tame. Koliko toga ima među nama? Svaki dan čitamo, gledamo i slušamo o tome, tim više i sami smo svjedoci toga.

Ipak uvijek ostaje poziv da se okrenemo k Svjetlu koje prosvjetljuje svakog čovjeka – Isusu Kristu. Samo u suradnji s njim možemo biti ljudi svjetla u pravom smislu i svijetliti kao svjetlila u noći, osvijetljivati put čak i drugima, poručio je vlč. Klarić.

Na kraju svete mise prisutne je pozdravio vlč. Josip Ružman, župnik župe bl. Alojzija Stepinca i pozvao sve na zajedničko druženje, koje je nastavljeno u župnoj prostoriji. Župnik je svakome za dar udijelio i knjižicu „Upoznajte svetu misu“ i čestitao nadolazeći blagdan Uskrsa.

22. 03. 2012.

U prostorijama PU karlovačke fra Anto Barišić iz karlovačke župe Presvetog Trojstva uz nazočnost dekana Karlovačkog vojnog dekanata preč. Andrije Markača djelatnicima policijske uprave održao je predavanje o temi: „Korizma – put do Uskrsa“. Na predavanju nazočni su bili predstavnici iz svih policijskih postaja Policijske uprave karlovačke predvođeni načelnikom PU Josipom Čelićem.

Istoga dana: U župnoj crkvi sv. Petra u Vlaškoj ulici u Zagrebu održana je uskrsna duhovna priprava za djelatnike policijskih postaja Medveščak i Maksimir. Predvođeni svojim načelnicima Juricom Miočićem i Josom Žugajem, djelatnici ove dvije postaje duhovno se pripremaju za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Duhovnoj pripravi prisustvovao je i djelatnik Odjela za suradnju s VO u RH Mario Dokmanić.

Sadržaj duhovne obnove, koji je ponuđen djelatnicima kao osobna priprava za nadolazeći blag-

dan Uskrsnuća Gospodinova, jest pristupanje sakramentu ispovijedi. Svi koji su to željeli imali su mogućnost pristupiti tom sakramentu.

Svetu misu služio je policijski kapelan za PU zagrebačku vlč. David Klarić. U propovijedi je, osvrćući se na temu Isusova preobraženja, naglasio kako je Isus već za života učenicima pokazao tragove kako bi vjerovali u onom trenutku „kad se dogodi“. Pokazao im je svoju slavu. Stalno nam Bog pokazuje tragove koje treba slijediti, kako bi došli do njega. To su tragovi pronalaska puta do svakoga čovjeka, osobito onoga koji je u potrebi, to je trag slavljenja nedjeljne Euharistije, to je trag ispovijedi i trag služenja. Te tragove treba slijediti, ići tim putem i doći do njega, zaključio je vlč. David.

Istoga dana: U 91. zrakoplovnoj bazi Vojna kapelanija „Sv. Petar i Pavao“ HRZ i PZO, organizirala je predavanje o temi: „Zdrav život i ovisnosti“. Na poziv vojnog kapelana o. Viktora Grbeše predavanje je održao neuropsihijatar i alkoholog dr. Darko Breitenfeld.

Istoga dana: Posljednji ispraćaj generala zbora Imre Agotića održan je na zagrebačkom groblju Mirogoj. Ispraćaj je predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, a generala su na posljednje počivalište došli ispratiti najviši civilni i vojni dužnosnici među kojima predsjednik RH Ivo Josipović, predsjednici Sabora i Vlade Boris Šprem i Zoran Milanović, generali te obitelj i prijatelji. Od generala Agotića prigodnim govorima oprostili su se načelnik Glavnog stožera general pukovnik Drago Lovrić, generalni vikar Vojne biskupije o. Jakov Mamić te generalovi prijatelji Marko Petrošević i Vinko Šebrek.

„Ispraćamo te na tvoj posljednji počinak, a u misli nam naviru naša ljudska i prijateljska susretanja, razmjena mišljenja i iskustva, pomno slušanje savjeta i njihova vjerodostojnost“ rekao je načelnik Glavnog stožera te dodao: „obuzimaju nas sva ona sjećanja na vrijeme kad si sudjelovao u stvaranju Zbora narodne garde i Hrvatske vojske, a osobito Hrvatskog ratnog zrakoplovstva.“ Govoreći kako s ponosom može reći da su svi pripadnici Oružanih snaga koji su poznavali generala Agotića imali privilegij učiti od njega, general Lovrić je na kraju dodao: „Tebi dragi naš generale neka je laka hrvatska gruda koju si tako volio i za koju si se tako nesebično borio. Mi pripadnici Oružanih snaga i svi hrvatski građani uvijek ćemo te se sjećati kao velikana našeg Domovinskog rata.“

Hrvatska i njene Oružane snage, obitelj, rodbina i prijatelji, od generala su se oprostili preletom tri MIG-a i počasnim plotunima u trenutcima dok je zapovjednik HRZ-a brigadni general Dražen Šćuri obitelji predavao državni stijeg.

23. 03. 2012.

U UJ Valbandonu održane su duhovne vježbe za PU koprivničko-križevačku i PU osječko-baranjsku od 20. do 23. ožujka. Sudjelovao je dvadeset i jedan djelatnik. Ulogu voditelja imao je kapelan BSD-a i dušobrižnik policijske kapelanije sv. Vid za PU primorsko-goransku p. Mirko Vukoja.

24. 03. 2012.

Skupina od pedeset hodočasnika predvođena kapelanom Policijske kapelanije „Sv. Mihovil“ fra Franom Musićem krenula je ranim jutrom prema Istri, u posjet Eufrazijevoj bazilici u Poreču, župnoj crkvi sv. Jurja mučenika i sv. Eufemije u Rovinju, Valbandonu i Puli.

Hodočašće je započelo kratkom molitvom za sretan put. Hodočasnici su bez teškoća stigli u Poreč, gdje ih je dočekao župnik, te im je na dojmljiv način predstavio baziliku s krstionicom i pripadajućim objektima. Iznoseći povijesne podatke o zgradama, uspio je nenapadno i veoma dojmljivo katehizirati prisutne. U krstionici je objasnio značenje pristupa Crkvi. Krstiti se mogao samo onaj tko je uistinu upoznao Evanđelje, polog vjere i tko je već živio po njegovim načelima. Kad bi ušao u krstionicu krštenika bi potpuno potopili kako bi simbolički umro “stari čovjek” te uskrsnuo s Gospodinom na novi život. Nakon razgledavanja bazilike slavili su sv. misu koju je predvodio fra Frano Musić.

Poslije sv. mise prošetali su ulicama Poreča. Zanimljiv je podatak da je u 16. st. grad zbog kuge s 3000 pao samo na 33 stanovnika. Ali se podigao i ponovno zaživio zahvaljujući naseljavanju.

Nastavili su prema Rovinju i brežuljku što na svom hrbtu nosi župnu crkvu, u kojoj se od 8. st. čuvaju zemni ostaci sv. Eufemije, petnaestogodišnje djevojke mučenice. Vodič u crkvi je bio toliko ljubazan da je za skupinu otvorio sarkofag sv. Eufemije.

Popodne su iskoristili za razgledanje grada Pule i njegovih znamenitosti: Arene, slavoluka, Zlatnih vrata, Augustova hrama...

26. 03. 2012.

U kući susreta Tabor u Samoboru održana je duhovna priprava povodom najvećeg kršćanskog blagdana Uskrsa, koju je vodio fra Zvezdan Linić. Za noć Kristova uskrsnuća koje daruje svjetlo zapaljeno iskrom ljubavi koju Golgota nije mogla utrnuti pripravljalni su se djelatnici PU zagrebačke (njih tridesetak) koji rade u Sektoru za granicu, PP Samobor, Postaji granične policije Zagreb i Postaji granične policije Bregana. Prije svete mise bila je mogućnost za ispovijed kod fra Zvezdana. Svetu misu služio je fra Zvezdan uz koncelebraciju policijskog kapelana vlč. Davida Klarića. U

svojoj propovijedi fra Zvezdan je govorio o događaju kada je Božji glasnik, anđeo Gabriel najavio Djevici Mariji da će začeti i roditi Sina Božjega. U današnjem blagdanu Blagovijesti dobro osjećamo da to bijaše odlučujući čas za sve ljude: Bog je došao među nas i Marija bijaše tu, da primi Boga, koji postade čovjek u naše ime: Emanuel – Bog među nama. Sam Bog dao je Mariji posebno mjesto, izabравši je za Isusovu Majku. Ta ponuda neba čekala je Marijin odgovor. Marija je izrekla svoje životno predanje: „Evo službenice Gospodnje!“ Služenje je prihvatila kao poslanje. To je poruka i nama da prihvatimo naš život kao poslanje i služenje za druge. Marija se potpuno predaje Božjoj Riječi. Postanimo svjesni da je to nadalje i naš kršćanski poziv, naglasio je fra Zvezdan.

Nakon mise policijski kapelan vlč. Klarić zahvalio se fra Zvezdanu na spremnosti održavanja ovakvih duhovnih priprava. U molitvi, po nakani svakoga tko je to želio, fra Zvezdan je završio duhovnu obnovu.

28. 03. 2012.

U Policijskoj akademiji održana je duhovna priprava povodom najvećeg kršćanskog blagdana Uskrsa. Slavljen je sv. misa koju je predvodio vojni ordinarij Juraj Jezerinac uz koncelebraciju policijskog kapelana za Policijsku akademiju fra Frane Musića.

Na sv. misi, uz veliki broj mladića i djevojaka, polaznika Policijske akademije, sudjelovali su: Zoran Ničeno, načelnik Policijske akademije, Josip Šešet, zamjenik načelnika Policijske akademije, Marijan Žuljević, načelnik Odjela za policijsku obuku kao i njegovi suradnici.

U homiliji mons. Jezerinac je uputio poticajne riječi polaznicima i djelatnicima Policijske akademije. Posebnu pozornost propovjednik je posvetio odgoju ispravne savjesti i pravoj slobodi - životu bez grijeha.

Na kraju misnog slavlja mons. Juraj Jezerinac zazvao je Božji blagoslov na sve prisutne i zaželio svima sretan Uskrs.

29. 03. 2012.

Policijska kapelanija “Majka Božja Kamenitih vrata” provela je i ove godine korizmenu akciju pod nazivom „Doniraj Dječjem domu u Laduču“. Razveselimo male stanovnike dječjeg doma kod Zaprešića i učinimo im uskrsne blagdane veselijima!

Iskustvo od prethodne godine kada je kapelanija organizirala slično prikupljanje, bilo je korisno i poticajno da se nastavi i ove godine. Djelatnici PU zagrebačke i vjernici kapelanije aktivno su se uključili u prikupljanje pomoći djeci Dječjeg doma u Laduču.

Podružnica Laduč je dom koji pruža usluge smještaja i boravka djeci i mlađim punoljetnim osobama bez odgovarajuće roditeljske skrbi, djeci bez roditelja, djeci koju roditelji zanemaruju ili zlostavljaju. Osigurava im stalni, tjedni i privremeni smještaj ili cjelodnevni i poludnevni boravak. Zadovoljava životne potrebe djeteta te brine o odgoju i obrazovanju, njezi i provođenju slobodnih aktivnosti. Pomaže mladima kod osamostaljivanja.

Nakon redovite mise četvrtkom, nekolicina dje-latnika PU zagrebačke i djelatnika PP Zaprešić, čija Policijska postaja pokriva to područje, zajedno s kapelanom vlč. Davidom Klarićem uručili su prikupljena sredstva vodstvu Dječjeg doma u Laduču.

Istoga dana: U kninskoj vojarni „Kralj Zvonimir“ slavljeno je misno slavlje povodom 5. obljetnice osnutka gmtbr i blagoslova kapelice „Gospe Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta“ istoimene vojne kapelanije, koja skrbi za pripadnike Oružanih snaga RH 2. mtb „PAUCI“ i PZO smještenih u vojarni Benkovac. U sklopu objekta u kojem je smještena kapela uređeni su i uredi kapelanije te spomen-soba u čast poginulih i nestalih „Pauka“. Na početku misnog slavlja, neposredno poslije blagoslova kapelice i oltara, domaćin, vojni kapelan fra Ivan Lukač srdačno je pozdravio i uputio riječi dobrodošlice biskupu mons. Jurju Jezerincu, generalnom vikaru vojnog ordinarijata o. Jakovu Mamiću, brigadnom generalu Mladenu Fuzulu, zapovjedniku gmtbr, bojniku Miroslavu Katuši, zamjeniku zapovjednika 2. mtb „PAUCI“ pukovnika Željka Nakića, vojnim kapelanima Splitskog dekanata, fra Petru Klariću, gvardijanu župe sv. Ante te svim uzvanicima, časnicima, dočasnicima i vojnicima. Izrazio je neizmjernu radost i zahvalio svima koji su na bilo koji način podržali i omogućili da se ostvari ovaj projekt, a naročito generalu Mladenu Fuzulu, vojnom ordinarijatu i generalnom vikaru.

Misno slavlje i obred blagoslova kapelice predvodio je vojni ordinarij uz koncelebraciju generalnog vikara, fra Petra Klarića, vojne kapelane o. Ive Topalovića, o. Joze Mravka, fra Ilije Mikulića, fra Ivana Lukača i fra Bože Mandarića.

Na kraju misnog slavlja brigadni general Mladen Fuzul je pozdravio sve nazočne i zahvalio Vojnom ordinarijatu na dosadašnjoj suradnji.

30. 03. 2012.

U Aržanu je obilježena 21. obljetnica pogibije hrvatskog redarstvenika Josipa Jovića, prve žrtve Domovinskog rata. Nakon posjeta obitelji Jović, na mjesnom groblju u Aržanu zapaljene su sviće i položeni vijenci na grobu Josipa Jovića. Vijence su položili i sviće zapalili članovi obitelji

Jović, izaslanik MUP-a načelnik PU splitsko-dalmatinske Ivica Tolušić, predstavnici regionalne i lokalne vlasti, odnosno županije, te brojni gradonačelnici gradova i načelnici općina Splitsko-dalmatinske županije, predstavnici Udruga proizišlih iz Domovinskog rata te brojni građani. Molitvu na grobu pokojnog Josipa Jovića, kao i misu u koncelebraciji s aržanskim župnikom don Antom Čipčićem te brojnim svećenicima, predvodio je generalni vikar Vojnog ordinarijata o. Jakov Mamić.

Na svečanoj akademiji održanoj u osnovnoj školi nazočnima se obratio župnik don Ante Čipčić, dožupan Luka Brčić te načelnik Tolušić.

Istoga dana: P. Mirko Vukoja predvodio je duhovne vježbe za pripadnike Zapovjedništva za obuku i doktrinu u Osijeku i Gardijsko oklopno-mehanizirane brigade Vinkovci u vremenu od 27. do 30. ožujka. Duhovne vježbe organizirane su u Splitu s ciljem boljeg uvođenja časnika, dočasnika i vojnika u duhovni život.

U sklopu duhovnih vježbi polaznici su posjetili zajednicu Cenacolo Gospe od zdravlja nedaleko od Trilja gdje su mogli čuti osobna iskustva dvojice bivših ovisnika, te vidjeti kako se u zajednici živi i radi kako bi se dobila prilika za normalan život. U svetištu Gospe Sinjske polaznici su sudjelovali na pokorničkom bogoslužju uz mogućnost ispovijedi, te je slavljen sveta misa. Uz obilazak grada Splita posjećen je također samostan i crkva sv. Franje u kojoj se nalaze grobovi Tome Arhiđakona, Marka Marulića, Ivana Marka Lukačića, Jeronima Cavagnina, te Ante Trumbića. U istoj je održana pobožnost križnog puta uz slavljenje mise. Zadnjeg dana duhovnih vježbi posjećena je Crkva hrvatskih mučenika na Udbini.

31. 03. 2012.

Duhovne vježbe za vojnike Vojne kapelanije „Sv. Franjo Asiški“ iz Gospića održane su u Kuparima od 27. do 30. ožujka. Predavanja je vodio kapelan vlč. Ivan Blaževac, a na duhovnim vježbama sudjelovalo je oko dvadesetak vojnika. Tema duhovnih vježbi bila je Kristova vojska. Kapelan vlč. Blaževac nastojao je uočiti probleme s kojima se susretala rimska vojska u Isusovo vrijeme i povezati ih s problemima današnjeg vojnika. Na poseban način je istaknuto kako su upravo vojnici bili ti koji su neposredni sudionici Kristove muke i uskrsnuća.

Pokorničko slavlje i sv. mise slavljeno su u župi Mandaljena te u dubrovačkoj katedrali. Tijekom svog boravka u Kuparima sudionici duhovnih vježbi su obišli Čilipe, Cavtat i Dubrovnik. Na povratku iz Kupara sudionici duhovnih vježbi su obišli i Marijansko svetište u Vepricu gdje je upriličen križni put i sv. misa, te je na taj način

završena duhovna priprava za slavlje Uskrsa.

Istoga dana: Od 27. do 30. ožujka u Puli su održane duhovne vježbe za vjernike Vojne kapelanije „Sveta Obitelj“ iz Velike Bune i vjernike Vojne kapelanije „Sveti Ivan Krstitelj“ iz Požege. Duhovne vježbe predvodio je vojni kapelan vlč. Vlado Mandura koji je polaznike detaljno upoznao s prorocima naše vjere. Euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Mandura uz koncelebraciju vlč. Slavka Rajiča u pulskoj crkvi Gospe od Mora i u crkvi sv. Eufemije u Rovinju. U petak su duhovne vježbe završile s hodočašćem u svetište Gospe Trsatske u zahvalu za sve što je dobri Bog podario.

Istoga dana: Pripadnici Počasno-zaštitne bojne, Pukovnije veze, Zapovjedništva HRZ-a i PZO-a i Zapovjedništva za potporu, u organizaciji vojnih kapelanija „Sveti Valentin“ i „Sveti Petar i Pavao“ i Vojnog ordinarijata u RH, sudjelovali su na duhovnim vježbama na Malom Lošinju. Vježbe su se odvijale u vojarni „Kovčanje“ od 27. do 30. ožujka. Voditelj duhovnih vježbi bio je vojni kapelan o. Zdravko Barić.

Vježbe su bile prigoda i za preispitivanje osobnog odnosa s Bogom. Razmatralo se o osobnom susretu s Bogom i susretu sa samim sobom, odnosno osobnim iskustvom svoje vjere i komunikacije s Bogom. Djelatnici su u sklopu duhovnih vježbi posjetili krčku katedralu Uznesenja Marijina, Frankopanski kaštel i crkvu sv. Kvirina na Krku, grad Cres te Mali i Veli Lošinj.

Istoga dana: Uz obilježavanje 21. obljetnice pogibije hrvatskog redarstvenika Josipa Jovića, palog na „krvavi Uskrs“, 31. ožujka 1991. kao prve žrtve srpske agresije na Hrvatsku, u šumi na Plitvicama, mjestu Jovićeve pogibije, vojni biskup Juraj Jezerinac predvodio je kod spomen-obilježja molitvu s održenjem za Jovića i sve pale hrvatske branitelje.

Uz obitelj palog redarstvenika, suboraca, predstavnike udruga proizašlih iz Domovinskog rata te brojne prijatelje, vjernike i mještane, komemoraciji je nazočio i najviši hrvatski državni, vojni i policijski vrh, na čelu s predsjednikom RH Ivom Josipovićem.

Nakon što su na spomen-obilježje položeni vijenci i zapaljene svijeće, biskup je podijelio održenje za mrtve. Da pokojni Josip živi danas u našoj slobodi i u svima nama, dokaz je i ovaj današnji skup njegovih štovalaca, koji se okupio na Plitvičkim jezerima. A mi, vjernici, znamo da on živi ne samo u našem sjećanju, nego i u vječnome Bogu, istaknuo je biskup. Na njega, kao i na sve poginule branitelje može se primijeniti Isusova riječ: „Nema veće ljubavi od ove nego tko svoj život daje za prijatelje svoje“. Stoga mu želimo zahvaliti, kao i svim poginulima, spominjući se

svih njih prije svega molitveno, jer vjerujemo da smrt nema posljednju riječ, nego život, da ga dobri Bog nagradi za nesebičnu ljubav, kao i sve poginule branitelje. Pokojni branitelji, zajedno s Josipom, poručuju nam da nastavimo izgrađivati Hrvatsku tamo gdje su oni stali: u poštenju, čestitosti, zauzetosti prije svega oko općeg dobra Hrvata i svih građana ove zemlje, uvjereni da se jedno društvo, bolji i ljepši svijet, može graditi samo na sigurnim temeljima a to je vjera u Boga i baština ljudske nesebičnosti i darivanja, poručio je biskup Jezerinac.

Istoga dana: Trideset i šest hodočasnika Policijske kapelanije „Majka Božja Kamenitih vrata“ PU zagrebačke zajedno sa svojim kapelanom vlč. Davidom Klarićem hodočastilo je u Crkvu hrvatskih mučenika na Udbini. Ovoj grupi priključio se i djelatnik Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH Mario Dokmanić.

Po dolasku na Udbinu dočekao ih je župnik fra Nediljko Knezović i proveo kroz Crkvu hrvatskih mučenika. Nakon upoznavanja svetišta uslijedila je ispovijed, kojoj su pristupili gotovo svi hodočasnici, a nakon toga izmolili su pobožnost križnoga puta u crkvi, te slavili svetu misu koju je služio vlč. David Klarić. U svojoj propovijedi, kapelan se osvrnuo na potrebu iskazivanja zahvalnosti i poštovanja prema braniteljima koji su postali simbolom žrtvovanja za slobodu Domovine. Potaknuti njihovom nesebičnom žrtvom dali su izraditi spomen-ploču koja će trajno sjećati na njihovo stradanje. Kako se ta žrtva djelatnika Policijske uprave zagrebačke: Božana Miloša, Željka Bijelića, Zdravka Majte, Dražena Pereglića i Đure Živka ne bi zaboravila izrađen je kamen koji će ostati trajni spomen na njih. Ploču je blagoslovio fra Knezović, a vlč. David mu je uručio popratno pismo u kojemu su ispisana stradanja naših kolega. Spomen-kamen bit će položen u kenotaf Crkve hrvatskih mučenika na Udbini, rekao je policijski kapelan vlč. David Klarić.

Nakon svete mise u Udbini uputili su se Zadar. U crkvi sv. Marije, u samostanu sestara benediktinki, pogledali su stalnu izložbu crkvene umjetnosti, jednu od najvrjednijih izložbi u Hrvatskoj, popularno nazvanu „Zlato i srebro Zadra“. Potom su obišli crkvu svetog Šime, gdje su razgledali neraspadnuto tijelo toga sveca, kao i druge znamenitosti grada Zadra.

01. 04. 2012.

Procesijom predvođenom vojnim biskupom Jurjem Jezerincem uz vojnog kapelana fra Marka Medu i splitskog svećenika don Ivana Lendića te bogoslova Vojne biskupije Antonija Mikulića, praćenom zborom Služavki maloga Isusa iz samostana na Naumovcu, te brojnim vjernicima, u

kapeli Vojnog ordinarijata na zagrebačkom Ksaveru, počelo je svečano prijepodneвно euharistijsko slavlje Cvjetnice.

Nakon blagoslova maslinovih grančica ispred zgrade Vojnog ordinarijata, Evanđelje po Marku pročitao je fra Marko, a biskup Jezerinac u kratkom je nagovoru uveo u službu nedjelje Muke Gospodnje. Propovijed je biskup sazeo u pet temeljnih pitanja koja u svom evanđelju postavlja Marko, među kojima je najvažnije - tko je Isus Krist? "Odgovor na to pitanje dat će Isusov križ i njegova smrt", nastavio je biskup. Čuvši Isusov posljednji vapaj, obraćanje svojoj majci i učeniku Ivanu, i vidjevši konačno i samu Isusovu smrt, satnik je posvjedočio: "Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji"! Ta vojnikova ispovijest bila je veoma važna za prvu Crkvu, kao što je važna i danas. Zaključivši propovijed, biskup je podsjetio da je Isus svojom smrću na križu dao smisao patnji. "Smrt, dakle, nije promašaj i svršetak nego je, kao i Isusova, prijelaz u slavu. Bog naš nije strogi sudac nego milosrdni Spasitelj koji nas čeka da mu se vratimo. Isusova patnja objava je ljubavi, poziv je na ljubav. Svojom patnjom Isus nam poručuje da svaka patnja može postati izvor blagoslova, premda postoje boli koje ne možemo izbjeći. Ali, mogu se preobraziti i time omogućuju očišćenje srca. Zato smo pozvani da služimo dobru svijeta i dobru ljudi oko nas, poručio je biskup Jezerinac, dodavši da bi plod Isusove muke i smrti na križu u nama bio plodonosan, potrebno je sjediniti se s njime, slijediti ga, te svako trpljenje prepoznati kao blagoslov.

03. 04. 2012.

„Jer ne bih, braćo, htio da budete u neznanju: oci naši svi bijahu pod oblakom, i svi prijeđoše kroz more, i svi su se na Mojsija krstili u oblaku i u moru, i svi su isto duhovno jelo jeli, i svi su isto duhovno piće pili. A pili su iz duhovne stijene koja ih je pratila; stijena bijaše Krist...“, riječima iz 1. poslanice Korinćanima, fra Vice Blekić iz Ogulina u crkvi „Bl. Alojzija Stepinca“ u Kućinić Selu, započeo je pokorničku službu djelatnicima vojarne „Sv. Petar“ u Ogulinu. Nakon uvodnog nagovora i tumačenja riječi Svetog pisma, djelatnici su pristupili ispovijedi kako bi dostojno mogli proslaviti Uskrs. Nakon ispovijedi slavljen je sveta misa koju je predvodio vojni kapelan VK „Sv. Petar i Pavao apostoli“ u Vojno-obavještajnoj bojnoj HKoV, ujedno i župnik te župe fra Marijan Jelušić.

04. 04. 2012.

U Vojnom ordinarijatu održan je prvi sastanak Koordinacijskog odbora za pripremu i provedbu 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes.

Istoga dana: Vojna kapelanija „Sv. Petar i Pavao“ HRZ-a i PZO-a, organizirala je u sklopu pripreme za nadolazeći blagdan Uskrsa cjelodnevno klanjanje. U kapeli su se vjernici izmjenjivali po već prije napravljenom rasporedu. Tijekom klanjanja nazočnim vjernicima pružena je mogućnost za sakrament ispovijedi. Klanjanje je završeno zajedničkim poklonom pred Isusom u presvetoj hostiji.

Istoga dana: U kapeli Policijske kapelanije „Majka Božja Kamenitih vrata“ slavljen je sveta misa kao duhovna priprava uoči najvećeg kršćanskog blagdana Uskrsa za vjernike kapelanije i djelatnike Policijske uprave zagrebačke. Ovoj duhovnoj pripravi uz zamjenika načelnika PU zagrebačke Mihaela Varge, načelnike sektora i odjela, nazočili su i djelatnici Policijske uprave zagrebačke. Na misi su bili nazočni, kao i svake godine, predstavnici braniteljskih udruga, Udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja - „Hrvatski Feniks“, Udruga roditelja poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba i Udruga udovica poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba.

Kako je uobičajeno, duhovna priprava započela je ponudom i mogućnošću ispovijedi. Ispovijedao je policijski kapelan vlč. David Klarić. Nakon toga slijedila je sveta misa koju je služio vlč. Klarić. U svojoj propovijedi kapelan je istaknuo da na naša brojna pitanja o Uskrsnom odgovor daje jutro prvog dana u tjednu - uskrsno jutro. Bilo je "rano ujutro" kad je jedna žena u suzama i žalosti pošla na grob, u kojem je prekjucer sva njezina nada, ljubav njezinoga života pokopana: Isus iz Nazareta. Odgovor je dobila na grobu. Jer grob je bio prazan. On, kojeg je tražila, više nije bio tu. Nestalo je njegovo tijelo. Dvojica daljnjih svjedoka vidjeli su to, Petar i Ivan: grob je prazan, on nije tu. On živi, naglasio je vlč. David Klarić.

Nakon mise u centralnoj zgradi Policijske uprave zagrebačke upriličena je komemoracija za poginule i nestale branitelje Policijske uprave. Ispred spomen-ploče poginulih i nestalih branitelja zapaljene su svijeće, a vijenac za pokojne i nestale policajce položio je zamjenik načelnika PU zagrebačke Mihael Varga zajedno sa suradnicima. Nakon polaganja vijenca počast su odale obitelji i rodbina poginulih i nestalih branitelja. Molitvu upravljenu Gospodinu za naše poginule i nestale policajce predmolio je policijski kapelan.

Istoga dana: U karlovačkoj crkvi Presvetoga Srca Isusova slavljen je sveta misa uoči Uskrsa za djelatnike vojno-redarstvenih snaga vojnih kapelanija iz Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske, Inženjerijske pukovnije te PU karlovačke i ostale vjernike. Prije početka misnog slavlja pružena je mogućnost nazočnim vjernicima za sakrament is-

povijedi. Misu je predvodio vojni kapelan iz Kamenskog vlč. Vlado Mandura u koncelebraciji sa mons. Ferdinandom Vražićem, vojnim dekanom preč. Andrijom Markačem, župnikom iz Hrnetića vlč. Markom Dujmom i fra. Antom Barišićem iz župe Presvetoga Trojstva koji je propovijedao. Crkvu su ispunili spomenuti vjernici vojno-redarstvenih snaga iz Karlovca i okolice predvođeni svojim zapovjednicima, brigadnim generalom Zvonkom Peternelom sa suradnicima iz Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske te zamjenikom načelnika PU karlovačke Ivicom Porubićem sa suradnicima. Na misi je bio i gradonačelnik Grada Karlovca Damir Jelić sa zamjenicom, te predstavnici udruga proizašlih iz Domovinskog rata i ostali vjernici.

05. 04. 2012.

U ATJ Lučko, u kapeli bl. Alojzija Stepinca, upriličena je uskrsna priprava za djelatnike II. postaje Prometne policije, a u dogovoru s o. Stjepanom Harjačem, policijskim kapelanom kapelanije "Sv. Mihael", MUP Sjedište i Ravnateljstvo policije, na obnovi su sudjelovali i pripadnici ATJ Lučko. Svi koji su željeli imali su mogućnost, prije mise, ispovjediti se i na taj način se pripremiti za blagdan Uskrsa. Svetu misu služio je policijski kapelan za PU zagrebačku vlč. David Klarić. U propovijedi je kapelan, osvrćući se na riječi iz Ivanova evanđelja: „Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla (Iv 3, 14-21)“, potaknuo prisutne na žrtvu i odricanje. „Vaša djela neka budu dobra, a činiti dobro nije uvijek lako. To je povezano sa žrtvom i odricanjem. Nalazimo se u Velikom tjednu, vremenu neposredne priprave za Uskrs. Vaš odabir u ovom vremenu neka bude činjenje dobrih djela, a po njima ćete biti prepoznatljivi kao pravi kršćani“, naglasio je vlč. Klarić.

Istoga dana: U kapeli Gospe Velikog hrvatskog krsnog zavjeta u Vojnom ordinarijatu vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je misu Večere Gospodnje. Koncelebrirali su trojica svećenika: pastoralni vikar don Josip Stanić, don Ivan Lendić i fra Marko Medo, vojni kapelan. Propovijedao je don Josip Stanić.

Istoga dana: U VK "Sv. Petar i Pavao" slavljena je misa Večere Gospodnje. Tijekom euharistije, vojni kapelan o. Viktor Grbeša je oprao noge predstavnicima postrojbi, kao što je Krist to učinio svojim učenicima, pozvavši sve okupljene da u poniznosti i ljubavi služe Bogu, svojim bližnjima i svojoj Domovini.

Istoga dana: Dvadesetak vojnih i policijskih kapelana i njihovih pomoćnika iz cijele Hrvatske, uz bogoslove Vojne biskupije, slavili su misu posvete ulja, koju je u kapeli Gospe Velikog Hrvat-

skog krsnog zavjeta Vojnog ordinarijata predvodio vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, uz mons. Maura Lallia, tajnika Apostolske nuncijature, dr. o. Jakova Mamića, generalnog vikara, i don Josipa Stanića, biskupskog vikara za pastoral.

06. 04. 2012.

Uz brojne vjernike, u kapeli Vojnog ordinarijata večernje obrede Muke Gospodnje predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, uz sudjelovanje vojnog kapelana fra Marka Mede i don Ivana Lendića te trojice bogoslova Vojne biskupije. Obrede je pjesmom pratio zbor Sestara Služavki maloga Isusa iz samostana na Naumovcu. Nakon svečanog evanđeoskog izvještaja o Isusovoj muci i smrti po Ivanu, pročitanog po ulogama, fra Marko je govorio o značenju spasenjskog događaja u svjetlu križa. Potom je slijedio poklon i ljubljenje križa, kojim su vjernici posvjedočili ljubav prema raspetom Spasitelju i njegovoj žrtvi kojom je svoju patnju sjedinio s ljudskom. Obredi su počeli i završili u šutnji razmatranjem Isusove muke i smrti, a vjernici su još dugo ostali u kapeli u molitvi pred svetohraništem.

08. 04. 2012.

"Crkva danas pjeva svečano 'Aleluja', što znači 'Hvalite Boga'. Ona to pjeva više od 20 stoljeća; pjeva u svakom vremenu povijesti, pjeva u vremenu rata, pjeva u vrijeme mira, pjevala je u katakombama i u tamnicama, pjevala je u miru i slobodi. Crkva je uvijek prenosila, kroz cijelu povijest, i danas, prenositi će i ubuduće, istu poruku: da je Isus uskrsnuo", kazao je u propovijedi vojni biskup mons. Juraj Jezerinac, predvođeci svečano euharistijsko slavlje u kapeli Vojnog ordinarijata.

U punoj kapeli Gospe Velikoga hrvatskog krsnog zavjeta, uz biskupa su slavili don Ivan Lendić, fra Marko Medo, TOR, vojni kapelan, te trojica bogoslova Vojne biskupije. Liturgijsko pjevanje animirale su Služavke maloga Isusa iz samostana na obližnjem Naumovcu.

"Vjera u uskrsnuće stvara heroje, kršćanske mučenike vjere i ljubavi. Ta radost izražava se poklikom: Aleluja! 'Krist je uskrsnuo'. Što Krist nudi čovjeku? Nudi mu pomirenje i mir, oprostjenje grijeha, što znači unutarnje oslobođanje čovjeka. Od svih njegovih ropstava, laži i zabluda. Isus je došao osloboditi čovjeka. I kad je čovjek slobodan nosi svjetlo za drugoga", rekao je biskup Jezerinac, dodajući da je propovijedanje Isusovih učenika nailazilo na otpor, ne samo u vrijeme njihovo nego i tijekom cijele povijesti, i danas također, da su mnogi za istinu uskrsnuća umirali. "Kada imamo takve svjedoke onda im moramo i vjerovati", kazao je biskup, poručivši da nas

Uskrs potiče na naše dostojanstvo. Pavao poziva kršćane da svuku sa sebe staroga čovjeka i obuku novoga, a Kristovo uskrsnuće je poziv i na naše uskrsnuće. Isusovim uskrsnućem otvorena su nam vrata i upućen poziv da i mi uskrsnemo iz vlastitih grobova, istaknuo je vojni biskup, dodavši da se nakon Uskrsa nijedan grob ne može više održati: grob našega očaja, naše malodušnosti, grob sumnje, grob naše smrti.

09. 04. 2012.

Na Uskrsni ponedjeljak, u prepunoj mjesnoj crkvi sv. Jure u Radošiću, filijali župe Lečevica, misu zadušnicu za poginule hrvatske branitelje i sve žrtve koje su stradale u Kevinjoi jami u tijeku II. svjetskog rata predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

Pred početak misnog slavlja, biskup je izmolio molitvu i odrješenje za sve poginule branitelje Kaštela i Kaštelanske zagore na spomen-obilježju poginulim hrvatskim braniteljima na Malačkoj. Nakon mise u župnoj crkvi na Kevinjoi jami održana je molitva i odrješenje za nevine žrtve iz II. svjetskog rata i poraća. Tijekom liturgijskog slavlja i molitve odrješenja, kao i pred spomen-obilježjima na Malačkoj i kod Kevinjoi jame, pjevala je klapa HRM-a "Sveti Juraj".

13. 04. 2012.

Redoviti susret vojnih i policijskih kapelana Vojnog ordinarijata u RH održan je od 10. do 13. travnja u samostanu - duhovnom centru „Karmel sv. Ilije“ u Zidinama - Buško blato, na istoimenom jezeru. Započeo je okupljanjem u samostanu i zajedničkom misom koju je predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni biskup, u zajedništvu s generalnim vikarom o. Jakovom Mamićem, biskupskim vikarom za pastoral don Josipom Stanićem i 22 kapelana.

Istoga dana: U Valbandonu su od 10. do 13. travnja održane duhovne vježbe za vjernike Policijske kapelanije „Sv. Mihovil“ - Policijska akademija i Policijske kapelanije „Sv. Mauro“ - Policijska uprava istarska. Sudjelovalo je dvadeset i dvoje vjernika. Duhovne vježbe vodio je don Darko Poljak, policijski kapelan u PU šibensko-kninskoj.

Na temelju svetopisamskih tekstova, voditelj je vodio razmatranje o, za čovjekov duhovni život, odlučujućoj ulozi volje, hrabrosti susresti samoga sebe, odlučujućoj ulozi vježbe i poznavanje samoga sebe.

U organizaciji don Ive Borića, policijskoga kapelana u PU istarskoj, sudionici duhovnih vježbi posjetili su Brijune, gdje su u vojarni Peneda slavili svetu misu. U koncelebraciji don Ive i don Darka, svetu misu predvodio je mons. Ivan Milovan, biskup porečki i pulski.

18. 04. 2012.

U jeku pripreve za 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes održan je drugi sastanak Koordinacijskog odbora za organizaciju.

Istoga dana: Kapelani, pomoćnice i pomoćnici vojnih kapelana Splitskog vojnog dekanata okupili su se u župi sv. Ilije u Kljacima na redovni dekanatski susret. Tema susreta bila je osnutak pastoralnih vijeća u kapelanijama: „Uzvišenje sv. Križa“ - Knin, „Gospa VHKZ“ - Knin, „Sv. Nikola - Pomorska baza Split, „Sv. Nikola“ - Zapovjedništvo HRM, te „Sv. Gabrijel Arkandeo“ - 93. zrakoplovne baze.

19. 04. 2012.

Vojna kapelanija „Sv. Petar i Pavao“ u 91. zrakoplovnoj bazi, u sklopu mjesečnih predavanja, ugostila je kazališnu glumicu iz SAD-a i članicu zajednice kršćanskog mirovnog kruga Kathleen Ann Thompson. Predavanjem o temi: „Što me to čini vrijednim?“, Kathleen je uz pomoć prevoditeljice Marije Znidarčić, prenijela poruku da čovjek može biti sretan jedino ukoliko pokušava otkriti koliko Bog vrednuje svakog čovjeka u njegovoj veličini ali i u slabostima.

20. 04. 2012.

Vojna kapelanija "Sv. Sebastijan" u vojarni "Dračice" u Đakovu sredinom mjeseca ožujka u vrijeme korizme, potaknuta molitvom, postom i dobrim djelima, pokrenula je dobrotvorno djelo - skupljanje dobrovoljnih priloga unutar liturgije (privatno i neslužbeno) za dva učenika iz Noela i iz Benina. Sve to činili su preko časne sestre križarice Ignacije Ribinski, koja vodi brigu za preko 300 učenika. Oko sto eura dostaje za godišnje školovanje jednog školarca, a sestra u svom područnom misijskom uredu posjeduje slike učenika koje pomaže. Grijeh je ne pomoći bratu u nevolji, tim više što sada i Crkvi u Hrvata pomažu sinovi s afričkog kontinenta.

21. 04. 2012.

Veterani domovinskog rata Brodosplita iz Splita posjetili su u Petrinji ratne veterane 2. gardijske brigade „Gromovi“. Susret branitelja započeo je u petrinjskoj vojarni „Pukovnik Predrag Matanović“ gdje ih je uz „Gromove“ dočekaio vojni kapelan Vojne kapelanije „Sv. Ilija prorok“ don Milenko Majić. Potom su svi sudjelovali na svetoj misi za sve poginule branitelje Domovinskog rata.

U propovijedi je kapelan govorio o „strahu apostola na uzburkanom moru bez Isusove prisutnosti. Međutim njegov iznenadni pojavak ponovno unosi u njih sigurnost koja će kasnije biti osnovica za njihovo svjedočenje. Možemo i mi u toj apostolskoj nesigurnosti prepoznati i sebe početkom

devedesetih. Prisutnost krunice oko vrata i vjera u zagovor Majke Božje davala je i nama sigurnost i ohrabrenje u pravednoj borbi“

Nakon mise, razgledavanja vojne kapelice i ugodnog druženja, veterani Brodosplita posjetili su i spomen-sobu „Gromova“ u sklopu vojarne. Potom je uslijedio obilazak zapadnog dijela nekadašnje petrinjske bojišnice počevši od Petrinje preko Gore, Glinske Poljane i Slane sa završetkom u Novom Farkašiću. Na toj ruti su ratni veterani položili cvijeće i zapalili svijeće. Molitve za poginule branitelje predvodio je vojni kapelan Milenko Majić.

23. 04. 2012.

Na blagdan svetog Jurja mučenika, zaštitnika Policijske kapelanije Policijske uprave varaždinske služena je sveta misa u spomen-kapeli na prostoru bivše vojarne u Optujskoj ulici u Varaždinu. Prije početka koncelebrirane svete mise koju je predvodio mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj, načelnici policijskih uprava varaždinske i međimurske, Rade Sitar i Ivan Sokač, zapalili su svijeće za sve poginule i preminule policajce.

Na početku slavlja mons. Jezerinac pozdravio je načelnika i sve prisutne djelatnike PU varaždinske, načelnika PU međimurske, obitelji poginulih i nestalih branitelja, te predsjednika i članove Udruge 7. gardijske brigade „Puma“ - Varaždin. Načelnik Sitar na kraju svete mise zahvalio je mons. Jezerincu, te mu darovao monografiju Zasebne postrojbe PU varaždinske u obrani Vukovara i Borova naselja 11. 09. - 20. 11. 1991. godine. Nakon završetka svete mise, svečano obilježavanje blagdana svetog Jurja nastavljeno je zajedničkim druženjem u izletištu Lužec kod mjesta Oštrice.

Istoga dana: Vojni kapelan o. Viktor Grbeša je u Vojarni „Lučko“, u sklopu preduputne obuke održao duhovnu pripremu za kandidate koji odlaze u mirovnu misiju na Kosovo. Uz želju da ih prati i čuva dobri Bog, djelatnicima je podijelio molitvenike, te ih pozvao da budu molitveno povezani sa članovima svojih obitelji i svim vjernicima Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“, ZHRZ i PZO-a.

24. 04. 2012.

Započela je obuka Selekcije za buduće pripadnike Bojne za specijalna djelovanja u Delnicama. Na samom početku slavili su misu u spomen-sobi vojarne zazivajući obilje Božje milosti.

25. 04. 2012.

Svečano misno slavlje o 15. obljetnici Vojne biskupije u Republici Hrvatskoj u zavjetnom sveetištu Svete Mati Slobode predvodio je i propovi-

jedaio nadbiskup Nikola Eterović, glavni tajnik Biskupske sinode. U koncelebraciji su bili vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u BiH mons. Tomo Vukšić, bjelovarsko-križevački biskup mons. Vjekoslav Huzjak, izaslanik zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića vlč. Nedjeljko Pintarić, generalni vikar Varaždinske biskupije mons. Ivan Godina, otpravnik poslova Apostolske nuncijature u RH mons. Mauro Lalli, provincijali, vojni i policijski kapelani.

Po završetku misnog slavlja, u Pastoralnom centru Svete Mati Slobode otvorena je izložba o Vojnoj biskupiji „U službi čovjeka i mira“.

26. 04. 2012.

U kapeli Vojne kapelanije „Sveti Gabrijel arkanđeo“ u vojarni Zemunik slavljen je sveta misa u povodu 15. obljetnice osnutka i djelovanja Vojne biskupije u RH. U nazočnosti pripadnika postrojbi Oružanih snaga RH smještenih u vojarni Zemunik misu je slavio dekan Splitskog vojnog dekanata i kapelan zemuničke kapelanije o. Ivo Topalović.

Podsjetivši na povjesnicu i hod od utemeljenja vojnog dušobrižništva u Hrvatskoj vojsci do danas Topalović je kazao kako su u skladu s ugovorom između Svete Stolice i Republike Hrvatske o dušobrižništvu katoličkih vjernika pripadnika Oružanih snaga i redarstvenih službi pripadnika RH uspostavljene Vojne kapelanije u svim sastavnicama Hrvatske vojske i policije koje pružaju duhovnu skrb i prate hrvatske vojnike, dočasnike i časnike u Domovini i mirovnim misijama u svijetu. Na zadarskom prostoru i prije službene uspostave kapelanije više svećenika tijekom Domovinskog rata bilo je uz hrvatske branitelje (don Srećko Petrov, fra Andrija Bilokapić, fra Joakim Gregov, don Tomislav Baričević).

„U svojim molitvama i zahvali Bogu prvo se sjetimo svih naših branitelja koji su bili dar Domovini, onih poginulih u ratu, te onih umrlih u poraću. Ovo pouskrsno vrijeme nudi nam rješenja i odgovore da sve ono oko čega se trudimo i darujemo ima nagradu - nagradu Uskrsa. Krist je uskrsnuo radi nas, stoga je Uskrs naš put i vrijeme koje trebamo „obučiti“ dobrim djelima, molitvama i ljubavi jednih za druge. Neka nas Uskrsli vodi na tom putu, a mi budimo svjedoci kako se svjetlo tog Uskrsa ne ugasi“, naglasio je kapelan. Ovo je ujedno početak priprema za obilježavanje 15. obljetnice osnutka mjesne vojne kapelanije u vojarni Zemunik osnovane na dan smrti blaženog Alojzija Stepinca 10. veljače 1998. kada je za prvog kapelana imenovan don Tomislav Baričević. Don Tomislav je bio začetnik mnogih projekata unutar kapelanije, uređenja prostora i stvaranja programa po kojima i danas kapelanija živi i radi.

29. 04. 2012.

Misu u zagrebačkoj prvostolnici u prigodi 341. obljetnice nasilničke smrti hrvatskih mučenika Petra Zrinskoga i Frana Krste Frankopana predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Uoči mise u zagrebačkoj su prvostolnici kod kriptе s posmrtnim ostatcima Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana vijence položila izaslanstva Zrinske garde, Međimurske županije, Družbe Braća hrvatskog zmaja, Grada Čakovca i Hrvatskog vojnog učilišta Petar Zrinski.

“Dok se molitveno spominjemo Zrinskih i Frankopana, preporučamo ih milosrdnom Bogu, kao i sve naše branitelje koji su tijekom povijesti dali živote za domovinu. Sjetimo se i naših generala, koji su zatočeni u Hagu”, potaknuo je, uvodeći u misno slavlje biskup Jezerinac.

Na misi koju je inicirala i organizirala Zrinska garda Čakovec pjevao je Gradski pjevački zbor Josip Štolcer Slavenski iz Čakovca.

02. 05. 2012.

“Kad god dođe ovaj dan za mene je uvijek posebno težak jer mi se vraćaju slike ratnih godina kada smo čuli za tragična zbivanja. I najbolje govori zapravo ovaj oltar koliko je Katoličkoj crkvi stalo do njezinih sinova koji su dali svoje živote za slobodu Hrvatske i hrvatskoga naroda koji je bio napadnut u velikosrpskoj i crnogorskog agresiji sa svih strana. I zato su njihovi životi neprocjenjive vrijednosti”, rekao je u središnjoj vinkovačkoj crkvi sv. Euzebija i Poliona prije mise zadušnice za dvanaestoricu hrvatskih redarstvenika, pripadnika Specijalne policije Vinkovci koji su prije 21 godinu mučki ubijeni u Borovu Selu domaći župnik mons. Tadija Pranjić. Misu zadušnicu je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

U sukobu su ubijeni i masakrirani: Stipan Bošnjak iz Nuštra, Antun Grbavac iz Nijemaca, Josip Culej iz Jarmine, Mladen Šarić iz Novih Jankovaca, Zdenko Perica iz Nuštra, Zoran Grašić iz Otoka, Ivica Vučić iz Vinkovaca, Luka Crnković iz Otoka, Marinko Petrušić iz Tovarnika, Janko Čović iz Ivankova, Željko Hrala iz Ivankova i Mladen Čatić iz Županje.

03. 05. 2012.

Vojni ordinarijat organizira 20. vojno-redarstveno hodočašće u Lourdes i povodom toga održan je završni sastanak Koordinacijskog odbora.

07. 05. 2012.

U crkvi Presvetog Trojstva u Slunju proslavljen je dan Vojne kapelanije „Blaženi Ivan Merz“, zaštitnik postrojbi na Vojnom poligonu „Eugen Kvaternik“.

Svetu misu je predvodio preč. Norbert Ivan Ko-

privec, dekan Karlovačkog dekanata Zagrebačke nadbiskupije u koncelecijaciji vojnih kapelana: iz Kamenskog vlč. Vladislava Mandure, Petrinje don Milenka Majića, Ogulina fra Marijana Jelušića i Gospića vlč. Ivana Blaževca, te župnika i dekana Slunjskog dekanata Gospićko-senjske biskupije mons. Mile Pecića.

08. 05. 2012.

U organizaciji Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj od 8. do 15. svibnja održava se 20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes. Uz vojnike i policajce te vojne i policijske kapelane na hodočašću pod vodstvom vojnog biskupa mons. Jurja Jezerinca sudjeluju i hrvatski branitelji, predstavnici Državne službe za zaštitu i spašavanje, Pravosudne policije, Udruga proizašlih iz Domovinskog rata te hrvatskog vatrogastva. Zapovjednik hodočašća je komodor Tihomir Erceg, a zamjenik brigadni general Ivan Jurić.

Hrvatski hodočasnici, njih oko tisuću, u Lourdesu će se uključiti u 54. međunarodno vojno hodočašće (PMI – Pelerinage militaire international) koje se od 11. do 13. svibnja održava pod geslom “Zdravo Marijo, Kraljice mira”.

Hodočašće je započelo okupljanjem hodočasnika na Zagrebačkom velesajmu, gdje je misu predvodio biskup Jezerinac u koncelecijaciji s generalnim vikarom dr. o. Jakovom Mamićem, vikarom za pastoral don Josipom Stanićem te vojnim i policijskim kapelanima.

Hodočasnicima se prije polaska na put kratko obratio i komodor Erceg.

09. 05. 2012.

Hodočasnici iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine na putu prema Lourdesu zaustavili su se u Avignonu te u tamošnjoj katedrali sudjelovali na misnom slavlju koje je predvodio vojni ordinarij u BiH Tomo Vukšić u koncelecijaciji s vikarom za pastoral Vojnog ordinarijata u RH don Josipom Stanićem i vojnim kapelanom iz BiH don Željkom Čuturićem te još tridesetak vojnih i policijskih kapelana.

Uvodeći u misno slavlje, biskup Vukšić pozvao je na molitvu za sadašnjeg Petrova nasljednika, kao i na sjećanje na sve one koji su u teškim vremenima hrabro svjedočili svoju vjernost Katoličkoj crkvi. Homiliju je održao vojni kapelan o. Donald Marković. Misna čitanja i molitvu vjernika čitali su Anto Marković i Antonija Perak, a pjevanje je animirala klapa HRM “Sv. Juraj”.

10. 05. 2012.

Više od tisuću hodočasnika iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine, sudionika 54. međunarodnoga vojnog hodočašća, te skupina Hrvata iz Sydneya su-

djelovali su na misnom slavlju kod Spilje ukazanja u Lourdesu. Misu je predvodio vojni biskup u BiH mons. Tomo Vukšić, a u koncelebraciji su bili vojni biskup u Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac te tridesetak vojnih i policijskih kapelana.

Po završetku mise sudionici hodočašća obavili su pobožnost križnoga puta na lourdeskoj kalvariji, predvođeni vojnim biskupima Jezerincem i Vukšićem. Na pojedinim postajama izmjenjivali su se predmolitelji hrvatski vojnici, hrvatski pripadnici vojske Federacije BiH, hrvatski policajci, vatrogasci, predstavnici povijesnih postrojbi. Kod XIV. postaje prigodni nagovor održao je biskup Vukšić.

Na križnom putu nošene su i zavjetne svijeće, koje su po završetku pobožnosti upaljene kod Spilje ukazanja. Svijeću je u ime sudionika iz Hrvatske zapalio zapovjednik 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije komodor Tihomir Erceg, a u ime sudionika iz BiH pukovnik Damir Milić, zapovjednik postroja.

11. 05. 2012.

U bazilici Svete krunice u Lourdesu misno slavlje za sudionike 54. međunarodnog vojnog hodočašća iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine predvodio je vojni biskup u RH mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s vojnim biskupom u BiH mons. Tomom Vukšićem, tridesetak vojnih i policijskih kapelana iz Hrvatske te dvojicom vojnih kapelana iz BiH. Na misi su sudjelovali i hrvatski hodočasnici iz Sydneya i iz Udruge JOB iz Zagreba sa svojim svećenicima.

U homiliji generalni vikar Vojnog ordinarijata u RH dr. o. Jakov Mamić upozorio je kako upravo ovo naše vrijeme, vrijeme našeg hrvatskog društva i vrijeme Katoličke crkve u Hrvatskoj, pokazuje da pomutnje dolaze iznutra i da one smućuju. A upravo u vremenima pomutnje traži se vjerodostojnost onih koji bi trebali pomutnju pretvoriti u bistru čistu vodu, u kojoj se može živjeti, rekao je Mamić.

Istoga dana: Svečanost službenog otvaranja 54. međunarodnog vojnog hodočašća održana je u večernjim satima u bazilici sv. Pija X. u Lourdesu. Na početku svečanosti u baziliku je ušao domaćin, francuski vojni ordinarij Luc Ravel a zatim su u baziliku u pratnji izaslanstava 34 zemlje uneseni stjegovi. Niz je započeo sa Svetom Stolicom, a završio s domaćinima, Francuskom. Sa Švicarskom gardom došao je kardinal Marc Ouellet.

Po ulasku u baziliku, izaslanstva su se poklonila pred kipom Gospe Lurdske i položila po dvije bijele ruže. Vojni biskupi koji sudjeluju u hodočašću, među kojima je i vojni ordinarij u RH Juraj Jezerinac i vojni ordinarij u BiH Tomo Vukšić

pridružili su se biskupu Ravelu oko glavnog oltara. Ulazak gotovo polovice izaslanstava bio je popraćen i vojnim orkestrima, dok je ulazak ostalih pratio vojni orkestar Luksemburga, a posebno gromoglasno bio je popraćen ulazak hrvatskih predstavnika. Nakon izraza dobrodošlice biskupa Ravela pročitana je poruka koju je u ime pape Benedikta XVI. potpisao državni tajnik kardinal Tarcisio Bertone.

Sveti Otac sjedinjuje se u molitvi sa sudionicima međunarodnoga vojnog hodočašća u Lourdesu i želi im da u Mariji, koja tu nudi najljepši osmi-jeh, pronađu izvor nade i ljubavi Božje. Tema ovogodišnjeg hodočašća poziva vojnike da Mariju stave u središte, u srce njihova svakodnevnog života: "Zdravo Marijo, Kraljice mira". Došli ste u ovo mjesto u kojem se je Blažena Djevica Marija ukazala, molite ju da vas nauči riječi molitve. Bernardica je u prisutnosti Lijepe Gospe molila krunicu, tu divnu, jednostavnu i duboku molitvu. Pozivam vas da molite i meditirate molitvu krunice sami, u grupi i u obitelji. Moljenje krunice može biti idealan trenutak za okupljanje obitelji, osobito kad je jedan njen član odsutan u mirovnoj misiji, piše u poruci, te se potiče na pronalaženje vremena na zajedničko okupljanje na molitvu. Marija, Kraljica mira, znat će vas dovesti do Princa mira. Ona će vam pomoći i podržati vas, usmjeriti vaše srce prema Božjoj volji i pomoći vam u vašem nastojanju oko pomirenja. Učvrstit će vaša nastojanja u izgradnji trajnog mira. Povjeravajući zaštitu Gospe Lurdske, po zagovoru svete Bernardice, sve sudionike hodočašća i njihove obitelji, posebno bolesnike, obitelji ožalošćene gubitkom člana obitelji poginulim u mirovnim misijama, kao i novim kršćenicima i krizmanicima, Sveti Otac na kraju poruke od srca udjeljuje svoj apostolski blagoslov.

„Zdravo Marijo, Kraljice mira, molimo te da ovaj susret ojača našu vjeru“, izrečeno je potom na jezicima hodočasnika. Na hrvatskom jeziku molbu je izrekao natporučnik Vladimir Krpan. Svečanost je zaključena molitvom "Zdravo Marijo" koju su na poziv biskupa Ravela prisutni izmolili, svatko na svom jeziku.

Istoga dana: Sudionicima 54. međunarodnog vojnog hodočašća iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine pridružila su se i dvojica policajaca biciklista Dražen Laklija i Zoran Zlatnar, kontakt policajci iz Koprivnice. Oni su prije petnaest dana na put prema Lourdesu krenuli iz Koprivnice u pratnji kampera i liječnika.

Njihovo hodočašće biciklima humanitarnog je sadržaja. Naime, fizičke i pravne osobe pozvane su sudjelovati u akciji "1 kilometar 1 euro" te tako dati doprinos za kupnju kardio-respiratornog monitora za potrebe Odjela pedijatrije Opće

bolnice „Dr. Tomislav Bardek“ u Koprivnici. Na pitanje što ih je potaknulo na hodočašće, izjavili su kako je to ispunjenje zavjeta. Siguran dolazak, bez problema, ozljeda i kvarova potvrda je da je zavjet ispunjen, skromno su rekli.

Istoga dana: Na radarskoj postaji Papuk, koja je na 953 m nadmorske visine, proslavljen je sveti Leopold Bogdan Mandić, koji je i zaštitnik postrojbe. Svečano misno slavlje predvodio je vlč. Josip Klarić, župnik u Kaptolu, a riječi zahvale uputio je zapovjednik radarske postaje Papuk satnik Pero Rahman. Misa je služena za sve poginule hrvatske branitelje i za ozdravljenje vojnog kapelana Željka Volarića.

12. 05. 2012.

Na glavnom oltaru bazilike Sv. Pija X. u Lourdesu misu za sudionike Međunarodnoga vojnoga hodočašća koji govore slavenskim jezicima predvodio je vojni biskup u BiH Tomo Vukšić u koncelebraciji s vojnim biskupom u RH Jurjem Jezerincem i slovačkim vojnim biskupom Františekom Rabekom, koji je i propovijedao. U koncelebraciji su bili i hrvatski vojni i policijski kapelani, te vojni kapelani iz BiH, Poljske i Slovačke. „Zdravo Marijo milosti puna“, pozdrav je koji prije svega vrijedi za Blaženu Djevicu Mariju, ali i za svakog spašenika na kraju krajeva. Napomenuvši kako će i Riječ Božja biti navještena na hrvatskom, poljskom i slovačkom jeziku, biskup Vukšić istaknuo je da će ih to sve oplemeniti, da u toj različitosti osjete što znači biti katolik, član Crkve. U propovijedi je biskup Rabek posvijestio lik apostola Pavla, te njegovo djelovanje osobito u vidu dolaska na europsko tlo. Govoreći o znakovitosti toga misnog slavlja, biskup Rabek podsjetio je kako narodi i vojske imaju dugu povijest zajedničkog življenja u istom carstvu, a sada su opet zajedno u zajednici europskih država i naroda. Velika je naša uloga u novoj evangelizaciji. Svi smo pozvani biti apostoli u našim narodima i u Europi, te svojim radom, životom i vjerom biti nositelji mira, zaključio je biskup Rabek. Misno slavlje uveličala je klapa HRM „Sveti Juraj“ uz orguljsku pratnju Ivana Bosnara.

Istoga dana: Izaslanstva zemalja sudionica 54. međunarodnoga vojnog hodočašća odala su počast palim vojnicima u ratovima i položila vijenac na Trgu Peyramale. Izaslanstva su uglavnom činili vojni biskupi i predstavnici vojske. U hrvatskom izaslanstvu bio je vojni ordinarij Juraj Jezerinac i zapovjednik 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes komodor Tihomir Erceg. U ime svih hodočasnika vijenac je kod spomenika položio francuski vojni biskup Luc Ravel, a potom je pozdravio svako izaslanstvo. Svečanosti je pratio orkestar francuske žandarmerije.

U poslijepodnevnom satima drugoga dana hodočašća u lourdskom svetištu održana je euharistijska procesija u organizaciji Vojnog ordinarijata u RH i suorganizaciji austrijske Vojne biskupije. Procesija je krenula iz gornje bazilike Svete krunice, a potom se razdvojila te krenula s jedne i druge strane niz kolonade, te se spojila kod kipa na Trgu Esplanade. U procesiji je nošen evanđelistar, te stjegovi zemalja sudionica. Nastavljajući prema bazilici Sv. Pija X. kod Marijina kipa u procesiju su se priključili bolesnici i invalidi. Na kraju procesije išli su svećenici, te Presveto. Presveto su nosili austrijski vojni biskup Christian Werner, vojni biskup u BiH Tomo Vukšić, a kod kipa preuzeo ga je biskup Jezerinac, te ga unio u baziliku Sv. Pija X.

Sama procesija tematski je bila osmišljena u vidu kruha, i to euharistijskog kruha, kruha rada ljudskih ruku i kruha ljudske dobrote. Polazište je bilo u svetopisamskim tekstovima iz kojih se iščitava značenje kruha za suvremeni svijet i za suvremeno društvo. Time se vjernicima željelo posvijestiti da Riječ Božja ima poruku za čitavog čovjeka, tj. naravni kruh, kruh riječi ljudske i kruh ljudske dobrote koji se odlično očituje u Isusu Kruhu života u kojem je jamstvo naše buduće besmrtnosti odnosno vječnoga života. Po ulasku u baziliku Sv. Pija X. započelo je klanjanje, na kraju kojega je biskup Jezerinac blagoslovio bolesnike i invalide, a potom sve hodočasnike.

U glazbenom dijelu tijekom formiranja procesije, a potom i za samog klanjanja sudjelovali su klapa HRM „Sveti Juraj“, katedralni zbor iz Beča, zbor PMI, Orkestar irske vojske i Simfonijski puhački orkestar Oružanih snaga RH, koji je po završetku klanjanja na opće zadovoljstvo mnoštva izveo splet hrvatskih skladbi.

13. 05. 2012.

U bazilici Sv. Pija X. u Lourdesu održano je svečano misno slavlje na kojem se okupilo oko 12.000 sudionika 54. međunarodnog vojnog hodočašća iz 34 zemlje svijeta, među njima i oko tisuću hrvatskih vojnika i policajaca, koji u Lourdes ove godine hodočaste jubilarni dvadeseti put, te 50 hodočasnika iz Bosne i Hercegovine.

Misu je predvodio kardinal Marc Ouellet u koncelebraciji s domaćinom francuskim vojnim biskupom Lucom Ravelom i još tridesetak biskupa, među kojima su bili i vojni ordinariji RH i BiH Juraj Jezerinac i Tomo Vukšić te više stotina vojnih i policijskih kapelana.

U homiliji kardinal Ouellet tumačio je odlomak evanđelja u kojem Isus poručuje svojim učenicima da ostanu u njegovoj ljubavi i pozvao hodočasnike da prihvate tu ljubav prema Bogu i žive ju vjerno i velikodušno.

Kardinal je iznio niz primjera kako se vjernost očituje u svakodnevnom životu, služenju, u zanimanju, a ona posebno dolazi do izražaja u službi vojnika. Vjernost je znak ljubavi, i ne može se živjeti samostalno. Vjernost izvire iz Kristova križa i molitve Crkve. Stoga, ako živimo svoj život vjerno blizu Krista i slijedimo njegove stope, naša vjernost će cvjetati i postati plodna, poručio je kardinal Ouellet sudionicima vojnog hodočašća. Pripjevni psalam na misnom slavlju čitao je natporučnik Vladimir Krpan, a u združenom zboru sudjelovala je i klapa HRM "Sv. Juraj".

Misnom slavlju nazočila su i izaslanstva zemalja članica, iz Hrvatske ministar obrane Ante Kotromanović, ministar branitelja Predrag Matić i hrvatski veleposlanik u Francuskoj Mirko Galić.

Istoga dana: U poslijepodnevnim satima u bazilici Sv. Pija X. u Lourdesu svečano je zatvoreno 54. međunarodno vojno hodočašće. Tijekom svečanosti posljednji put su svečano u baziliku uneseni stjegovi 34 zemlje sudionice, a vojni orkestri, među kojima i onaj Hrvatske vojske, ponovno su oduševili gotovo 12.000 sudionika.

Biskup domaćin Luc Ravel zahvalio je svima na sudjelovanju te im poželio da dio doživljenoga ponesu u svoje domovine, te da im Gospa Lourdska kojoj su se proteklih dana molili bude pomoćnica i pratiteljica u svakodnevnom odgovornom poslu. Predstavnici hodočasnika izrekli su zahvalu za jedinstvo tijekom hodočašća. Svjetlo, simbol jedinstva, neka bude svjetlo svima nama i neka nas vodi do sljedeće godine i do 55. međunarodnoga vojnog hodočašća, poručili su. Potom su upaljene četiri svijeće, sa željom pronošnja svjetla na sve četiri strane svijeta. Biskup Ravel hodočašće je službeno zatvorio gašenjem velike svijeće koja je u tijeku 54. međunarodnoga vojnog hodočašća bila simbol zajedništva, a koju je na otvorenju upalio kardinal Marc Ouellet.

Istoga dana: Po završetku 54. međunarodnoga vojnog hodočašća održan je tradicionalni prijem u hotelu Christina, koji su sa željom zahvale organizatorima priredili vojni ordinarij u RH Juraj Jezerinac i zapovjednik 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes komodor Tihomir Erceg.

Prijemu su uz predstavnike direkcije PMI, žandarmerije, drugih zemalja nazočili i francuski vojni biskup Luc Ravel i direktor PMI-a o. Blaise Rebotier.

Pozdravljajući uzvanike, biskup Jezerinac istaknuo je kako je to jubilaro, 20. po redu hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes. Izrazio je i radost što je Sveti Otac u poruci upućenoj sudionicima hodočašća pozvao na molitvu Majci Božjoj za mir u obiteljima i mir među narodima. Bl. kardinal Alojzije Stepinac rekao je "tko može, ako ne Blažena Djeвица Marija vratiti mir obite-

lji, svijetu, među države". Pa neka Marija izmoli mir, svima u vašim obiteljima, u vašem narodu, cijelome svijetu, rekao je biskup Jezerinac. Zahvalu domaćinima i organizatorima izrekao je i komodor Erceg. Biskup Ravel istaknuo je da hodočašće u Lourdes bez Hrvata ne bi imalo potpunu karakteristiku međunarodnoga. Prisutnost Hrvatske vojske jedna je institucija, rekao je i dodao kako će i ove godine izaslanstvo Francuske hodočastiti na Mariju Bistricu u sklopu 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije, te izrazio želju da se priključe i druge zemlje.

Biskup Ravel i direktor Rebotier su biskupu Jezerincu, zapovjedniku hodočašća i njegovu zamjeniku, generalnom vikaru, dirigentu Simfonijskoga puhačkog orkestra HV i voditelju klape HRM "Sv. Juraj", te s. Mariji Ani Kusturi uručili plakete 54. PMI-a.

14. 05. 2012.

Sudionici vojnog hodočašća u Lourdes na povratku su posjetili Nicu i Padovu. Misno slavlje u Hrvatskoj katoličkoj misiji u Nici predvodio je Zoran Vujičić, DI, u koncelebraciji s vojnim i policijskim kapelanima iz Hrvatske te vojnim kapelanima iz Bosne i Hercegovine.

U pozdravnoj riječi hrvatski dušobrižnik u Nici Stjepan Čukman predstavio je HKM staru 40 godina, a potom istaknuo znakovitim da se međunarodno vojno hodočašće održava u Marijinu mjesecu svibnju. Vlč. Čukman spomenuo je i kako su to dani sjećanja na križni put. Stoga je pozvao na molitvu za sve stradalnike hrvatskih križnih putova, ali i za one koji danas trpe nepravdu, posebno ističući hrvatske uznike u Den Haagu.

Posljednja postaja 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije, na povratku iz Lourdesa bila je u uto-rak 15. svibnja u Padovi. Misno slavlje u svetištu sv. Leopolda Bogdana Mandića za tisuću hodočasnika iz Hrvatske i Bosne i Hercegovine predvodio je fra Marko Medo, TOR, u koncelebraciji s vojnim i policijskim kapelanima. Po završetku mise i obavljene pobožnosti sv. Leopoldu, hodočasnici su se uputili i na grob sv. Antuna Padovanskoga, a potom krenuli prema domovini.

15. 05. 2012.

Hodočasnici, sudionici 20. jubilarnog hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes okupili su se na zahvalnoj molitvi na Zagrebačkom velesajmu od kuda su i krenuli na hodočašće prije tjedan dana. Molitvu je predvodio vojni biskup u RH Juraj Jezerinac.

Među gotovo tisuću hodočasnika koji su se uključili u 54. međunarodno vojno hodočašće (PMI) osim vojnika i policajaca te vojnih i policij-

skih kapelana, bili su i hrvatski branitelji, predstavnici Državne službe za zaštitu i spašavanje, Pravosudne policije, Udruga proizašlih iz Domovinskog rata i hrvatskog vatrogastva, te Zrinska garda, Gradska straža Bakar i Turopoljski bandijeri, kao i predstavnici povijesnih postrojbi. Na hodočašću su bili i klapa HRM "Sveti Juraj" i Simfonijski puhački orkestar OS RH.

Ovogodišnje međunarodno hodočašće odvijalo se pod geslom "Zdravo Marijo, Kraljice mira" te je biskup izrazio uvjerenje da su hodočasnici ponijeli sa sobom divne uspomene, posebno u susretu s ljudima vjere. Biskup je istaknuo kako je na sastanku predstavnika organizatora u Lourdesu, direktor PMI o. Blaise Rebotier posebno pohvalio Hrvatsku. On je posebno istaknuo da bi "mnogi trebali ići Hrvatima u školu kako organizirati hodočašće". Osobnu zahvalu biskupu Jezerincu izrekao je i francuski vojni biskup Luc Ravel, a čule su se pohvale i drugih biskupa i stranih hodočasnika, posebno kad je riječ o procesiji s Presvetim.

Zapovjednik hodočašća komodor Tihomir Erceg zahvalio je hodočascima što su dostojno predstavljali svoju državu.

18. 05. 2012.

Vojna kapelanija „Sv. Petar i Pavao“ u kapeli vojne Pleso obradovala je vjernike uskršnim koncertom zbora "Advocata Croatiae" (Zagovornica Hrvatske) iz Remeta. Zbor je izveo skladbe sa svog CD-a, duhovne pjesme, te skladbe s kojima su nastupali na Uskršfestu. U ime svih nazočnih članovima zbora zahvalio je i pozvao na nastavak suradnje brigadni general Ivan Konc, načelnik stožera HRZ-a i PZO-a.

19. 05. 2012.

Polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća u Petrinji je započelo obilježavanje 21. obljetnice osnutka 2. gardijske brigade „Gromovi“ i njene 1. pješačke bojne „Crne mambe“. Vijenci su položeni na spomeniku poginulim braniteljima, a prigodnu molitvu je predvodio petrinjski vojni kapelan Milenko Majić. Na komemoraciji kod spomenika i svečanom obilježavanju nazočili su mnogi ratni veterani 2. gardijske brigade pristigli iz svih dijelova Hrvatske, obitelji poginulih „Gromova“, predstavnici braniteljskih udruga, predsjednik Zbora udruga veterana hrvatskih gardijskih postrojbi Ilija Vučemilović, izaslanica ministra branitelja zamjenica ministra Vesna Nađ, pukovnik Dražen Sebastijan, zapovjednik 2. mehanizirane bojne „Gromovi“ gardijske motorizirane brigade, gradski i županijski dužnosnici te ratni zapovjednik „Gromova“ brigadni general Drago Matanović.

Ispred vojne kapele sv. Ilije proroka u petrinjskoj vojarni „Pk Predrag Matanović“ služena je sveta misa za sve poginule, umrle i nestale „Gromove“. Misu je predvodio vojni kapelan Milenko Majić.

Nakon misnog slavlja program obilježavanja nastavljen je svečanom akademijom u Hrvatskom domu. Na kraju svečanog programa u poslijepodnevnim satima održan je tradicionalni malonogometni turnir „Pukovnik Predrag Matanović“, u spomen na ovoga junaka Domovinskog rata ali i sve poginule hrvatske vitezove „Gromove“.

21. 05. 2012.

U sklopu obilježavanja 21. obljetnice ustrojavanja 2. gardijske brigade "Gromova", postrojba 2. mehanizirana bojna "Gromovi" gardijske motorizirane brigade u petrinjskoj vojarni "Pukovnik Predrag Matanović" proslavila je dan bojne i 21. obljetnicu ustrojavanja 2. gardijske brigade HV. Obilježavanje je započelo svečanim postrojanjem pripadnika bojne, gdje je zapovjednik Gardijske motorizirane brigade brigadni general Mladen Fuzul istaknutim pripadnicima podijelio pohvale i nagrade. Polaganjem vijenaca u kapeli sv. Ilije proroka zapovjednik gmtbr, načelnik stožera gmtbr, brigadir Tihomir Kundid i zapovjednik 2. mehanizirane bojne "Gromovi", pukovnik Dražen Sebastijan, odali su počast svim poginulim, umrlim i nestalim "Gromovima" kao i svim hrvatskim braniteljima poginulima u Domovinskom ratu.

Nakon polaganja vijenaca vojni kapelan don Milenko Majić služio je svetu misu na kojoj su uz veliki broj "Gromova" nazočili zapovjednici postrojbi smještenih u petrinjskim vojarnama "Zrin" i "Pukovnik Predrag Matanović". Nakon misnog slavlja don Milenko je na sve prisutne zazvao Božji blagoslov a pripadnicima 2. mehanizirane bojne "Gromovi" čestitao Dan postrojbe.

22. 05. 2012.

U 91. zrakoplovnoj bazi na Plesu, VK "Sv. Petar i Pavao" organizirala je predavanje o temi: „Kako se zaštititi od stresa u svakodnevnom životu uz pomoć Blažene Djevice Marije“. Predavanje je održao vojni kapelan HRZ i PZO-a o. Viktor Grbeša.

23. 05. 2012.

Djelatnici Ministarstva obrane i Oružanih snaga RH, Ministarstva unutarnjih poslova, Ministarstva branitelja, vojni i policijski kapelani i pomoćnici kapelana, djelatnici Odjela za potporu Vojnom ordinarijatu u RH i Odjela za suradnju s Vojnim ordinarijatom u RH, te predstavnici ostalih ministarstava i službi koji su aktivno su-

djelovali u organizaciji i provedbi jubilarnog 20. hodočašća Hrvatske vojske i policije u Lourdes, održali su raščlambu hodočašća.

24. 05. 2012.

“Danas zahvaljujemo Bogu na ovih 21 godinu Oružanih snaga Republike Hrvatske i Hrvatske kopnene vojske, i molit ćemo ga da nas prati u našem daljnjem životu i radu, da nam bude putokaz koji će nam pokazati pravi put, te da nas na kraju toga puta čeka proslava u Božjem kraljevstvu”, kazao je petrinjski vojni kapelan don Milenko Majić i započeo misno slavlje u kapelici sv. Ilije proroka u vojarni “Pukovnik Predrag Matanović” povodom obilježavanja Dana Oružanih snaga Republike Hrvatske i Hrvatske kopnene vojske.

Na svetoj misi su sudjelovali vjernici Vojne kapelanije „Sveti Ilija prorok“: pripadnici Logističke pukovnije, 1. mb “Tigrovi” i 2. mb “Gromovi” Gardijske motorizirane brigade i 2. satnije veze 2 bojne veze Pukovnije veze. Nakon misnog slavlja vojni kapelan i njegov pomoćnik poručnik Mario Barišić sudjelovali su na svečanom postrojavanju koje je upriličila Logistička pukovnija, postrojba u kojoj je sjedište ove Vojne kapelanije.

Postrojenim pripadnicima prigodnim govorom i čestitkom povodom predstojećeg 28. svibnja, Dana OS RH i Dana HKoV-a obratio se zapovjednik Logističke pukovnije brigadir Stjepan Šarčević, koji je zaslužnim pripadnicima uručio pohvale i nagrade za postignute rezultate u prigodi ovog značajnog dana za Oružane snage i njenu kopnenu vojsku.

25. 05. 2012.

U sjećanje na 28. svibnja 1991. kada je održana svečana smotra Zbora narodne garde misno slavlje u Gospićkoj vojarni „Eugen Kvaternik“ slavio je vlč. Ivan Blaževac, vojni i policijski kapelan. Zajedno s okupljenim vojnicima svetu misu su prikazali za sve poginule branitelje i njihove obitelji.

Istoga dana: U Zapovjedništvu Hrvatske kopnene vojske slavljen je sveta misa uoči Dana Oružanih snaga RH i Dana Hrvatske kopnene vojske. Misu je predvodio preč. Andrija Markač, vojni kapelan i dekan Karlovačkog vojnog dekanata.

Preč. Markač u homiliji je naglasio važnost molitve u našem životu a time i u svakodnevnom obnašanju dužnosti djelatnika, vjernika, u OS RH. Istaknuo je i snagu prijateljstva i povjerenja među ljudima, zaželjevši da u svakodnevnim obvezama u Zapovjedništvu budemo jedni drugima iskreni suradnici i prijatelji u koje se može pouzdati u vršenju svih postavljenih zadaća. Također je pozvao okupljene na molitvu i zahvalu za sve naše poginule, nestale i pokojne branitelje.

Na svetoj misi bili su djelatnici Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske, Doma Zapovjedništva ZHKoV-a, Pukovnija Vojne policije i Veze predvođenih zapovjednikom HKoV-a general bojnikom Dragutinom Repincem i načelnikom ureda HKoV-a pukovnikom Draženom Budinskim.

28. 05. 2012.

Povodom obilježavanja Dana OS RH i Dana HKoV-a, u svetištu Svete Mati Slobode na Jarunu slavljen je sveta misa zadušnica za poginule u Domovinskom ratu, a misu je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac.

29. 05. 2012.

U vojarni 123. brigade HV-a u Požegi slavljen je sveta misa povodom Dana OS RH i HKoV-a te za poginule hrvatske branitelje u Domovinskom ratu. Euharistijsko slavlje prevodio je vojni kapelan Vojne kapelanije “Sveti Ivan Krstitelj” vlč. Željko Volarić.

Istoga dana: U slunjskoj crkvi „Presvetog Trojstva“ služena je sveta misa povodom Dana OS RH i HKoV-a, te za nedavno poginule u prometnoj nesreći kod Ogulina pripadnike topničko-raketne bojne gardijsko-motorizirane brigade: Ivicu Vukmanića i Kristijana Štefanca. Misno slavlje predvodio je vlč. Vladislav Mandura, vojni kapelan inženjerijske kapelanije iz Kamenskog. Uz zapovjednika Vojnog poligona brigadir Ivana Jurilja na misi su sudjelovali pripadnici Središta za borbenu obuku, Opslužništva poligona, TRB GMTBR i Satnije za opskrbu ZzP, te obitelj pok. Kristijana Štefanca.

Istoga dana: Na svetkovinu Duhova u svetištu Gospe od Čudesa u Oštarijama svetim misnim slavljem završila je trodnevna duhovna obnova za branitelje. Sveto misno slavlje predvodio je vojni ordinarij u RH mons. Juraj Jezerinac, uz koncelebraciju čuvara svetišta velečasnog Antuna Luketića i vojnog kapelana u Vojno-obavještajnoj bojni HKoV-a fra Marijana Jelušića. Na misnom slavlju pored branitelja okupljenih sa svih krajeva Hrvatske i župljana ogulinskog kraja, završnom misnom slavlju prisustvovali su predstavnici civilnih vlasti, raznih udruga, pripadnici Vojno-obavještajne bojne HKoV-a kao i drugi djelatnici vojarne „Sv. Petar“ iz Ogulina.

Istoga dana: U ogulinskoj vojarni „Sv. Petar“ za sve djelatnike Vojno-obavještajne bojne HKoV-a, djelatnike Opslužništva kao i ostale djelatnike u vojarni, svečanim misnim slavljem obilježen je Dan OS RH kao i Dan Hrvatske kopnene vojske. Svečano misno slavlje predvodio je vojni kapelan VK „Sv. Petar i Pavao apostoli“ u VOB HKoV-u fra Marijan Jelušić.

U molitvama, fra Marijan prisjetio se svih pogin-

nulih i stradalih branitelja, njihovih obitelji, kao i svih onih koji su svojom žrtvom i zalaganjem pridonijeli stvaranju slobodne Hrvatske, a samim tim iz ZNG stvarali današnje OS RH.

30. 05. 2012.

Prigodom proslave Dana kapelanije, uoči blagdana Majke Božje od Kamenitih vrata zaštitnice Policijske kapelanije u PU zagrebačkoj, upriličeno je svečano euharistijsko slavlje u bazilici Srca Isusova u Zagrebu. Misu je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, uz koncelebraciju domaćina, policijskog kapelana vlč. Davida Klarića, dekana Policijskog dekanata o. Stjepana Harjača, mons. Zvonimira Sekelja, župnika župe sv. Blaža u Zagrebu, vlč. Josipa Ružmana, župnika župe bl. Alojzija Stepinca u Velikoj Gorici, te ostalih policijskih i vojnih kapelana.

Euharistijskom slavlju, vrhuncu proslave dana kapelanije, nazočili su načelnik PU zagrebačke Tomislav Buterin, njegov zamjenik Mihael Varga, načelnici sektora i odjela, te ostali načelnici ustrojstvenih jedinica PU, a okupio se veći broj vjernika, djelatnika Policijske uprave. Uz vjernike kapelanije na misi su sudjelovali predstavnici braniteljskih udruga, Udruga obitelji zatočenih i nestalih hrvatskih branitelja "Hrvatski Feniks", Udruga roditelja poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba i Udruga udovica poginulih branitelja Domovinskog rata Grada Zagreba.

Na kraju mise prisutnima se obratio vlč. Klarić i zahvalio na spremnosti sudjelovanja i na uvećavanju dana kapelanije. Zahvalio je i vodstvu župe u Palmotićevoj i klapi Janjevo koja je pjevala za vrijeme mise.

Nakon mise svi su se uputili u centralnu zgradu Policijske uprave zagrebačke gdje je upriličena komemoracija za poginule i nestale branitelje ove Policijske uprave.

31. 05. 2012.

Dan Oružanih snaga Republike Hrvatske proslavljen je u vojarni "Dračice" u Đakovu u kapelaniji sv. Sebastijana svetom misom za sve poginule i umrle branitelje. Na misi je prisustvovalo pedesetak vjernika, među njima svi zapovjednici postrojbi predvođeni zapovjednikom vojarne pukovnikom Stjepanom Krešićem. Uz kapelana domaćina p. Dragu Majića, predvoditelj misnog slavlja i propovjednik bio je p. Zdravko Knežević iz Osijeka.

01. 06. 2012.

Policijska u odori aktivno se uključila u obilježavanje blagdana Majke Božje od Kamenitih vrata. Nakon misnog slavlja u katedrali krenula je procesija do Kamenitih vrata gdje će sliku Majke Bož-

je od Kamenitih vrata postaviti na stalno mjesto. Kamenita su vrata ostatak utvrde kojom je bio opasan Gradec. Izgrađena su između 13. i 15. stoljeća, a najpoznatija su kao zavjetna kapelica Majke Božje čija je slika neoštećena preživjela veliki požar 31. svibnja 1731. godine.

Dvije stotine i šezdeset godina kasnije, 1991., zagrebački nadbiskup kardinal Franjo Kuharić proglasio je Majku Božju od Kamenitih vrata zaštitnicom Grada Zagreba.

Istoga dana: U sklopu obuke i pripreme za sljedeću NATO misiju u Afganistanu, gospički kapelan vlč. Ivan Blaževac održao je u Kninu predavanje o temi: „Duhovnost vojnika i vojnih djelatnika u NATO misijama“.

Na predavanju su sudjelovali vojnici iz vojarne „Eugen Kvaternik“ koji se nalaze na pripremama za misiju u Afganistanu te njihovi zapovjednici. Kapelan ih je potaknuo da budu širitelji mira, tolerancije, onoga po čemu je Hrvatska vojska prepoznata u svijetu. Nakon predavanja služena je sv. misa na otvorenom prostoru.

06. 06. 2012.

Uoči svetkovine Tijelova, u Vojno-obavještajnoj bojni HKoV-a u Ogulinu svetim misnim slavljem proslavljena je svetkovina Presvetog Tijela i Krvi Kristove. Sveto misno slavlje predvodio je vojni kapelan fra Marijan Jelušić. „Proširilo se blagovalište s Isusove oproštajne večere na sve strane svijeta i trajat će do svršetka svijeta. Novi savez sklopljen u krvavom znoju, mucu, smrti i uskrsnuću, pretočen je u komad kruha i čašu vina“, rekao je u propovijedi fra Marijan te se osvrnuo na riječi psalmista koji kaže: „Što da uzvratim Gospodinu za sve što mi je učinio?“

Zaista, što mi možemo učiniti? – „Uzeti čašu spasenja i zazvati ime Gospodnje“. Pohodivši crkvu, hoćemo li stajati kraj oltara ili kraj vrata, sjediti ili klečati, micati usne ili moliti nisu pravo mjerilo pobožnosti. Kad izađemo van, među ljude, tada će se vidjeti dali vidimo nevolju bližnjeg, izgovaramo li riječi mira i utjehe, podižemo li nemoćne, imamo li razumijevanja za druge. Tada ćemo znati je li Gospodin u nama i jesmo li uistinu blagovali Tijelo i Krv Gospodina našeg Isusa Krista.

12. 06. 2012.

U organizaciji Doma Glavnog stožera OS održan je 2. humanitarni malonogometni turnir za obitelj Marija Čmarec, na sportskom terenu AS MORH-a i GS OS RH. Na početku turnira pozdravnu riječ uputio je zapovjednik Doma glavnog stožera bojnički Krešimir Maras. Uslijedio je blagoslov kojega je podijelio vojni kapelan o. Ivan Magdić. Na turnir se prijavilo osam ekipa, a jedna od njih bila je ekipa Vojnog ordinarijata, sačinjena od vojnih

i policijskih kapelana i pomoćnika. Prvo mjesto osvojila je ekipa Doma Glavnog stožera, druga je bila ekipa Vojne policije, a treći su bili pripadnici Počasno-zaštitne bojne. Na kraju turnira pehare i zahvalnice te prikupljenu donaciju za obitelj preminulog kolege uručio je načelnik GS OS HR general pukovnik Drago Lovrić.

13. 06. 2012.

U Administrativnom sjedištu MORH-a GS OS RH u Zagrebu svečano je proslavljen dan Vojne kapelanije „Sv. Antun Padovanski“ u Domu Glavnog stožera. Misno slavlje predvodio je vojni ordinarij u RH mons. Juraj Jezerinac, uz koncelebraciju vojnih kapelana Zagrebačkog vojnog dekanata: fra Marka Mede, vlč. Slavka Rajiča, vlč. Željka Savića, te domaćina o. Ivana Magdića. Na misnom slavlju, uz pripadnike Doma Glavnog stožera, sudjelovao je načelnik GS OS HR general pukovnik Drago Lovrić, s ostalim pripadnicima MORH-a i GS OS RH.

14. 06. 2012.

U Vojnom ordinarijatu započele su pripreme 20. hodočašća Hrvatske vojske, policije i branitelja u Mariju Bisticu.

Istoga dana: Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac i generalni vikar Vojne biskupije o. Jakov Mamić susreli su se s predstavnicima međunarodne organizacije Military Ministries International (MMI).

15. 06. 2012.

Na svetkovinu Presvetog Srca Isusova svečano misno slavlje u bazilici Srca Isusova u Zagrebu predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Koncelebrirali su provincijal Hrvatske provincije Družbe Isusove o. Ante Tustonjić, zamjenik biskupskoga vikara za grad Zagreb mons. Zvonimir Sekelj, župnici Maksimirsko-trnjanskog dekanata predvođeni dekanom preč. Alojzijem Žlebečićem te isusovci iz rezidencije u Palmotićevoj. Dobrodošlicu biskupu Jezerincu izrekao je rektor bazilike o. Marijan Steiner.

Istoga dana: Povodom blagdana sv. Vida, zaštitnika Riječke biskupije i grada Rijeke održana je svečana procesija od katedrale sv. Vida u Rijeci, preko Korza do Trga riječke rezolucije, gdje je svetu misu predvodio nadbiskup mons. Nikola Eterović, glavni tajnik Sinode biskupa, uz ostale biskupe metropolije i brojne svećenike. Uz kapelana Policijske kapelanije „Sv. Vid“ p. Mirka Vukoje, u koncelebraciji je sudjelovao don Josip Stanić, pastoralni vikar Vojnog ordinarijata. Na isti dan kapelanija je proslavila svoju prvu godišnjicu.

Istoga dana: Radni susret vojnih kapelana zračnih snaga NATO zemalja održan je u Berlinu od

11. do 15. lipnja. Na susretu, koji ima tradiciju od 1952., bilo je osamnaest dušobrižnika među kojima i vojni kapelan o. Viktor Grbeša.

16. 06. 2012.

Na svetkovinu Prečistog Srca Blažene Djevice Marije vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je misno slavlje u istoimenoj samostanskoj kapeli školskih sestara franjevki Bosansko-hrvatske provincije Prečistog Srca Marijina u Kloštar-Ivaniću. U slavlju kojim je proslavljena 70. obljetnica postojanja provincije redovnicama iz samostana u Kloštar-Ivaniću pridružile su se i sestre iz provincijskih kuća u Zagrebu.

Biskupu Jezerincu zahvalila je kućna predstojnica s. Martina Dragičević te mu uručila dar kućne radinosti: izvezeni hrvatski grb i svijeću s njegovim biskupskim geslom i logotipom. S. Ljubica Stjepanović, provincijska savjetnica, biskupa je ukratko upoznala s životom i djelovanjem Provincije.

17. 06. 2012.

Providnošću Božjom i marom don Ive Borića, policijskog kapelana i duhovnika za vojsku, jedna je građevina u odmaralištu MUP-a u Valbandonu pokraj Fažane, u vrlo kratkom roku pretvorena u sakralni objekt. Prema zamisli, bit će posvećena blaženiku Ivanu Pavlu II.

Zahvaljujući razumijevanju Ministarstva unutarnjih poslova koje je spomenutu zgradu stavilo na raspolaganje Vojnom ordinarijatu za duhovne potrebe djelatnika, ovog će ljeta mnogi koji odmor budu provodili u ovom kampu imati priliku obaviti vjersku dužnost.

18. 06. 2012.

Molitvom uz polaganje vijenca i paljenje svijeća u Požegi obilježena je 20. obljetnica osnutka HVIDR-e Požeško-slavonske županije. Molitvu je predvodio vojni kapelan vlč. Željko Volarić koji je u Gradskoj kući blagoslovio zastavu kumstva HVIDR-e.

20. 06. 2012.

U požeškoj vojarni 123. brigade HV-a proslavljen je zaštitnik postrojbe Središta za obuku i doktrinu logistike „Sveti Ivan Krstitelj“ i 10. obljetnica izgradnje vojne kapelice. Euharistijsko slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac uz mnoštvo vojnih kapelana. Na početku misnog slavlja zapovjednik vojarne 123. brigade HV pukovnik Ivica Pejaković uputio je riječi dobrodošlice vojnom biskupu i svim vojnim kapelanima kao i riječi podrške svim djelatnicima i vojnicima. Na kraju misnog slavlja riječi zahvale uputio je domaćin vojni kapelan vlč. Željko Volarić.

21. 06. 2012.

Održano je trinaesto hodočašće Vojne kapelanije "Sv. Petar i Pavao" od zagrebačke katedrale do svetišta MB Remetske. Hodočašće je nazvano "Tragom hrvatskih kardinala" jer su kardinal Stepinac i Kuharić često hodočastili sami ili s vjernicima u to staro zagrebačko svetište moleći Majku Božju za zagovor i Boga za pomoć hrvatskom narodu, crkvi i domovini.

Hodočašće je obuhvaćalo gledanje kratkog dokumentarnog filma o kard. Alojziju Stepincu, pohod župnoj crkvi sv. Ivana Krstitelja uz oblikovanje nakane hodočašća i ispovijest vjere Hrvata katolika, pohod grobu prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana i molitva za poginule branitelje te sve vjerne mrtve na Mirogoju.

U svetištu je održana zavjetna sv. misa, povijesno-kulturološko predavanje te domjenak u zajedništvu s biskupom Jurjem Jezerincem i generalnim vikarom biskupije o. Jakovom Mamićem. **Istoga dana:** Proljetni susret djelatnika Vojnog ordinarijata i pomoćnika vojnih i policijskih kapelana održan je u Donjoj Stubici, u hotelu „Terme Jezerčica“, od ponedjeljka 18. lipnja do četvrtka 21. lipnja o temi: „Isusov učenik - laik u crkvenoj službi kao svjedok u suvremenom svijetu“.

24. 06. 2012.

Na zagrebačkom gradskom groblju Mirogoj obilježena je obljetnica pogibije pilota brigadira Antuna Radoša. Brigadir Antun Radoš poginuo je u svojoj 43. godini života, 24. lipnja 1992. godine leteći na prvom hrvatskom MIG-u 21 u borbenoj akciji sprječavanja bombardiranja Slavenskog Broda. Posmrtno je promaknut u čin brigadira i odlikovan Redom kneza Domagoja s ogrlicom, zatim Redom Petra Zrinskog i Frana Krste Frankopana, kao i Spomenicom Domovinskog rata.

25. 06. 2012.

Misa uoči proslave Dana hrvatske državnosti održana je 21. lipnja u Valbandonu u policijskoj kapelaniji sv. Maura. Nazočilo je stotinjak djelatnika policije i vojske s područja Istarske županije na čelu sa svim zapovjednicima. Svečano euharistijsko slavlje, uz nekoliko svećenika iz susjednih župa, predvodio je porečki i pulski biskup u miru mons. Ivan Milovan.

Prema predviđenom rasporedu, druga misa slavljena je 25. lipnja na Dan državnosti Republike Hrvatske, kao spomen na dan kada je Hrvatski državni sabor donio povijesnu odluku o prekidanju svih državnopravnih sveza s bivšom državom. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je don Ive Borić uz koncelebrante don Nikolu Kosa i stalnog đakona Stanka Martinovića.

26. 06. 2012.

U Glini je polaganjem vijenaca i paljenjem svijeća podno križa na Trgu bana Josipa Jelačića na mjestu srušene crkve u Domovinskom ratu, te na grobu Tomislava Roma i misom za poginule branitelje, obilježena 21. obljetnica napada velikosrpskih pobunjenika na PP Glina.

Za sve poginule branitelje služena je sveta misa u glinskoj župnoj crkvi sv. Ivana Nepomuka. Svetu misu je predvodio sisački katedralni župnik mons. Antun Sente, uz koncelebraciju glinskog dekana i župnika Alfreda Kolića i petrinjskog vojnog kapelana, ujedno policijskog kapelana za Policijsku upravu Sisačko-moslavačku don Milenka Majića.

28. 06. 2012.

U zgradi Policijske uprave osječko-baranjske održano je svečano misno slavlje i blagoslov kapеле sv. Jeronima, istoimene policijske kapelanije. Misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, uz koncelebraciju vojnih kapelana vlč. Ante Mihaljevića, p. Dragana Majića, policijskog kapelana p. Željka Rakošca te p. Mate Božinovića.

29. 06. 2012.

U kapelici Hrvatskog ratnog zrakoplovstva i protuzračne obrane na Plesu obilježen je Dan Vojne kapelanije „Sv. Petar i Pavao“. Obilježavanje je započelo svetom misom koju je predvodio vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac u koncelebraciji s biskupskim vikarom za pastoral don Josipom Stanićem, kapelanom domaćinom o. Viktorom Grbešom i kapelanima o. Ivanom Magdićem i vlč. Slavkom Rajićem.

Uz brojne vjernike iz sastava HRZ i PZO-a te Zapovjedništva za potporu i ostalih postrojbi smještenih na Plesu, misnom slavlju nazočili su zapovjednik HRZ i PZO brigadni general Dražen Šćuri, zapovjednik 91. zb brigadir Darko Brajković, bivši zapovjednici iz HRZ i PZO-a i generali u mirovini.

Istoga dana: U ogulinskom naselju Sveti Petar, već tradicionalno u zajedništvu s mjesnim pučanstvom, djelatnici Vojno-obavještajne bojne HKoV kao i djelatnici vojarne „Sv. Petar“ svečanim misnim slavljem obilježavaju Dan svoje VK „Sv. Petar i Pavao apostoli“ kao i Dan vojarne „Sveti Petar“. Misu je predvodio vojni kapelan fra Marko Medo uz koncelebraciju vojnih kapelana, te svećenika ogulinskog dekanata, domaćeg župnika mons. Tomislava Rogića i fra Marijana Jelušića, vojnog kapelana VK „Sv. Petar i Pavao apostoli“ iz Ogulina.

Pored domaćeg puka i vojnika Vojno-obavještajne bojne HKoV predvođenih svojim zapovjednikom puk. Pericom Turalijom i djelatnika Op-

služništva vojarne sa svojim zapovjednikom ntp Zorkom Rahanom, svečanom misnom slavlju nazočili su gradonačelnik Ogulina Nikola Magdić sa svojim zamjenikom Tomom Radočajem.

30. 06. 2012.

U vojarni "Kovčanje" na Malom Lošinju s prvom skupinom od 40 djece djelatnika MORH-a i GS OS započelo je ljetovanje mladih. Ovu skupinu prati i animira vojni kapelan iz Zemunika o. Ivo Topalović i dvojica pomoćnika kapelana: satnik Antun Mandić i poručnik Mario Barišić uz nazočnost medicinske sestre Mirne Ignjac.

Istoga dana: Prigodom obilježavanja 21. obljetnice legendarne 111. riječke brigade položeni su vijenci u Aleji branitelja na Drenovi u Rijeci a potom slavljena misa na Zametu za sve poginule pripadnike ove dragovoljačke jedinice.

03. 07. 2012.

Bojna za specijalna djelovanja održava i ove godine treću selekciju i commando obuku za svoje i nove pripadnike ove specijalne postrojbe. U ovoj kritičnoj fazi njihove obuke posjetili su ih psihologinja, vojni kapelan i njegov pomoćnik a izvršena je i smjena liječnika.

06. 07. 2012.

Vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj mons. Juraj Jezerinac pohodio je hrvatske uznike u haškom pritvoru, te u koncelebraciji s fra Ivicom Jurišićem, njihovim dušobrižnikom i župnikom Hrvatske katoličke župe sv. Nikole Tavelića u Nizozemskoj, predvodio misno slavlje.

„Došao sam da s vama podijelim vaša pitanja i da osjetite da sam vam blizu. Došao sam da se s vama molim i slavim Boga za sva dobra djela koja ste svojim životom i radom podarili hrvatskom narodu. Slijedite Isusa Krista i nećete ostati prazni. Njegova je smrt i žrtva sav svijet ispunila nadom. Neka vas ta nada ne mimoiđe. Čuvajte vrijednost i dostojanstvo čovjeka, ponos vjere i osjećaj pripadnosti velikoj katoličkoj obitelji Crkve i svoga naroda. Za Hrvatsku ste sve dali. Hrvatska vam duguje sebe. Neka vas nikada ne obuzme malodušje ili mržnja. Čuvajte mir srca. Budite Isusovi. Ne osuđujte nikoga. Prepustite to Bogu. Neka vas prati blagoslov nebeske Crkve, a osobito Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta, majka Crkve“, riječi su kojima je biskup završio homiliju.

Biskup je posjetio i hrvatsko veleposlanstvo te se susreo s veleposlanicom mr. Veselom Mrđen Korać.

07. 07. 2012.

Završen 1. turnus ljetovanja mladih u Malom Lošinju u kojemu su sudjelovali 40 mladića iz cijele Hrvatske, djeca djelatnika MORH-a i GS OS RH. Voditelj o. Ivo Topalović predvodio je euharistij-

ska slavlja i svakodnevne kratke molitve zahvalnosti uz katehezu. Satnik Antun Mandić i poručnik Mario Barišić organizirali su sportska natjecanja i izlete uz zdravstveno osiguranje gospođe Mirne Ignjac. Održana su sportska natjecanja u šahu, nogometu, stolnom tenisu, badmintonu, košarci, plivanju i stolnom nogometu te pobjednicima uručene diplome. Mladi su na izletima upoznali Osor, Cres, Mali Lošinj, Veli Lošnje, Čikat, Artatore i Sunčanu uvalu.

Istoga dana: Biskup Jezerinac se u svetištu gorkumskih mučenika Brielleu susreo s roterdamskim biskupom Johannesom Van den Hende i kardinalom Adrianusom Johannesom Simonisom.

08. 07. 2012.

Vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je svečano misno slavlje za Hrvate u katedrali sv. Lovre i sv. Elizabete u Rotterdamu u koncelebraciji s fra Ivicom Jurišićem, župnikom župe sv. Nikole Tavelića u Nizozemskoj.

Na početku mise fra Jurišić je izrazio radost što je još jedan pastir Crkve u Hrvata pohodio ovu zajednicu hrvatskih vjernika koja već četrdeset godina svjedoči bogoljublje i domoljublje daleko od svojih ognjišta.

Misno slavlje pjevanjem je uvećao domaći župski zbor, a misi je uz vjernike Hrvate iz Rotterdamu i okolice nazočila i hrvatska veleposlanica u Nizozemskoj mr. Vesela Mrđen Korać sa suradnicima.

09. 07. 2012.

Vojni ordinarij u Republici Hrvatskoj susreo se u Haarlemu s nizozemskim vojnim biskupom Jozefom Puntom. Susret poznanika s međunarodnih vojnih hodočašća u Lourdesu bio je prigoda za razmjenu iskustva o pastoralu vojnika.

14. 07. 2012.

U subotu 7. srpnja skupina od 44 djevojke, čiji su roditelji djelatnici MORH-a ili GS OS RH, stigla je na Mali Lošinj gdje je u vojarni "Kovčanje" prove-la tjedan dana u rekreativnim i duhovnim sadržajima. Osim Malog Lošinja obišle su Veli Lošinj, Cres, Osor i Susak. Susret su animirali i pratili djelatnici Vojne biskupije: satnik Antun Mandić i gospođa Brankica Šandro te zdravstvene djelatnice Ana i Mirjana. Don Ivo Topalović i don Milenko Majić predvodili su molitvu zahvale i svetu misu.

Istoga dana: Završen je susret i tečaj kapelana u NATO savezu održan u američkoj vojnoj bazi u Grafenwoehru (Njemačka) od 9. do 14. srpnja. Na tečaju Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj predstavljali su gospički kapelan vlč. Ivan Blaževac te bogoslov Vojnog ordinarijata Nenad Palac.

Misa posvete ulja u Vojnom ordinarijatu Zagreb, 5. travnja 2012.

Za razliku od večernje sv. mise, jutarnja liturgija odvija se u sjedištu biskupije kao matičnoj crkvi biskupije, a to je katedrala. Budući da nemamo još svoje katedrale, okupili smo se u ovoj našoj kapeli. Zato smo i pozvali sve svećenike, koji mogu, da u što većem broju slave sveta misna otajstva. Pod ovom sv. misom blagoslovit ćemo bolesničko, katekumensko i krizmeno ulje.

Budući da je danas svećenički dan upućujem vam iskrene čestitke. Čestitati znači uzeti dio u Isusovom svećeništvu i radovati se što vas je Gospodin pozvao u svoju službu, što ste od Boga na posebni način izabrani. Čestitati znači veseliti se zajedno s vama što ste imali hrabrosti reći svoj „da“ Bogu, kada ste prvi puta osjetili Isusov poziv.

Liturgijska čitanja najbolje nas uvode u današnje misno slavlje. U prvom čitanju prorok Izaija naviješta radosnu vijest prognanicima u njihov skori povratak na obiteljska ognjišta. On naviješta oslobođenje, utjehu i mir za cijelu izraelsku zajednicu, i proglašuje godinu godinom milosti Gospodnje. A to znači da dolazi do novih odnosa među ljudima, da se mijenjaju odnosi između Boga i društva. „Evo činim nešto novo, već klija, zar ne opažate“ (Iz 43, 19), poručuje. Ta novost je Krist i vječni savez u njegovoj krvi. To nam svjedoči on sam u Nazaretu. Po svom običaju, u dan subotnji, ušao je u sinagogu i pročitao je riječi proroka Izaije, koje smo maloprije čuli. Luka tumači kako su oči sviju bile uprte u njega, a on im reče: „Danas se ispunilo ovo Pismo, što vam još odzvanja u vašim ušima“ (Lk 4, 21). Kakav li su samo osjećaj imali njegovi slušatelji, zajedno s učenicima. Nije bilo više nikakve sumnje: Isus je i ovom zgodom potvrdio da je Sin Božji, dugo očekivani Mesija koga su navijestili proroci i koga valja slušati.

Otac ga je nebeski poslao da ostvari njegov plan i njegovu volju. Mnoštvu ljudi koje se okupilo u Kafarnaumu da ga čuju, Isus je rekao: „A ovo je volja onoga koji me posla: da nikoga od onih koje mi je dao ne izgubim, nego da ih uskrisim u posljednji dan. Da, to je volja Oca mojega, da tko god vidi Sina i vjeruje u njega, ima život vječni i ja da ga uskrisim“ (Iv 6, 39-40). Zbog ovih riječi i ovakvog stava Isus je osuđen:

sebe je nazvao Sinom Božjim. Kad su ga htjeli kamenovati, rekao im je: „Kako onda vi onome koga Otac posveti i posla na svijet možete reći: „Huliš“ (Iv 10, 36). Isus ističe dvije važne riječi, a to su: „posveti“ i „posla“ (Iv 10, 36).

Iznoseći nauku o svećeništvu II. vaticanski sabor poziva se tri puta na ove riječi (Lumen gentium - o Crkvi br. 28; Presbiterorum ordinis, točka 2, broj 11). U svim tim dokumentima se spominje kako su svećenici „posvećeni“, pomazani Duhom Svetim i „poslani“.

Apostolska pobudnica pape Ivana Pavla II, „Pastores dabo vobis“ o tome izričito govori: „Prezbiter je zapravo, u snazi posvećenja koje prima sakramentom reda, poslan od Oca, po Isusu Kristu, kojemu je na poseban način suobličan kao Glavi i Pastiru svoga naroda, da bi živio i djelovao u snazi Duha Svetoga u službi Crkve i spasenja svijeta“ (Pastores dabo vobis, 12).

Postoji prisna veza našeg svećeništva s Duhom Svetim i poslanjem. Na dan svećeničkog ređenja, snagom Duha Svetoga, uskrsli je u svakom od nas obnovio ono što je učinio u svojim učenicima na uskrsnu večer i učinio nas je svojim učenicima - nastavljajući poslanja u svijetu (usp. Iv 20, 21-23). Zato ustanovljuje svećenički red i Euharistiju kao posebne znakove svoje ljubavi i prisutnosti.

Isus nam je ostavio oporuku ljubavi kako bi se u svako doba i posvuda uvijek očelo otajstvo njegova Tijela i njegove Krvi, o čemu svjedoči evanđelist Ivan, opisujući Posljednju večer: „budući da je ljubio svoje, one u svijetu, do kraja ih je ljubio“ (Iv 13, 1). Do kraja! Do ustanovljenja euharistije, kad je izgovorio riječi nad kruhom: „Ovo je Tijelo moje koje će se za vas predati“. Odmah potom nad kaležom vina govori: „Ovo je kalež moje krvi novoga i vječnoga Saveza, koja će se proliti za vas i za sve ljude na otpuštenje grijeha“ te dodaje: „Ovo činite meni na spomen“, anticipirajući tako Veliki petak, žrtvu križa i cijelog uskrsnog otajstva“ (Papa Ivan Pavaom II., 100 kateheza, str. 234.).

Svećenik je čovjek kojeg je Bog pozvao da prenosi Isusov nauk, da snagom Duha uprisutnjuje Krista u euharistiji. Stoga smo zahvalni Isusu Kristu za dar svećeništva, jer su svećenici

veliko bogatstvo za svijet i čovječanstvo.

Naše je svećeništvo usko povezano s Isusovim poslanjem. Isus je kao uskrslu rekao svojim učenicima: „Primiti Duha Svetoga“ (Iv 20, 22). Povjerava im spasenje braće i sestara, šaljući ih putovima svijeta: „Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio! I evo, ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta“ (Mt 28, 19-20).

Braćo svećenici, braćo i sestre! Nema čovjeka koji nije bez teškoća, koji nema svoga križa. To jednako vrijedi i za svećenika. Ako dođu teškoće valja se osloniti na Isusa Krista. „Doista, u čemu je iskušani trpio, može iskušavanima pomoći“ (Heb 2, 18), poručuje apostol Pavao. Da bi svećenik mogao ustrajati u svom zvanju treba biti prije svega čovjek vjere. To vrijedi i za sve vjernike.

Sažetak vjere sastoji se u tome da priznamo Krista ustima i srcem, da ga je Bog uskrisio od mrtvih. To je vjera Crkve. Tu su vjeru posvjedočili brojni mučenici, a među njima i svećenici. Mnogi od njih u našem vremenu bili su ubijeni za vrijeme II. svjetskog rata i nakon rata. Tu je vjeru posebno svjedočio blaženi kardinal Stepinac. Kad nije mogao kao zagrebački nadbiskup vršiti svoju službu jedna ga je novinarka pitala što će raditi u Krašiću, on je odgovorio:

„Radit ću i trpjeti za Crkvu“.

I kao što je blaženik bio čovjek molitve to također vrijedi i za svakog vjernika, posebno svećenika. Najvažniji je molitveni život svećenika. Direktorij za službu i život svećenika nabraja pomagala: „Potrebno je da svećenik sredi svoj molitveni život tako da on sadrži: svakodnevno slavljenje Euharistije s pripravom i zahvalom, čestu ispovijed i duhovno vodstvo, cjelovito i žarko moljenje časoslova na koji je dnevno obvezan, ispit savjesti, razmatranje, božansko štivo, produženi časovi šutnje i razmatranja, osobito u povremenim obnovama i duhovnim vježbama, plodno čitanje života svetaca, moljenje krunice, križnoga puta i drugih pobožnih vježbi“.

Svećenik je pozvan da poput Marije svakodnevno obnavlja svoj „Neka mi bude, Bože! Time najbolje časti Blaženu Djevicu Mariju, a po njoj Boga.“

Obnovit ćemo sada svoja svećenička obećanja koja smo dali na dan ređenja. Želimo da nas Gospodin na određeni način iznova zagrlji svojim svetim svećeništvom, svojom žrtvom, svojom mukom u Getsemaniju i smrću na Golgoti; svojim slavnim uskrsnućem. A vama braćo i sestre zahvaljujem na vašoj prisutnosti i molitvi koju upućujete Gospodinu za naše svećenike. Amen ■

Proslava Dana "Zrinskih i Frankopana" Zagreb, 30. travnja 2012.

Nalazimo se u uskrsnom vremenu. Crkva nas nastoji učvrstiti u vjeri koju su propovijedali apostoli, a koju su živjeli milijuni i milijuni ljudi kroz dvije tisuće godina. Tu istu vjeru prihvatili su Hrvati početkom 7. stoljeća, koja se prenosila iz pokoljenja u pokoljenje sve do naših dana. Tu istu vjeru posebno su životom potvrdili Zrinski i Frankopani, koji su imali najistaknutiju ulogu u 17. stoljeću, u hrvatskom državnom životu. Isticali su se kao mudri vojskovođe, književnici i državnici, ali i kao vjernici koji su živjeli svoju vjeru, poštujući zakon Božji i Kristovo evanđelje.

Današnje evanđelje, koje je napisao evanđelist Ivan, otkriva nam Isusa koji je sama ljubav i dobrotu, koji može unijeti u naš život sigurnost i vedrinu. Isus se predstavlja riječima: "Ja sam dobri pastir". Sama riječ označava Isusovu narav, a to znači da je jednak Ocu svome nebeskom". Isus se dva put predstavlja riječima: "Ja sam dobri pastir". Riječ "Ja sam" prisjeća nas na objavu Boga, koji se objavljuje Mojsiju u gorućem grmu, kao Bog.

Nakon prve izjave Isus suprotstavlja pastira najamniku. Najamnik se vodi načelom kako će spasiti glavu, a ne druge. Isusovo djelovanje bit će posve drugačije. On će se cijeloga života posvetiti spašavanju čovjeka. Isus je došao da uništi đavolska djela (1 Iv 3, 8). Pavao upozorava efeške starješine na vukove koji se nalaze među njima (Dj 20, 29). Oni se skrivaju u svakom društvu, kako bi naudili vjeri i vjerniku. Isus se žrtvuje kako bi nas spasio od Sotone.

Kad Isus veli "Ja poznajem ovce svoje i mene poznaju moje. Kao što mene poznaje Otac i ja Oca mojega", želi naglasiti bliski odnos koji postoji između njega i ljudi, a to je odnos ljubavi. Isus nas je ljubio do kraja (Iv 13, 1). "Veće ljubavi nitko nema od ove, da tko položi život svoj za prijatelje svoje!" (Iv 15, 3). Sv. Ivan apostol ističe da nemamo razloga biti u strahu ili u šutnji. Krist je onaj koji nas spašava. To je njegovo poslanje. To će poslanje biti apostola i Crkve.

Braćo i sestre! Prihvaćanjem Isusa Krista postajemo djecom Božjom, govori nam 2. čitanje. Ivan evanđelist nas potiče da ponovno otkrijemo veličinu imena koje budi u nama ponos. "Gledajte koliko nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo i jesmo" (1 Iv 3, 1).

Dragi vjernici! Tijekom povijesti imali smo velikane na području vjere koji su poput dobrog pastira vodili Crkvu. Imali smo i narodne velikane koji su bili spremni položiti svoj život za svoj narod, bude li potrebno. Tko da se ne sjeti bla-

ženog kardinala Stepinca koji je doista bio nalik na dobrog pastira koji se čitavim svojim bićem zauzimao za svakog čovjeka, ne samo za Hrvate nego i za Židove, Srbe, ljude drugih nacionalnosti i vjera, o čemu svjedoče brojna svjedočanstva.

Izraziti primjer narodnih velikana bili su Zrinski i Frankopani. Danas se navršava 341. godišnjica od mučeničke smrti, Petra Zrinskoga i Frana Krste Frankopana. Razlog njihove smrti bila je nepravedna politika bečkoga dvora prema hrvatskom narodu, jer je Beč provodio u Hrvatskoj centralizam i apsolutizam, ne mareći za prava hrvatskog naroda. Sve je to izazvalo uznemirenost, posebno među rodoljubima kao što su to bili Nikola i Petar Zrinski, njegova žena Katarina Frankopan Zrinski, sestra Krste Frankopana, koji su se borili za prava hrvatskog naroda.

To je bio glavni razlog njihove pobune. Car Leopold I. pozvao je hrvatske velikaše 1670. godine u Beč pod izgovorom pomirenja, ali ih je dao odmah uhititi i pogubiti 30. travnja 1671. godine u Bečkom Novom Mjestu. Bio je to kraj "dviju najuglednijih obitelji živućega svijeta", kako napisao tada jedan mletački poslanik.

Fran Krsto Frankopan bavio se pjesništvom. U njegovim se pjesmama očituje rodoljubna nota kao na primjer „Pozivanje na vojsku“, u kojoj se nalazi poznati stih „Navik on živi, ki zgine pošteno“, koji je uklesan na njihovom grobu u zagrebačkoj katedrali.

Što nam govore ove riječi? Živjeti časno, pošteno, znači biti vjeran Bogu bez obzira koji posao radimo i koji položaj imamo. Posebno to vrijedi za one koji se bave politikom.

II. vatikanski sabor kaže da je političko zvanje odgovorno i plemenito. Za njega se valja pripremati i revno ga obavljati, ne mareći za svoju osobnu korist ni za materijalne probitke i nastavlja: "Neka političari nastupaju besprijekorno protiv nepravde i nasilja, protiv samovolje vlasti ili netolerantnosti čovjeka ili političke stranke. Neka se iskreno i pravično, dapače, s ljubavlju i političkom hrabrošću posvete dobru ljudi". Upravo je to resilo Frankopane i Zrinske. Snaga i veličina Zrinskih i Frankopana proizlazila je iz vjere u Boga, u Isusa Krista živoga i uskrsloga. To se na poseban način očitovalo u njihovim pismima koje su upućivali suprugama prije smrti.

Petar Zrinski piše supruzi Katarini Frankopan, sestri Frana Krste Frankopana, da neka se ne žalosti i neka se ne uznemiruje. Piše joj da će mu idućeg dana oko 10 sati biti odrubljena glava kao

i njezinom bratu. „Mi smo“, veli on „molili jedan drugoga za oprostjenje“. I jedan i drugi nisu se bojali smrti i susreta s vječnim sudcem Isusom Kristom, štoviše, u svojim su pismima očitovali i svoju duboku vjeru, predanost u volju Božju.

Katarina, žena Petra Zrinskoga, je jedna od najobrazovanijih žena svoga vremena. Poznavala je mnoge jezike, poput francuskog i talijanskog. Proživljavala je zajedno sa svojim narodom krizu u vrijeme nesklonosti tadašnjih političkih moćnika. Napisala je tada hrvatskom vjerničkom puku pismo da ne klone u nevoljama koje su ih snašle. Poput dobre i zabrinute majke preporuča svome narodu da se stavi pod zaštitu Majke Božje, potičući ih na molitvu: „Zdravo Kraljice“. Katarina je bila uvjeren da unatoč neprilikama, koje su zahvatile hrvatski narod, da će Bog po zagovoru Majke Božje izvesti sve na dobro; da su muke hrvatskoga naroda samo jedna vrst Božjeg zahvata preko kojih nas želi još više pročistiti i učvrstiti.

Braćo i sestre! Ovako mogu govoriti i pisati samo ljudi duboke vjere u Boga, Isusa Krista. Kada ne bismo bili u posjedu pisama Zrinskoga i Frankopana, te pisama Katarine, bili bismo siromašniji, posebno kada je riječ o veličini njihove vjere i rodoljublja. Vrline i vrijednosti koje su posjedovali ostaju trajno nadahnuće, uzori i primjeri junaštva, čovjekoljublja i bogoljublja, ljubavi prema Bogu i svom hrvatskom narodu. Ako ikada, onda su nam, braćo i sestre, danas potrebni ovakvi uzori i ideali kada kao nacija proživljavamo teške trenutke koje su posljedice rata i nepravde.

U ovom trenutku kao da se ne snalazimo što i kako postupiti. Umjesto da okupimo sve po-

zitivne intelektualne i moralne snage, ljude znanja i struke, posebno na ekonomskom području, međusobno se prepucavamo i mudrujemo.

K tome nas uznemiruju nepravde, posebno haškog suda na kojem se sudi hrvatskim generalima, nazvavši našu zakonitu obranu „udruženim zločinačkim pothvatom“. Ovo nije sud našim generalima nego se sudi Hrvatskoj, što se usudila biti slobodnom, kako reče kardinal Kuharić. Kada Haški sud nije ničim mogao dokazati krivnju generala, optužuju ih zbog prevelikog granatiranja grada Knina. Bilo bi zanimljivo znati je li tko od tih sudaca posjetio grad Knin da bi se uvjerio u istinitost tvrdnje o prevelikom granatiranju, a da i ne govorimo o gradu Vukovaru, Škabrnji, i drugim porušenim gradovima i selima koji su izraziti primjer prekomjernog granatiranja i ubijanja nevinog hrvatskog stanovništva.

Petar Zrinski i Fran Krsto Frankopan bili su odvedeni u Beč, uvjereni da im se ništa neće dogoditi. Nešto slično dogodilo se i našim generalima koji su pošli u Hag.

Sada bolje razumijete i Zrinske i Frankopane koji su se u ono vrijeme borili za pravo hrvatskoga naroda, ne tražeći ništa više ni manje nego što ga imaju drugi narodi. U tom traženju nisu posustali. Bili su duboko ukorijenjeni u vjeri u Isusa Krista, i spoznaji da ih samo on može spasiti te su prihvaćali što je apostol Petar propovijedao, a što smo čuli u 1. čitanju: „Nema, uistinu, pod nebom drugog imena dana ljudima, po kojem nam se spasiti“. Budite uvjereni da slijedeći Zrinske i Frankopane nećete pogriješiti, štoviše, „navik živi ki zgine pošteno“, u sjećanju naroda i u Bogu. Amen ■

20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes Zagreb, Zagrebački velesajam, 8. svibnja 2012.

Danas je blagdan Blažene Djevice Marije - Majke i Posrednice milosti. Kao da je naručen za početak hodočašća. Marija je posrednica milosti jer je Gospodin s njome, jer je puna milosti, bez ijedne ljage grijeha.

Prvo čitanje govori o starozavjetnoj kraljici Esteri, koja je, kako lijepo kaže blaženi kardinal Stepinac, divna slika onoga što će u punini zasjati u Mariji - Majci Božjoj.

Kad je Izraelski narod bio odveden u babilonsko ropstvo, Perzijanci su provalili u zemlju i uspostavili svoju vlast. Perzijska vlada je dala mogućnost da se svi Judejci mogu iseliti, koji to žele, i vratiti se u svoju domovinu. Bilo je i onih koji su prihvatili novu perzijsku vlast. Između ostalih i neki Judejac Mardohej koji je ostao zajedno s nećakinjom, kćerkom svoga brata, koja se zvala Edita, čije ime na perzijskom jeziku znači Estera, a na hrvatskom Zvijezda.

Kad je kralj Asver priredio veliku gozbu za svoju velikaše, kraljica Vastija odbila je pojaviti se na večeri, što je veoma razljutilo kralja. On je naredio da se potraže najljepše djevojke u kraljevstvu i koja se bude svidjela kralju, postaviti će je za kraljicu umjesto Vastije. Među brojnim djevojkama odabrana je Estera. Ona se pojavila na kraljevoj gozbi pred njegovim uzvanicima. Kralj ju je te večeri učinio kraljicom, mjesto Vlastije i priredio veliku gozbu u čast Esterinu i svim knezovima i činovnicima. Nakon toga kralj je podigao do najveće časti nekog Amana koji je tražio da mu se iskazuje poštovanje i čast kao nekom božanstvu. Stric Esterin Mardohej nije pokleknuo pred njim jer je smatrao da je nedolično odnositi se prema običnom čovjeku kao Bogu. Stoga ga je Aman zamrzio a s njim i židovski narod. Aman je zamolio kralja da izda pismenu zapovijed da se pogube svi Judejci. To je izazvalo sveopći plač među Židovima. Kraljica Estera se silno razalostila jer se radilo o njezinom narodu. Nije oklijevala nego se odmah uputila prema kralju da ga zamoli da poštedi nju kao i njezin narod. On je udovoljio njezinoj želji i tako je narod bio spašen.

Blaženi kardinal Stepinac je rekao da je Estera slika - pralik Blažene Djevice Marije. Estera je bila najljepša od svih djevojkica. A koliko je tek lijepa bila Blažena Djevica Marija, pita se blaženi kardinal Stepinac, a to je prije svega ljepota Marijine duše, koja je bila puna milosti,

jer je nikada ni najmanji grijeh nije povrijedio.

Kraljica je bila kreposna života. To se vidi iz njezinih postova, molitava, koje zabilježilo Sv. pismo: "Ti znaš, Gospode, da mrzim sjaj bezbožnika, da mi je mrsko, kad moram javno nositi znak svoje visosti". Kraljica Estera bila je toliko kreposna da joj je Bog bio jedina snaga. Što da kažemo o krepostima Majke Božje?, pita se blaženi kardinal Stepinac. Nema toga čovjeka na zemlji koji bi mogao ocrtati divne kreposti Majke Božje.

Kraljica Estera bila je u nevolji puna vjere i ufanja u Boga, koja ju je snašla kao i njezin narod. Kakva je tek bila vjera i nada Marijina?, pita se blaženik.

Kraljica Estera posebno je voljela svoj narod. Spasila je svoj nepravedno osuđeni narod od istrebljenja, jer ju je kralj volio. Koliko li je moćnija Blažena Djevica Marija, koju Bog ljubi iznad svih stvorova. Mi ne možemo reći da nismo zaslužili osudu. Grešni smo i jadni ljudi. Što smo bjedniji i jasniji to je ona spremna da nam još više pomogne.

Braćo i sestre! Ta se Marijina pomoć prvi puta posebno očitovala na svatovima u Kani Galilejskoj, kako nam to opisuje današnje evanđelje. Marijinim posredovanjem učenici su povjerovali u Isusa Krista kao Sina Božjega. Evanđelist Ivan predstavlja Mariju svojim vjernicima, i nama također, kao "Ženu", novu Evu, najavljenju davno još na počecima čovječanstva, čija će uloga biti od velikog značenja jer će se svojim životom do kraja staviti u službu Bogu. U Mariji se u punini ostvaruju riječi proroka koji opisuju Mesijino vrijeme kao vrijeme zaruka između Boga i izabranog naroda, Boga i Crkve.

U naviještenju se Marija spominje kao Zaručnica - Djevica; u Kani Galilejskoj kao Majka, a podno križa kao supatnica. I tako vidimo da je Marija u središtu našega spasenja. Po njoj se kao Posrednici ostvaruje novi svijet. Ali uvijek uz Isusa koji je naš Spasitelj i Otkupitelj. Zato je nazvana Suotkupiteljicom.

Dragi hodočasnici! Isus je prijatelj svake istinske čovjekove radosti. On se pridružuje zajedno sa svojim učenicima i svojom majkom svadbenoj svečanosti i radosti dvoje mladenaca. Isusova i Marijina prisutnost na svadbi bila je povod radosti. Bez Isusa ostali bi bez vina. Dvorana bi se brzo napunila, a radosti ne bi

bilo. Zaručnici bi se osramotili, bili bi poniženi. Zahvaljujući Isusovoj i Marijinoj prisutnosti teškoće nisu poremetile svadbeno veselje, nego se njihovom prisutnošću još više povećalo.

Što nam govori to? Gdje je Krist prisutan i njegova je Majka Marija, posebno kad je riječ o obitelji, tu je i radost. Najveće nevolje se ublažuju. Iz Sv. pisma vidimo da je Marijina prisutnost donijela radost u kuću Zaharijinu i u kuću mladenaca. Ona i danas donosi radost, o čemu nam svjedoče brojna svetišta širom svijeta, njoj posvećena.

Gdje je izvor Marijine radosti? Mariji je puna milosti, do kraja ispunjena Bogom. Zato je i pozdravlja anđeo riječima: "Zdravo Marijo - Gospodin s Tobom" ili točnije prevedeno: "Veseli se Marijo, ti koja si milosti puna, jer je Gospodin s tobom. Kad kaže: "Milosti puna", to znači da ju je sam Bog od prvog trenutka začeca ispunio svojom milošću. Marija je sva lijeпа, isključivo Božja.

Drugi dio našega mota je "Gospodin s tobom". To je poziv na veliko djelo na koje Bog

poziva Mariju. Marija je duboko prodrla u Božju tajnu. Zato je sudjelovala svojom vjerom i poslušnošću u ljudskom spasenju " (LG 56).

Braćo i sestre! Marija je aktivna vjernica u izvršavanju Božjeg nauma. Zato i kaže: "Evo službenice Gospodnje neka mi bude po Tvojim riječima". Tim riječima izriče žarku želju da se što prije dogodi rođenje Božjega Sina Isusa Krista, našega Boga i Spasitelja.

Dragi hodočasnici! Hodočašće nije turizam, iako ćemo tijekom puta puno toga lijepoga vidjeti i doživjeti. Hodočašće je prije svega naš molitveni hod u Gospodinu i s Gospodinom, pod zaštitom Isusove i naše Majke Marije. Tko ju ne bi uzeo za svoju zaštitnicu? Na to nas potiče i naš ovogodišnji moto: "Zdravo Marijo! Gospodin s tobom!"

Marijo, ti Kraljice Hrvata i Majko naše slobode, ti zaštitnice Vojnog ordinarijata, Gospo Velikog Hrvatskog Krsnog Zavjeta, Kraljice mira, budi nam pomoćnicom i zagovornicom na ovom našem 20. jubilarnom međunarodnom hodočašću u Lourdu. Amen ■

20. hodočašće Hrvatske vojske i policije u Lourdes Lourdes, Spilja ukazanja, 10. svibnja 2012.

Nalazimo se na najsvetijem mjestu grada Lourda, na mjestu ukazanja Blažene Djevice Marije djevojčici Bernardici Soubirou. Kip Majke Božje koji gledate načinjen je prema opisu Bernardice kako ju je ona vidjela prigodom njezinog ukazanja. Marija se predstavila kao Bezgrešno začecje, kao ona koja u sebi nema ni trunke grijeha.

Naime, kad je Bog odlučio spasiti svijet, utjelovio se u svom Sinu Isusu Kristu po Duhu Svetom, rođenom od Djevice Marije. Za taj Očev plan saznajemo na početku ljudskoga roda i to nakon grijeha Adama i Eve. Bog je tada najavio prvim roditeljima Adamu i Evi dolazak nove Eve - Marije te pobjedu nad zmijom (usp. Gen 3, 15). O ispunjenju tog Božjeg obećanja govori današnje evanđelje.

Riječi današnjeg evanđelja ubrajaju se među najljepše stranice Sv. pisma. Očituju se ljepotom misli i dubinom istina koje su temelj kršćanstva. Glavna istina jest i rođenje Božjega Sina, Isusa Krista od Blažene Djevice Marije. Sam Bog šalje anđela Gabrijela u Galilejski grad Nazaret, k djevici, zaručenoj s mužem, koji se zvao Josip, iz doma Davidova. Anđeo pozdravlja Mariju: „Zdravo Marijo“, ili još bolje: „Veseli se Marijo!

Zašto? Jer je milosti puna, jer je sva Božja i izuzeta od svakoga grijeha; jer ju je sam Bog izabrao da bude majkom Spasitelja svijeta. I anđeo nastavlja riječima: „Evo začeti ćeš i roditi Sina i nadjenut ćeš mu ime Isus“ - Emanuel, što znači: „S nama Bog“.

Spasenje ljudskoga roda počelo se događati u trenutku kad je Marija rekla: „Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj Riječi“ (usp. Lk 1, 38). Tako je Marija pristajući na božansku riječ, postala Isusova majka. Prihvaćajući svim srcem Božju volju, Marija se u potpunosti posvetila osobi i djelu svoga Sina kao Gospodnja službenica. I tako vidimo da Marija nije bila pasivna službenica Božja, nego je sudjelovala vjerom i poslušnošću u ljudskom spasenju. Ona se jednako tako zauzima i danas. Ona nije prestala vršiti svoju spasiteljsku ulogu, nego i dalje nastavlja posredovati u postizanju milosti vječnog spasenja.

Djela apostolska govore kako su apostoli nakon Isusovog uzašašća bili u dvorani Posljednje večere, zajedno sa 120 ljudi, očekujući obećanje Oca nebeskog, o silasku Duha Svetoga.

„Među njima je bila savršena sloga, ljubav i mir. „Zašto?“, pita se kardinal Stepinac i odgovara: „Tajnu nam je odgonetnulo Sv. pismo, kada kaže da su bili s Marijom, majkom Isusovom (Dj 1, 14). Marija je bila taj čarobni „magnet“ koji je sva ta srca, makar i oprečna karaktera, slijevao u jednu skladnu cjelinu. Ako je Marija bila nazvana „Kraljicom mira“, posrednicom mira između Boga i čovjeka, posrednica mira u obiteljima, staležima narodima i državama, sigurno je posrednica mira u srcu svakog čovjeka.

Dragi hodočasnici, braćo i sestre! Svima je poznato kako je bila velika podijeljenost, da ne kažem mržnja, između dviju zaraćenih država Njemačke i Francuske. Političari su pokušali doći do pomirbe ali bezuspješno. Vojni kapelani Njemačke i Francuske, zajedno s časnicima, došli su na ideju pomirbe, pitajući se što mogu oni, prije svega kao vjernici učiniti, da dođe do pomirbe među zaraćenima. Odlučili su naći se u svetištu Majke Božje Lourdske. I tako se stvaralo među njima povjerenje, zahvaljujući vjeri i ljubavi prema Majci Božjoj. I upravo ovdje na ovom svetom tlu, pred Spiljom ukazanja Majke Božje, molili su: „Zdravo Marijo milosti puna, Gospodin s tobom“, što je i temeljna misao ovogodišnjeg međunarodnog hodočašća.

Blaženi kardinal Alojzije Stepinac je rekao da nam je Marija rodila ne samo Isusa Krista nego je zajedno s njim došao i mir na zemlju kojeg su navijestili anđeli u badnjoj noći: „Slava Bogu na visini, a mir ljudima na zemlji dobre volje“.

Samo Isus Krist može dati pravi mir jer je on plod njegove radikalne pobjede nad zlom. „Mir“ što ga Isus daje je plod ljubavi koja ga je dovela dotle da umre na križu, da prolije svoju krv, poput krotkog i poniznog Jaganjca „pun milosti i istine“ (Iv 1, 14).

Tko može biti sposobniji od Marije da posreduje mir među ljudima, među članovima pojedinih obitelji, mir među pojedinim staležima, mir među pojedinim državama, ako ne Marija?

Dragi hodočasnici, braćo i sestre! Nije teško odgonetnuti zašto je papa Pijo XII. u najtežem trenutku XX. stoljeća za vrijeme II. svjetskog rata, pozvao cijeli svijet na molitvu za mir među zaraćenim stranama.

Nije teško odgonetnuti zašto je u vrijeme Domovinsko-obrambenog rata kardinal Kuharić pozvao na

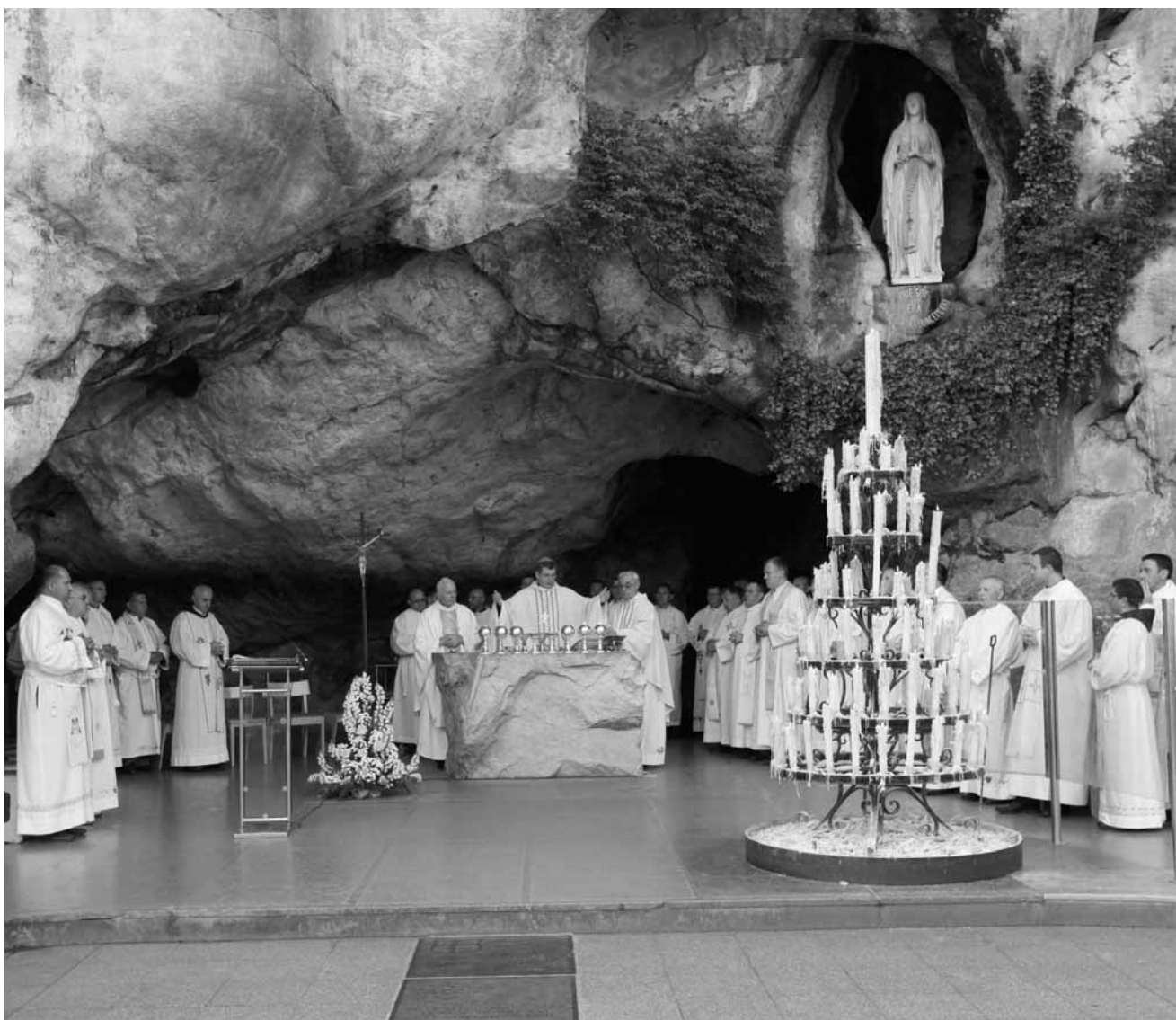
molitvu. Na blagdan Gospe od Kamenitih vrata 31. svibnja izrekao je molitvu u ime cijeloga hrvatskoga vjerničkog naroda: „Kraljice mira, budi trajna obrana Zagreba da ga ne uznemiruje bilo koji neprijatelj, da ga ne zavede bilo koji protivnik istine i dobra, da ga ne snalazi bilo koja nesreća... Majko Crkve, molimo te i za Crkvu u gradu Zagrebu da bude čvrsta u vjeri, nepokolebiva u nadi, djelotvorna u ljubavi. Moli za nas i moli s nama. Presveta Majko, da se nitko ne izgubi, da kroz sve opasnosti i teškoće života sretno stignemo u vječnu radost Presvetog Trojstva: Oca i Sina i Duha Svetoga! Zaštitnice Griča i Kaptola, Zagreb grada i sviju Hrvata neka bude sada i na vijeke Majka Božja od Kamenitih vrata!”

Dragi hrvatski hodočasnici! Pa ako je bolan rat među čitavim narodima i državama bolan je također rat među pojedinim staležima. Zar nije mučno da se danas međusobno bore radnici i poslodavci? Da se cijeli svijet sve više pretvara u sve drugo samo ne u veliku obitelj

naroda. Tko može smiriti sve te oprečne interese nego Marija, majka Isusova i naša. Tko može unijeti mir u podijeljene obitelji, narode, ako ne Marija.

Kad bi se u svakoj katoličkoj obitelji nalazila slika Kraljice mira, kad bi se obitelji molile svake večeri Majci Božjoj sigurno je da bi brzo zavladao mir. Stoga mi je drago čuti neke obitelji vojnika i redarstvenika da im se život promijenio otkako su bili u Lurdu; da su uveli svakodnevnu molitvu.

Marija, iako je uzdignuta na nebo, nije prestala vršiti svoju spasiteljsku ulogu o čemu svjedoči i današnji skup Marijinih štovalaca iz cijelog svijeta. Stoga su organizatori ovog međunarodnog vojnog i policijskog hodočašća odlučili da ove godine usmjerimo još više svoj pogled na Mariju, da je molimo: “Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom”. Neke nam izmoli mir u našem srcu, mir obiteljima, mir u našem narodu, mir u svijetu! Tako neka bude! Amen ■

Blagoslov kapele Bosiljevo, 26. svibnja 2012.

Nalazimo se uoči blagdana Duhova, blagdana koji se nekada zbog svoga značenja slavio tri dana. Odatle potječe naziv da se u nekim mjestima Hrvatske Duhovi nazivaju i Trojaki.

Dar Duha je vrhunski dar Isusa Krista uskrsloga i označuje puninu svih Božjih darova. Odatle i "sedam darova Duha Svetoga" jer je u biblijskoj simbolici broj 7 znak punine. Bilo bi zanimljivo znati zašto su vaši preci podigli ovu kapelu u čast Duha Svetoga. Sigurno je da su imali opravdane razloge i dobro su poznavali važnost i značenje Duha Svetoga, treće božanske osobe Presvetog Trojstva, u životu Crkve i svakog pojedinog njezinog člana.

Osobno se sjećam moje majke koja je svake večeri molila zajedno s nama. Nijedna večer nije prošla bez molitve Duhu Svetom, da nas prosvijetli što nam je činiti, kojim putem ići i da nas ojača na tom putu.

Isus je prije svoga uzašašća rekao apostolima da ih neće ostaviti kao siročad. Siroče je dijete koje nema oca i majke. Nažalost u Domovinsko-obrambenom ratu, kad je srpsko-crnogorska vojska izvršila agresiju na Hrvatsku, mnoga su hrvatska djeca ostala siročad jer im je, ako ne oboje roditelja, onda jedan od njih poginuo. Takvo dijete ostaje osamljeno, ne zna što bi učinilo sa sobom i kome bi se priklonilo. Slično su se osjećali i apostoli. Isus, vidjevši tugu na njihovim licima, tješi ih da će im poslati Duha Branitelja, da je dobro da on ide, jer im ne bi, ako ne ode, poslao Duha Branitelja.

Djela apostolska pišu kako su Isusovi učenci poslušali Isusa. Nakon Isusovog uzašašća apostoli su se vratili s Maslinskog brda u Jeruzalem, ušli su u grad i pošli u dvoranu Posljednje večere, gdje je Isus ustanovio sakrament euharistije. Na okupu su bila jedanaestorica apostola (nije bilo Jude izdajnika). Bile su tu i žene i rodbina Isusova. U početku ni oni nisu bili baš sigurni što se to s Isusom događa. No, kroz patnju Isusovu i uskrsnuće Isusovo dolaze do vjere. Oni će kasnije postati ugledni članovi Crkve Kristove. Isusova prisutnost bila je posebno vidljiva po njegovoj Majci Mariji.

Djela Apostolska kažu da su svi bili "jednodušno postojani u molitvi". I kad su Židovi slavili blagdan Pedesetnice, spomen na Sinajski Zakon, kada ga je Mojsije, kao predstavnik židovskog naroda od Boga primio, pojavio se Duh Sveti u znakovima šuma, vjetra te plamenih jezika. Apostoli, koji su sve do tada bili veoma plašljivi,

odjednom postaju hrabri, štoviše, bili su spremni dati svoje živote za Isusa Krista živoga i uskrsloga, bude li trebalo. I tako možemo s pravom reći da je na dan Duhova nastala nova zajednica, koja se zove Crkva. Marija je bila tu prisutna kao duhovna majka brojne djece.

Današnja čitanja u znaku su najave dolaska Duha Svetoga, posebno prvo čitanje i evanđelje, u kojem Isus najavljuje dolazak Duha Svetoga. "Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene! Kao što reče Pismo: "Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe" (Iv 7, 37-39). Evanđelist Ivan protumačio je ove riječi tako da je to Isus govorio o Duhu Svetom koga su trebali primiti, jer tada Duh Sveti još ne bijaše došao. Nije još došao, barem ne u punini. Naime, ne smijemo zaboraviti da je Duh Sveti i prije djelovao. Evanđelje svjedoči za Elizabetu, kao i starca Šimuna, da su bili nadahnuti Duhom Svetim. Prije toga Marija je začela po Duhu Svetom.

U 1. čitanju prorok Joel spominje dolazak Duha Svetoga. Sam Bog poručuje preko proroka Joela: "Izlit ću Duha svoga na svako tijelo, i prorikat će vaši sinovi i kćeri" (usp. Jl 3, 1).

U 2. čitanju apostol Pavao kaže kako se čovječanstvo muči u porođajnim bolima prije konačnog susreta s uskrsnulim Kristom. Molitva, koju čovjek upućuje Bogu za vrijeme svoga života, iskrena je želja duše da se sjedini s Bogom. Bog sve okreće na dobro onima koji s ljubavlju očekuju njegov pojavak, poručuje Pavao. Možemo reći da nema pravoga života bez Duha Svetoga. Crkva preobražava svijet ukoliko živi snagom Duha. Za sada, u vrijeme ovozemaljskog života "muči se u porođajnim bolima", rekao bi apostol Pavao.

Braćo i sestre! Isusovim uzašašćem nastupilo je vrijeme Duha Svetoga i vrijeme Marije. Stoga Mariju, majku Isusovu ne možemo isključiti iz života Crkve i duhovnog života vjernika, jer je Marija surađivala s Kristovim djelom spasenja. Ona je posrednica iako ne u smislu kao što je Krist.

Marijinu prisutnost u Crkvi opisao je sv. Ivan koji je bio svjedokom Isusove smrti na križu. Prije nego što je Isus preminuo, Ivan svjedoči: "Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika koga je ljubio, reče majci: "Ženo! Evo ti sina!". Zatim reče učeniku: "Evo ti majke!" I od toga uze je učenik k sebi". Bolje i ljepše je nije mogao osloviti nego riječju "Ženo" kao da joj želi reći: Majko, ti si ona žena koja se spominje na početku ljudskoga roda,

koja je svojim pristankom da bude Majkom Spasitelja donijela spasenje svijetu.

Ivan završava opis Isusove muke i smrti na križu: "I uze je učenik k sebi". To prvenstveno ne znači uzeti je naprosto u svoju kuću, iako nam i to predaja potvrđuje, već ukazuje na duhovna dobra koja donosi Gospodin Isus i njegova Marija Majka. Ivan je primio Isusa i sada je prihvatio Mariju. Ivan je prihvatio Mariju da se pobrine za nju, ali još više: prihvaća je kao svoju duhovnu majku. I mi smo, braćo i sestre, na početku 7. stoljeća primili Isusa Krista i prihvatili njegovu majku Mariju kao svoju majku.

Sv. Ivan opisuje Mariju kao ženu okrunjenu suncem: "I znamenje veliko pokazalo se na nebu. Žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od 12 zvijezda (Otk 12, 1). Robert Schuman, nekadašnji francuski ministar vanjskih poslova, o kojem se vodi proces u Vatikanu za proglašenjem blaženim, on je, zajedno s drugim osnivačima Europske zajednice, prihvatio ovaj znak Europske zajednice s 12 zvijezda. Ovaj znak prihvatila je kasnije Europska unija kako bi time indirektno dali do znanja, posebno njezini osnivači Schuman, Adenauer, De Gasperi, De Gaulle da se samo s Bogom Isusom Kristom i pod zaštitom Majke Božje može graditi Europa. Bile su to inteligentne osobe sa zdravim političkim realizmom, koji je ukorijenjen na temelju kršćanskog morala. Drugim riječima, ukoliko bi Europa odustala od kršćanstva, zasigurno je da ne može računati na svoju stabilnost i dugoročnost postojanja. Tko danas želi izgraditi Europu kao zajednicu prava i pravednosti, koja će vrijediti za sve

ljude svih kultura, ne može je graditi bez tih vrijednosti. To također vrijedi i za Hrvatsku.

Braćo i sestre! Blagoslivljajući danas ovu kapelu, posvećenu Duhu Svetom, želimo i molimo da nas Duh Sveti učvrsti i prosvjetli što nam je činiti, da ojača u nama darove koje smo primili prigodom sakramenta svete potvrde.

I zato ga molimo s blaženim Alojzijem Stepincom: Duše Tješitelju, daj nam dar mudrosti da sa slašću razmatramo Božje istine, i da nam bude jedino mjerilo u prosuđivanju svih božanskih i ljudskih stvarnosti. Daj nam dar razuma, da što dublje zaronimo duhom svojim u otajstvo svete vjere koliko je to u ovom zemaljskom životu moguće. Daj nam dar savjeta, da se možemo ukloniti zasjedama đavolskim i svijeta, da u sumnji prihvatimo što je više na slavu Božju i na naše spasenje. Daj nam dar jakosti, da s osobitom odlučnošću svladamo sve napasti i ostale zapreke u duhovnom životu. Daj nam dar znanja da pravo spoznamo što i kako trebamo vjerovati, da ne odemo krivim putem. Daj nam dar pobožnosti, da Bogu, svecima i službenicima Crkve iskazujemo dužno poštovanje i časti, da nevoljnima pritečemo u pomoć. Daj nam dar straha Božjega, da se čuvamo grijeha, bojeći se uvrijediti Boga jer ga ljubimo.

Braćo i sestre! Čvrsto sam uvjeren da će i ovaj kraj drage nam Hrvatske ponovno oživjeti, da će se čuti pjesma po ovim obroncima, bude li nam Duh Sveti svjetlo. On će toliko djelovati u nama koliko se mi prepustimo njemu. Marija, Majka Crkve, neka nam bude zagovornicom i pomoćnicom. Amen ■

Proslava Duhova Oštarije, 29. svibnja 2012.

Nalazimo se na svetom tlu, koje su naselili Hrvati na samom početku njihovog dolaska. Od tada su u punoj slobodi prihvatili Isusa Krista za svoga Spasitelja i Učitelja, njegovo evanđelje kao svjetlo na putu života, a Isusovu Majku za svoju majku.

Dragi hrvatski branitelji, braćo i sestre, dragi štovatelji Majke Božje! Naši su banovi, knezovi i kraljevi bili veliki štovatelji Majke Božje. O toj velikoj ljubavi hrvatskoga naroda prema Blaženoj Djevici Mariji, Majci Božjoj, govore nam brojni spomenici i pisani dokumenti. Knez Branimir gradi crkvu u čast Majke Božje u Gornjem Muću, blizu Splita; Kraljica Jelena gradi crkvu u Solinu na Otoku – Gospa od Otoka; Kralj Zvonimir gra-

di crkvu svete Marije u Zadru.

O toj naizmjeničnoj ljubavi Hrvata i Marije, Majke Božje, o velikoj povezanosti i štovanju na početku 17. stoljeća svjedoči remetski pavlin Andrija Edgerer, pišući: "Regnum Croatiae vere Marianum", da je hrvatsko kraljevstvo uistinu marijansko. O tome svjedoči i ova crkva u Oštarijama, poznata kao Gospa od Čudesa, čije početke nalazimo u 15. stoljeću gdje je sagrađena crkva u čast majke Božje, koju je dao sagrađiti Stjepan II. Frankopan. Želio je podići moderni grad, ali ne uspijeva zbog turskih osvajanja, nakon hrvatskog poraza na Krbavskom polju 1493. godine, nakon čega se odlučio za izgradnju grada Ogulina.

Dragi štovatelji Majke Božje, braćo i sestre! Svetište Gospe od čudesa jedno je od simbola hrvatske nacionalne i crkvene povijesti. Jedno je od najvećih marijanskih svetišta u srednjovjekovnoj povijesti. U novije vrijeme sve više dobiva na svojem značenju, što je veoma dobro za hrvatski katolički puk ovoga hrvatskog podneblja. Potrebna su nam ovakva mjesta kako bi obnovili memoriji značenja i važnosti vjere, što su ga imala u životu vjernika ovog podneblja u određenom povijesnom razdoblju. Ono i danas može biti mjesto susreta, molitve i zajedništva.

Dragi štovatelji Majke Božje! Hrvatski bannovi Frankopani i Zrinski dali su posebni pečat u hrvatskoj povijesti i također ovome kraju. Stjepan II., kao što sam rekao, dao je sagraditi veliku crkvu na brežuljku, a koja je 1521. godine bila spaljena od turskih osvajača. Porušiti su naše svetinje, kao što je porušio mnoge crkve agresor u Domovinskom ratu.

Sjećam se kada je gorjela crkva u poznatom svetištu Majke Božje u Aljmašu tada je jedan župljanin rekao: Neka pale, neka ruše crkve naše, ali neka pamte da ćemo mi sagraditi bolje i ljepše. I jesmo, zahvaljujući slozi i ljubavi hrvatskoga naroda. No, nisu uspjeli uništiti vjeru hrvatskoga puka, o čemu svjedoči i ovaj skup hodočasnika braće i sestara. Ako jedan narod ostane bez oslonca, to jest vjere, on nema više budućnosti. Duhovna obnova, što ju je organizirao vaš župnik, iznimno je važna u vrijeme previranja, kriza i nevolja.

Toga je također bila svjesna sestra Franja Krste Frankopana Katarina, koja je bila udata za Petra Zrinskoga.

U vrijeme velikih nevolja hrvatskog naroda budila je nadu u vjeru. Dala je posebni pečat. Govorila je svjetske jezike: njemački, francuski, latinski, mađarski i hrvatski. Zajedno sa svojim narodom proživljavala je teške trenutke u vrijeme nesklonosti tadašnjih političkih moćnika. Obratila se tada cijelom hrvatskom vjerničkom puku da ne klonu pred nevoljama života. Poput dobre i brižne majke preporučila je hrvatskom narodu da se stavi pod zaštitu Majke Božje, potičući ih posebno na molitvu "Zdravo Kraljice, majko milosrđa". Bila je uvjerena, unatoč neprilikama koje su zahvatile hrvatski narod, da će Bog po zagovoru Majke Božje sve okrenuti na dobro, da su muke i tjeskobe hrvatskog naroda samo jedna vrsta Božjega zahvata preko koje želi još više pročistiti i učvrstiti. I doista na djelu u tim trenucima je bila Gospa od čudesa.

Tko može izbrojiti sva ona čudesa Bla-

žene Djevice Marije koje je učinila prema hrvatskom puku na ovom području. Marije je bila ne samo uz Isusa, nego je bila i uz nas poput dobre majke. A kako i ne bi! Ona je Isusova i naša majka, majka Crkve, čiji blagdan sutra slavimo. Bezbroj puta se Marija pokazala kao Gospa od čudesa. Tko može opisati sve one zahvate u srca ljudi koji su zazivali njezinu pomoć?

Djela apostolska govore o prvim počecima Crkve, u kojoj je Marija imala važnu ulogu. Kad je Isus rekao svojim učenicima da ostanu u Jeruzalemu dok se ne obuku u silu odozgo, dok ne dođe Duh Sveti, apostoli su poslušali Isusa i "svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, Majkom Isusovom, i braćom njegovom" (Dj 1, 14).

Današnje 1. čitanje govori nam o ispunjenju Isusovih riječi, "svi se oni napuniše Duha Svetoga i počеше govoriti drugim jezicima, kako im već Duh davaše zboriti" (Dj 2, 4).

Među slušateljima bilo je 15 predstavnika naroda a k tome i različitih jezika. Svi su oni razumjeli apostole dok su im naviještali Radosnu vijest. Tako je od mnoštva naroda nastao jedan veliki Božji narod, koji se zove Crkva. Stoga se s pravom događaj Duhova naziva rođendanom Crkve. Crkva je kristovska i duhovna stvarnost. Crkva je Kristova jer u njoj djeluje Duh Sveti.

U 2. čitanju apostol Pavao uspoređuje Crkvu s tijelom koje ima različite udove. Kao što udovi sačinjavaju jedno tijelo tako je i Crkva sastavljena od pripadnika različitih naroda. "Svi smo mi u jedno tijelo kršteni: bilo Židovi, bilo Grci, bilo robovi bilo slobodni" (1 Kor 12, 13). Marija je ne samo majka Crkve nego i svakog njezinog člana. Marija je postala majkom sviju nas u trenutku kad Isus umire na križu i govori svojoj Majci: "Ženo, evo ti sina", a Ivanu: "Evo ti majke". Kao što je majka srce obitelji, tako je i Marija srce Crkve, koja se brine za naš život. Marija se brine za nas, za svoju duhovnu djecu, o čemu svjedoče brojna svetišta u Hrvatskoj širom svijeta. U najsudbonosnijim danima, u vrijeme Domovinskog rata utjecali smo se Majci Božjoj, u vrijeme agresije srpsko-crnogorske vojske. Krenuli smo u obranu poput malog biblijskog Davida. Bili smo uvjereni da ćemo pobijediti snagom Božjom i zaštitom Blažene Djevice Marije. Krunica je bila simbol naše nade i naše vjere.

Dragi hrvatski branitelji, braćo i sestre, dragi mladi i djeco, dragi štovatelji Majke Božje! Iako je s Isusom Kristom završena službena objava, Bog progovara i preko privatnih objava, koje su potvrđene od Crkve, kao nadnaravne, za dobro Crkve i svijeta.

Sve to Bog čini da spasi čovjeka i potakne na obraćenje, kako bi ga izveo na pravi put.

Nedavno smo se vratili s Međunarodnog vojno-redarstvenog hodočašća iz Lourdesa, iz najvećeg marijanskog svetišta na svijetu. Poznato je da se Blažena Djevica Marija ukazala djevojčici Bernardici u Lourdesu 18 puta. Kad je 25. ožujka Bernardica kod ukazanja upitala nepoznatu bijelu gospođu, kako joj je ime, Marija je odgovorila: "Ja sam Bezgrešno začće". To je bila u stvari svečana potvrda da je potpuno istinit članak vjere, kada je papa Pijo IX. proglasio da je Marija bez grijeha začeta. Marija je tada rekla Bernardici da razglasi njezino ukazanje i da se tamo sagradi svetište u čast Majke Božje. Vojske iz cijelog svijeta hodočaste u Lourdes već 54 godine, a Hrvatska vojska i policija zadnjih 20 godina.

Blaženi A. Stepinac je rekao da nije ništa čudno da Blažena Djevica Marija pokazuje posebnu svoju snagu i moć nad fizičkom bolešću kao posljedicom istočnoga grijeha. Tjelesna bolest nije najgora stvar - veli Blaženik. Puno je strašnja bolest duše, to jest grijeh. Marija želi svojim čudesima pokazati da postoji Bog, da postoji drugi svijet nakon ovozemaljskoga života. Pa ipak, što vidimo?, pita se Blaženik. Ima ljudi koji su potpuno indiferentni prema vjeri i Majci Božjoj. Štoviše, ima borbenih ljudi poput francuskog pisca Emila Zole. Imao je priliku vidjeti i uvjeriti se svojim očima u nekoliko čudesnih ozdravljenja. Kad se vratio u Pariz, napisao je roman o Lourdesu, u kojem je iskrivio činjenice. Posjetio ga je liječnik dr. Boissarie i zapitao zašto je napisao u

svom romanu laži, on je odgovorio da je slobodan što će napisati i da može pisati kako njemu odgovara, a to znači da može prikazati ljude kao mrtve i bolesne. "Uostalom ja ne vjerujem u Boga i čudesa. I kad bi svi bolesnici ozdravili u tren oka, ja ne bih povjerovao".

Mi se ne želimo priključiti bezbožnim ljudima. Naprotiv, želimo se priključiti onim milijunima duša koje su otvorene prema Bogu i prema Majci Božjoj. Poruka Lourdesa je i poruka molitve. Marija je potaknula Bernardicu na molitvu krunice. Rijetka su mjesta gdje se toliko moli kao u Lourdesu.

Braćo i sestre! Ulazeći u novo tisućljeće papa nas je pozvao da "Krista treba više upoznati, ljubiti, nasljedovati, kako bi se s njime preobražavala povijest. Isus Krist je naš program, koji se ne mijenja promjenama vremena i kultura. Taj program oduvijek je naš program i za treće tisućljeće" (NMI, 29), veli papa.

Mi želimo ponovno obnoviti svoju ljubav prema Majci Božjoj. Želimo pojačati našu molitvu u obiteljima, posebno molitvu krunice na koju nas potiče Blažena Djevica Marija. Bude li Isus Krist naš program, budemo li se držali Majke Božje, naš će narod opet oživjeti, kola će se i dalje plesati, pjesma djece i mladih odjekivati, starci će umirati na rukama najmilijih, nova će se pokoljenja s ljubavlju očekivati. I tako će se Bog po nama i s nama proslaviti. Neka nam Marija Majka Isusova i Gospa od čudesa koju danas posebno štujemo, ovdje u Oštarijama, bude zagovornicom i pomoćnicom da živimo svoju vjeru. Amen ■

Majka Božja od Kamenitih vrata - Dan kapelanije Zagreb, 30. svibnja 2012.

Iako se sutra u katedrali slavi blagdan Majke Božje od Kamenitih vrata i završava s procesijom prema Starom gradu gdje se nalazi kip Majke Božje od Kamenitih vrata, mi ćemo danas proslaviti Dan vaše kapelanije. Misno slavlje sutra predvodit će varšavski nadbiskup, nekadašnji tajnik blagopokojnog pape blaženog Ivana Pavla II. Također, sutra će se proslaviti i Dan grada Zagreba.

Blagdan Majke Božje od Kamenitih vrata ustanovljen je 1991. godine, a 1999. godine na godišnjoj skupštini grada Zagreba odlučeno je da se toga dana slavi i Dan grada Zagreba.

Majka Božja od Kamenitih vrata poznato je staro marijansko svetište u koje su rado hodočastili i danas hodočaste Zagrepčani. Gotovo da nema trenutka, a da se netko ne zaustavi i pomoli, bilo odrasli, bilo mladi. Ovo svetište opisali su mnogi hrvatski pjesnici i pisci poput Augusta Šenoa u romanu "Zlatarevo zlato" (1871.) te Dragutin Domjanić, koji je rado hodočastio i molio se pred kipom Majke Božje.

Među najljepše Domjanićeve pjesme spada i pjesma: "Pri kamenitih vrati", u kojoj pjesnik opisuje kako u svetištu Majke Božje, u crnoj noći, trepere svijeće i iz njih izlazi žar molitve. I pjesnik moli da se njegova molitva do neba čuje. Tu su drage Marijine oči koje nikakva noć ne može pomutiti. Tu je i drago Marijino srce. I pjesnik se obraća Majci Božjoj kao zagovornici i posrednici milosti da mu podijeli dar svjetla, dok se nalazi u tuzi i vapi: "Poslušaj me iz visine jer mi teško duša gine". Ako već tako mora biti, Domjanić moli: "Daj meni barem mir. To, samo to ja molim". Bože moj, koliko je samo suza proliveno i vapaja upućeno pred likom Majke Božje? To samo dragi Bog znade. Ali tu su se doista dogodila i uslišanja o čemu svjedoče i brojne zahvalnice ispisane na pločama.

Sama Kamenita vrata ostatak su utvrde kojom je bio opasan stari grad. Vrata se spominju 1429. godine. Kamenita vrata su najpoznatija kao zavjetna kapelica sa slikom Majke Božje od Kamenitih vrata. Naime, u velikom požaru koji je izbio 31. svibnja 1731. godine, slika Majke Božje, koja je stajala iznad gradskih vrata, nađena je neoštećena usred vatre i pepela. Izgorio je samo okvir slike. Slika Majke Božje prikazuje Gospu kao vladaricu sa žezlom u lijevoj ruci, dok desnom pridržava malog Isusa, a Isus u lijevoj ruci drži mali globus. 260. obljetnica svetišta svečano je proslavljena 31. svibnja 1991. godine, a kardi-

nal Franjo Kuharić proglasio je Majku Božju Kamenitih vrata zaštitnicom grada Zagreba. Tom je zgodom izgovorio poznatu molitvu. Bilo je to vrijeme agresije hrvatsko-crnogorske vojske na Hrvatsku. Kardinal je tom prigodom molio: "Presveta Bogorodice! Tvoj sveti lik nije izgorio u razornom požaru Kamenitih vrata. Čudesno sačuvan postao nam je znakom da ti u svom gradu Zagrebu želiš na osobit način biti prisutna kao Zaštitnica i Utočište svima koji ti povjere tjeskobe, boli i brige. Ohrabreni tim znakom, puni pouzdanja i pobožnosti tvom srcu povjeravamo i predajemo svako dijete i sve mlade, bolesnike i patnike, siromahe, beskućnike ovoga grada. Pohodi sve naše obitelji i uvedi u njih jedinog Spasitelja Isusa Krista da budu zdrave, vjerne i potomstvom blagoslovljene. Kraljice mira, moli za nas i s nama za mir u našoj ispaćenoj Domovini, da kroz sve poteškoće i opasnosti života sretno stignemo u radost Presvetoga Trojstva da ga slavimo u sve vjekove. Majko Kamenitih vrata, zaštitnice grada Zagreba, moli za nas".

U tom vremenu agresije na Hrvatsku Marija je ulijevala nadu, da nas Bog neće napustiti i prepustiti nestanku, da će nas ona očuvati. Zahvaljujući "Braći hrvatskoga zmaja" kamenita vrata su spašena od rušenja. I danas su jedan od najbolje očuvanih spomenika ne samo starog Zagreba, nego su, kao što sam rekao, najpoznatije svetište grada Zagreba. Rado hodočaste stari i mladi, kao i djeca, i preporučaju se Marijinom zagovoru.

Nakon II. svjetskog rata bilo je pokušaja da se dokine ovo svetište i otvori put za automobile do Sabora. Svetište je bilo spašeno od barskog čina razboritošću, kulturom i poštenjem pojedinih ljudi koji su se zauzeli za nj i sačuvali netaknutim, u čemu se posebno zauzeo tadašnji član saveza komunista, a danas uvaženi akademik. Kroz ovo svetište prošli su mnogi naraštaji i danas prolaze, zaustavljaju se, mole se za svoje osobne potrebe i milosti, da ih Marija očuva od zla i Zloga, moleći se prije svega za dar vjere.

Današnje evanđelje (Lk 1, 39-47), govori o vjeri Majke Božje. Kad je Marija čula da njezina rođakinja Elizabeta očekuje dijete, požurila je u gorje, u grad Judin, gdje je živjela njezina rođakinja. Bio je to susret dviju majki: Majke Marije koja očekuje Spasitelja svijeta Isusa Krista i rođakinja Elizabete koja nosi pod svojim srcem budućeg Isusovog preteču Ivana Krstitelja.

Možemo samo zamisliti taj čudesan susret.

Elizabeta, nadahnuta Duhom Božjim, prepoznaje Mariju kao majku budućeg Spasitelja. Stoga kliče: "Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje". Marija je blagoslovljena jer pod svojim srcem nosila Spasitelja svijeta. Zato joj Elizabeta veli: "Otkuda meni da mi dođe Majka Gospodina mojega?". Marija je blagoslovljena zbog vjere: "Blažena ti što povjerova", poručuje Elizabeta.

Braćo i sestre! Vjera je jedini izvor pravo- ga blaženstva. Vjera je najveća sreća za čovjeka, "Blaženi oni koji vjeruju", poručuje Isus. Što znači vjerovati? To znači prije svega prijateljevati s Isusom Kristom. Kršćanska vjera bez osobnog odno- sa s Isusom Krstom nema nikakvog utemeljenja.

Kršćanska vjera se bitno razlikuje od istoč- njačkih religija, koje ne znaju za dijalog s osobnim Bogom. Sreća jednog budiste je u tome da dođe do nutarnjeg prosvjetljenja. No, u kršćanstvu kao i budizmu ima mjesta i prostora za ta iskustva, ali za nas kršćane naša je radost u Kristovoj Bož- joj nazočnosti u našem životu, kao i sigurnosti u Marijin zagovor. "Ne živim više ja, nego živi u meni Krist", poručuje apostol Pavao.

Vjera stavlja pred čovjeka maksimalne za- htjeve. Od čovjeka traži sve njegove umne i voljne sposobnosti. Ona ima odgovore za kojima vapi današnji čovjek. Genijalni francuski znanstvenik i filozof Blaise Pascal nastojao je svojim pisanjem oduševiti čitatelja za kršćanstvo, za Isusa Krista. Pascal je napisao da se čovjek treba odlučiti hoće li svoj život prepustiti Bogu ili neće. Upravo o tome ovisi ispunjenje njegova života. Ako čovjek živi kao da Boga nema, protivajući se svojoj isprav- noj savjesti takav čovjek promašio je svoj život. Ako živi po savjesti, prosvijetljenim svjetlom Evanđelja, on pridonosi izgradnji svijeta i osigu- rava vječni život s Bogom. Stoga je veoma važno prijateljevati s Bo- gom, živjeti evanđe- lje, vršeci Božje zapo- vijedi. Ivan evanđe- list piše u svojoj Prvoj poslanici: "Po ovom znamo da ga pozna- jemo: ako zapovjedi njegove čujemo. Tko veli: "Poznajem ga a zapovjedi njegovih ne čuva, lažac je, u njemu nema istine. A tko čuva riječ njego- vu, u njemu je zaista ljubav Božja. Po tom znamo da smo u nje- mu" (1 Iv 3, 5).

Vjera ostaje ne-

plodna, ukoliko se ne hrani Božjom riječi i euha- ristijom. Stoga je blaženi papa Ivan Pavao II. na početku svoga mandata rekao mladima: "Ne boj- te se Isusa Krista! Ne bojte se Isusa Krista!" Isus ništa ne uzima nego sve daje i uzvraća stostru- ko svima koji mu se obraćaju". Slično je rekao i sadašnji papa Benedikt XVI. Svoje je služenje Crkvi započeo kao otac pred kojim je teška za- daća i odgovornost. Stoga se na samom početku preporučio vjernicima da mole za njega i teret, koji je prihvatio. Njegovo biskupsko geslo glasi: "Suradnici istine - cooperatores veritatis". Biti di- onik Istine, koja se zove Bog Isus Krist, najveća je radost za čovjeka. Stoga ga valja nasljedovati i njemu vjerovati kao Sinu Božjemu.

Braćo i sestre! Marija je posebni uzor vjere. Njezina vjera bila je duboka. Ona je bila do kraja predana Bogu. Vjera nije rezultat ljudskoga mi- šljenja nego je Božji dar. Ona je nezasluženi dar koji se prihvaća. Marija nam je u tome uzor. Ona je prihvatila Riječ Božju cijelim svojim bićem. Predala se potpuno Bogu, dušom i tijelom, i tako svojim predanjem omogućila utjelovljenje Sina Božjega. "Blaženom će me zvati svi naraštaji!", kliče Marija u svojoj pjesmi. Tim je riječima pret- kazala da će ju pokoljenja slaviti. Njezine riječi su se uistinu ostvarile. Kad je neki novinar pitao sadašnjeg papu što za njega znači Blažena Djevi- ca Marija, on je odgovorio: "Što sam stariji, Majka Božja mi je važnija i bliža".

Braćo i sestre! Marija je imala u sebi Abra- hamovu vjeru i zato je blagoslovljena. Marija je ogledalo Crkve i svakog pojedinca u Crkvi. Neka nas blagdan Gospe od Kamenitih vrata, koju da- nas slavi vaša kapelanija, potakne na živu i djelo- tvornu vjeru, koja se hrani molitvom i sakramen- tima. Neka vas i vaše obitelji prati zagovor Majke Božje od Kamenitih vrata. Amen ■

Blagdan Presvetog Trojstva Zagreb, 3. lipnja 2012.

Hvalevrijedno je da se iz godine u godinu odaje počast žrtvama križnog puta, kao i onima u poraću, koji su stradali po gorama i šumama. To je bila i želja blaženog pape Ivana Pavla II. koji je 10. studenoga 1994. godine, potaknuo sve mjesne Crkve da naprave popis svih žrtava i predstave javnosti, kako ne bi bile zaboravljene žrtve totalitarnih ideologija fašizma, komunizma i nacizma. U tom smislu pokrenut je postupak i na državnoj razini, što je veoma dobro, a napisane su i neke knjige koje o tome govore.

Papa nije mislio samo na žrtve koje su podnijele mučeništvo zbog vjere, nego i na sve one koje su založile svoj vlastiti život za dobro drugih ili stradale kao žrtve ljudske i ideološke mržnje. A upravo među takve spadaju i žrtve i ovoga gračanskog podneblja.

Braćo i sestre! Nije mi nakana govoriti o počinjenim zločinima na ovom području, o ubijanju uhićenih hrvatskih vojnika, civila i djece nakon završetka rata. Nije mi nakana govoriti kako su mnogi ubijeni bez suda. Niti mi je nakana govoriti o strašnim mučenjima tih nevinih ljudi. Slušajući svjedočanstva mučenika imamo osjećaj da se krv u nama ledi. Samo na ovom gračanskom području pokopano je preko 800 ljudi.

Prije dva mjeseca blizu Splita, imao sam svetu misu. Na mjestu koje se zove Kevina jama gdje su pobijeni nevini ljudi, nakon molitve pristupio mi je jedan starac i rekao: "Kada su partizani bacali ljude u jamu, partizanke su plesale kolo i pjevale". Pitamo se, braćo i sestre, zar je moguće da se čovjek može toliko poniziti i pasti, da pjeva nad nevinim žrtvama? Zar tako nešto čovjek može učiniti bez neke sile, koja ga nadilazi. Ovo su dokazi sila tame na djelu, to jest Sotone. Papa Benedikt XVI. piše u jednoj svojoj knjizi da se ne može reći za Hitlera da je bio sotona. On je bio čovjek. No postoje očevitni dokazi koji daju naslutiti da je imao neku vrst demonskih susreta, da je rekao drščući: "On je opet ovdje" i slično, misleći na Sotonu.

Strašno je kada čovjek padne u ruke Sotone, kada se opredijeli za njega, a okrene leđa Bogu svome Isusu Kristu. Stoga vam danas neću govoriti niti o boli što su pretrpjele obitelji i mnoge još trpe zbog gubitka najmilijih. O svemu tome puno znamo. Štoviše, neki su morali platiti metak kojim su bili ubijeni, jer je ubojito zrno bilo vrjednije od ljudskoga života. Te zločine su činili ljudi predvođeni komunističkom partijom.

Iako je Skupština Vijeća Europe donijela 25.

siječnja 2006. pod brojem 1481 Rezoluciju o Međunarodnoj osudi zločina totalitarističkih komunističkih režima, nažalost i danas još živi u glavama pojedinaca, koji se bore sa svim sredstvima kako bi opravdali počinjene zločine i ideologije tobožnjih, nama nerazumljivih i neprihvatljivih viših interesa. Ima li što vrjednije od ljudskog života? Čovjek je toliko vrijedan da je sam Sin Božji umro za njega na križu.

Nekadašnji visoki partijski dužnosnik Milovan Đilas je rekao Ivanu Meštroviću: "Da vam pošteno kažem istinu, ja mislim, i nisam sam u uvjerenju, da je Stepinac neporočan čovjek, postojan karakter, koji se neda slomiti. On je bio osuđen nevin, ali često biva u povijesti da pravednici budu osuđeni u cilju postignuća nekih političkih ciljeva... Mi uklanjamo sve što nam je na putu. Svrha posvećuje sredstvo" (Vladimir Horvat, kard. A. Stepinac, Zagreb - Samobor - Krašić, 2008. str. 196.), kaže Đilas. To znači da se mogu poslužiti sa svim mogućim sredstvima samo da postignu svoj cilj (Samo ste iskusili... papa Ivan Pavao II.).

Draga rodbino i prijatelji poginulih i nestalih žrtava ovoga kraja, braćo i sestre! Nisu li žrtve, kojih se danas sjećamo bili žrtve takve bezbožne ideologije, kao što je to bila komunističko-ateistička? Činjenica je da društvo koje odbacuje vjeru postaje grublje, nasilnije, ratobornije. U životopisima mnogih i jednostavnih ljudi, koje žive po vjeri, u njima se vidi pozitivno djelovanje vjere. Možda će se neki opravdano pitati zašto su ubijeni ovi nevini ljudi? Što su skrivili da su pobijeni, među kojima i veliki broj žena i djece. Što je to u čovjeku da postaje nečovjek? Na to je pitanje davno odgovorio ruski pisac Dostojevski koji kaže da kada čovjek napusti Boga, postaje gori od životinje.

Braćo i sestre! Četrdeset i pet godina vladanja komunističko-ateističke vlasti ostavilo je veliku duhovnu pustoš. To je vrijeme povlaštenog bezboštva koje je ostavilo duboke rane. Kulminacija bezboštva pokazala se u vrijeme agresije na Hrvatsku.

Prigodom novogodišnjeg primanja za predstavnike vjerskih zajednica u predsjedničkim dvorima 16. siječnja 1991. godine kardinal Kuharić je rekao: "Nisu li obzorja svijeta kao i naši horizonti teško naoblačeni... Nije li obzorje Hrvatske mračno navještajem nasilja protiv mira, slobode i sigurnosti" (Mir je djelo pravde", str. 95). Bile su to proročke riječi. Krajem 1991. godine započeo je pravi osvajački rat sa željom stvaranja Velike Srbije. Mnogi su se dobronamjerni ljudi pitali: Gdje

to mi živimo? Kakav je to civilizacija da dopušta takva nasilja? Što je to u čovjeku da mrzi drugoga, da tuđe razara i ubija? Bila je to odsutnost Boga u dušama ljudi. To je život odsutnosti Boga iz duše i savjesti, kako reče kardinal Kuharić. To je život zamračenog srca, jer kakvo je srce takav je i čovjek. Ako čovjek prezire Boga, prezire onda i čovjeka. Sv. Ivan kaže: "Tko ne ljubi, ostaje u smrti. Tko mrzi brata svoga, ubojica je" (1 Iv 3, 14-15).

Braćo i sestre! Strahote rata posljedica su odbijanja Boga iz svoga života. Zar nam o tome ne govore mnoge jame u kojima se nalaze pobijeni ljudi i nedavno i poginuli hrvatski branitelji u Domovinskom ratu. Kad bi ljudi ljubili Boga koji se objavio u Isusu Kristu, onda bi ljubili i čovjeka. Bog je ljubav, o čemu nam govore današnja čitanja, slaveći svetkovinu Presvetoga Trojstva.

Na prvi pogled nam se čini da stojimo pred tajnom koja se ne može shvatiti. Sv. Ivan kaže: "Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on ga obznani!" (Iv 1, 18). U čovjeku Isusu Kristu iz Nazareta susrećemo Boga. On nam je objavio trojstvenog Boga: Oca, Sina i Duha Svetoga. Ne možemo shvatiti ljudskim razumom, ali svakodnevno ispovijedamo, vjerujemo i molimo se Ocu po Sinu, Isusu Kristu, u Duhu Svetome. Tu su vjeru prihvatili apostoli, tu su vjeru živjeli kršćani sve do danas živeći Božjom pomoću. Tu su vjeru živjeli Hrvati još od 7. stoljeća kada su došli krštenjem u krilo Katoličke crkve.

Prvo čitanje iznosi prvi Mojsijev govor koji otkriva Božju objavu, Boga koji je blizak i milostiv. S velikim oduševljenjem pisac govori: "Je li se što takvo čulo? Je li ikad koji narod čuo glas Boga koji govori ispred ognja kao što si ti čuo i na životu ostao? I onda nabraja kako ih je Bog izabrao, kako ih je na čudesan način izbavio iz egipatskoga ropstva, kako je s njim sklopio savez i dao im Deset zapovijedi. I onda dolazimo do punine vremena: Božji Sin postaje pravim čovjekom. U Novom zavjetu Bog se objavio u svom Sinu Isusu Kristu. Sin Božji koji je postao čovjekom, kao i mi, može biti jedini Posrednik, jer je Bog i čovjek, i po uskrsnuću mu je dana sva vlast "na nebu i na zemlji". Po njemu postajemo djecom Božjom i možemo upravititi zaziv Ocu što ga je izgovorio u Getsemanskom vrtu: „Abba“, tj. "Oče".

U 2. čitanju apostol Pavao pokazuje ulogu svih triju osoba Presvetog Trojstva. U poslanici Korinćanima veli: "Svi koje vodi Duh Božji, sinovi su Božji. Primili smo Duha posinstva u kojemu kličemo "Abba" „Oče!". Nadalje, mi smo baštinici Božji i subaštinici Kristovi. Ulazimo, dakle, u Božju obitelj. Bog je jedan u trojstvu jednakih osoba, ali evo i nas uzima u svoju obitelj. Pavao na jednom drugom mjestu kaže da ćemo Boga gledati licem u lice" (1 Kor 13, 12).

Evandjelje nam donosi zaključak Matejeva evandjelja. Isus se pokazuje u sjaju svoga božanstva i govori: "Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji! Pođite i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i učeći ih čuvati sve što sam vam zapovjedio", uvodeći tako svakoga čovjeka u spasenje i intimni život s Bogom. Nije čudo da sam Isus tu vijest naziva Evandjeljem - Radosnom vijesću. I apostoli su oduševljeno pošli naviještati upravo to: da nam je Bog poslao svoga Sina, koji je rođen od Blažene Djevice Marije, da nas izbavi od zla i grijeha, da nas uzima u svoju obitelj. I apostoli su obišli cijeli tada poznati svijet. Ne samo to: širitelji evandjelja postali su trgovci i vojnici.

Braćo i sestre! Svaki krštenik ulazi u posebno odnos s trima božanskim sobama: u sinovski odnos s Bogom Ocem, postaje brat Isusa Krista i stan Duha Svetoga. Stoga smo svi mi sinovi i baštinici Božji.

Braćo i sestre! Žrtve iz II. svjetskog rata, kao i žrtve iz Domovinskog rata poručuju nam gdje se nalaze sile koje mogu ozdraviti Hrvatsku, Europu i svijet. Samo ako učinimo da Bog uđe u svijet, da se Bog udomi među nama, da naši domovi postanu Božja prebivališta, rekao bi pjesnik Matoš, zemlja se tada može rasvijetliti i svijet može biti čovječan. "Zamislite, sam Bog može stanovati u nama i teško duši u kojoj Bog ne prebiva", poručuje Matoš.

Braćo i sestre! Proslava svečanosti svetkovine Presvetoga Trojstva je slavlje Boga koji je prisutan u dubini bića čovjeka koji postaje "hram Duha Svetoga". To je slavlje prisutnosti Boga u Crkvi. Neka nas spomen na žrtve II. svjetskog rata i porača trajno podsjeća na istinu vjere da imamo Boga Oca na nebu, da imamo Kristovu Majku za svoju Majku, da smo svi braća i sestre u Isusu Kristu. Kad bismo bili više svjesni te istine ne bi bilo ratova i zločina. Ne bismo danas oplakivali svoje najmilije.

Braćo i sestre! Istina o zločinima ne smije biti prešućena. Samo istina oslobađa i ujedinjuje. U komunizmu se nije smjelo govoriti o njihovim zločinima. Bilo je to vrijeme šutnje. I danas neki pokušavaju prešutjeti, a drugi i opravdati. Zločin se nikada ne može opravdati, ma s koje strane dolazio. Šutnja znači odobravanje zla. Potrebna je istina koja ujedinjuje. A to nam je svima želja: da budemo jedno kao što je Bog jedan u trima osobama.

Stoga je svakom dobronamjernom čovjeku na srcu da istina dođe što prije na vidjelo, istina o žrtvama II. svjetskog rata i porača, da se dostojno obilježe grobovi nevinih žrtava, da se prekine braniti bilo koja ideologija, da se vrednuje prije svega čovjek i da živimo u slozi i ljubavi. Stoga danas

molimo ne samo za nevine žrtve, koje se pokopane u Gračanima, koji su stradali u ratu i poraću, nego i za žrtve Domovinskog rata, za sve počinitelje zločina da spoznaju da imamo Boga za svoga Oca i Isusovu Majku za svoju majku.

Djeca se Božja zovemo i jesmo. Subaštinici smo Kristovi. Dao Bog da nas ta radost i zahval-

nost tako prožme da budemo navjestitelji silnih djela Božjih; da nema ljepšega na ovome svijetu nego živjeti u slozi, međusobnom poštovanju kao braća i sestre. A to ćemo moći, bude li Presveto Trojstvo, čiji blagdan slavimo u središtu našega života. Marija Majka Isusova i Kraljica Hrvata, bila nam svima Zagovornicom i Odvjetnicom. Amen ■

Misa za sve nevine žrtve II. svjetskog rata Zagorska sela, 10. lipnja 2012.

Ovu svetu misu prikazujemo za žrtve II. svjetskog rata i poraća. Ima veliki broj pobijenih, čiji grobovi nisu obilježeni, na što je svojevremeno upozoravao kardinal Franjo Kuharić. Ovim činom smo se pridružili želji blaženog pape Ivana Pavla II. koji je 10. studenoga 1994. godine uputio svoj poziv svim mjesnim crkvama u svijetu da popišu sve mučenike na svom području, da ih predstave javnosti, kako ne bi bili zaboravljeni; sve mučeničke smrti vjernika, a posebno žrtava fašizma, komunizma i nacizma, kao i drugih totalitarnih ideologija.

Očito je da papa nije mislio samo na one koji su podnijeli mučeništvo zbog vjere u Isusa Krista, nego i na sve one koji su bili spremni založiti svoj vlastiti život za dobro drugih ili stradali kao žrtve ljudske i ideološke mržnje. A upravo među takve spadaju i žrtve ovoga podneblja.

Danas vam neću govoriti o počinjenim zločinima na ovom području, o ubijanju uhićenih hrvatskih vojnika, civila, djece nakon završetka II. svjetskog rata. Danas vam neću govoriti kako su mnogi bili ubijeni bez suda. Danas vam neću govoriti o strašnim mučenjima nevinih ljudi. Danas vam neću govoriti o mučenicima, od kojih su neki morali kopati sebi grob. Sjećam se jednog takvog slučaja. Bilo je to 1945. godine. Jedan je Slovenac s grupom zarobljenika sjedio na klupi, a mi smo se kao djeca okupili oko njih. Rekli su nam da će si sam morati kopati grob. Jedan od njih je svirao na harmonici i pjevao sa suzama u očima pjesmu o majci. Koliko sličnih primjera ima, koji su zazivali u posljednjem trenutku svoju i nebesku majku Mariju.

Neću vam govoriti o boli što je pretrpjela i još danas trpi rodbina zbog gubitka najmilijih. O svemu tome smo puno slušali i čitali. Štoviše, neki su morali platiti metak kojim su bili ubijeni, jer je za njih ubojito zrno bilo vrjednije od ljudskoga života. Svi su ti zločini bili izvršeni u vrijeme vladavine totalitarnog komunističkog režima.

Hrvatski sabor je 30. lipnja 2006. godine donio Deklaraciju o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj

1945-1990. Odredba čl. 12 Deklaracije glasi: "Hrvatski sabor se pridružuje pozivu koji je Parlamentarna skupština Vijeća Europe uputila svim komunističkim ili postkomunističkim strankama da u svojim zemljama, ako to dosad nisu učinile, ponovo procijene povijest komunizma i svoju vlastitu prošlost, jasno se distanciraju od zločina počinjenih od strane totalitarnih komunističkih režima i da ih osude bez ikakvih nejasnoća."

Danas, kada je komunizam kao ideologija osuđen, neki ga žele rehabilitirati, boreći se svim snagama da sve počinjene zločine proglašaju opravdanim zbog tobožnjih viših interesa. Zar postoji neki viši interes od čovjeka? Naime, moglo bi se donekle pravdati i razumjeti da su zločine počinili umno poremećeni ljudi, ali kada to čine ljudi koji su potpuno svjesni, onda se njihova odgovornost ne može opravdati ni pred ljudima ni pred Bogom.

Braćo i sestre! Drago mi je da je došlo do zajedničke inicijative kako s hrvatske tako i sa slovenske strane da se popišu svi ti mučenici i žrtve. Plod nastojanja da se ne zaborave nevine žrtve jest i ova spomen-ploča s približno 5.000 žrtava, koliko se računa da ih ima u 12 masovnih grobnica na mjesnom groblju u "Bistrici ob Sutli", s križem, hrvatskim grbom i tekstom koja je postavljena 2008. godine.

Na spomen ploči piše: "Nadomak nam drage domaje, suze tek gorke paše, dok okrutna ruka bez duše, skonča živote naše. Molite za nas i oprost naših i njihovih grijeha. U spomen na ne-dužne žrtve poraća, zarobljene hrvatske vojnike i civile iz kolona križnoga puta, koji su tijekom svibnja i lipnja 1945. pogubljeni na području mjesta Sv. Petar pod Gorama".

Draga rodbino i prijatelji poginulih i nestalih žrtava ovoga kraja, braćo i sestre! Možda će se neki opravdano pitati zašto su poginuli ovi nevini ljudi? Što su skrivili da su pobijeni, među njima i veliki broj žena i djece. Što je to u čovjeku da postaje nečovjek? Na to je pitanje davno odgovorio ruski pisac Dostojevski koji kaže da kada čovjek napusti Boga, da postaje gori od životinje.

Blaženi papa Ivan Pavao II. rekao je u zračnoj luci 11. rujna 1994. godine u Zagrebu na završetku pastirskoga pohoda: "Sami ste neposredno iskusili u kakve zablude može pasti jedno društvo koje u svoje temelje stavlja odbijanje Boga i prezir božanskoga zakona (Govori u Hrvatskoj 10. i 11. rujna 1994).

Braćo i sestre! Četrdeset i pet godina sistemske ateizacije u Hrvatskoj nije ostalo bez posljedica. Bilo je to vrijeme povlaštenog bezboštva koje je ostavilo duboke rane i tragove. Kulminacija bezboštva očitovala se posebno u vrijeme agresije na Hrvatsku. Bila je to u svari odsutnost Boga u dušama ljudi. To je život zamračenog srca jer kakvo je srce takav je i čovjek. Ako čovjek prezire Boga, prezire onda i čovjeka. Sv. Ivan kaže: "Tko ne ljubi, ostaje u smrti. Tko mrzi brata svoga, ubojica je" (1 Iv 3, 14-15).

Braćo i sestre! Spominjući se danas hrvatskih žrtava (i slovenskih), na ovom podneblju, koje su poubijane bez ikakvog suda i presude od strane Jugoslavenske vojske 1945. godine, spominjemo se prije svega tih dragih i nikad zaboravljenih ljudi, od kojih su mnogi s vama bili obiteljski povezani.

Želio bih da s ovog svetog mjesta zapamtimo što se događa s čovjekom koji odbija Boga te kakve sve posljedice mogu biti. Zar nam o tome ne govore mnoge jame u kojima se nalaze poubijani ljudi i nedavno poginuli hrvatski branitelji u Domovinsko-obrambenom ratu kao i žrtve rata? Početci zla nalaze se u ljudskom srcu. Kakvo je srce takav je i čovjek. Dobar i plemenit čovjek ne može činiti zlo. Samo čovjek koji je ogrezao u zlu, u grijehu, čini zlo. Upravo o tome govore današnja čitanja. U svari postavljaju dijagnozu veoma raširene bolesti, koja se zove grijeh, ali daju i rješenje.

Prvo čitanje otkriva korijen zla u svijetu. Ono opisuje put čovjeka od njegove nevinosti do grijeha i njegovih posljedica. To je prije svega bijeg od Boga, koji nije bez posljedica. Raskid s Bogom uključuje neminovno i raskid s bližnjima, s društvom i prirodom. Ono navješćuje i radosnu vijest, a to je navještaj pobjednika nad sotonom: "On će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu." Kršćanska predaja u ovom proroštvu vidi ispunjenje u Isusu Kristu, koji je svojom smrću na križu pobijedio zlo.

Braćo i sestre! Isus u današnjem evanđelju govori o borbi dvaju kraljevstava, a to je kraljevstvo zla i kraljevstvo Isusovo. Kad je Isus govorio o borbi dvaju kraljevstava, pismoznanci su govorili: "Belzebula ima, po poglavici đavolskom izgoni đavla". Isus im je odgovorio pitanjem: "Kako može Sotona Sotonu izgoniti?", i zaključuje izrekom o jakome: "Nitko ne može ući u kuću jakoga i oplijeniti mu pokućstvo, ako prije jakoga ne sveže. Tada će mu kuću oplijeniti (Iv 3, 22-30). Isus potvrđuje da postoji đavao. Isus im poručuje da će se svaki grijeh oprostiti sinovima ljudskim. "No

pohuli li tko na Duha Svetoga, nema oprostjenja do vijeka: krivac je grijeha vječnoga". A to znači da svatko koji namjerno odbija Boga, Isusovo evanđelje, ne može mu se oprostiti jer unaprijed odbija prijateljstvo s Bogom i njegovo oprostjenje.

Glede rođaka koji su ga došli ukrotiti, Isus poručuje: "Tko vrši volju Božju, taj mi je brat i sestra i majka". Sve je to zapisao evanđelist Ivan kako bi potaknuo svoju kršćansku zajednicu na dublji život s Kristom. Tko vrši volju Oca nebeskoga stvara veliku Kristovu zajednicu i pripada joj, a to je Kristova obitelj, koja se zove Crkva.

U 2. čitanju Pavao je opisao lik vjernika, koji nosi u sebi posljedice istočnoga grijeha, ali snagom Božjom postaje jak. Pavao nazire i vječnost svoje sudbine: on zna da je njegovo tijelo kao odijelo koje se odlaže, kao dom koji se razara, ali zna da ima zgrada od Boga, dom nerukotvoren, vječan, na nebesima i tako svjedoči svojim životom i riječju da smrt nema zadnju riječ nego život.

Braćo i sestre! Svi mi osjećamo poput apostola Pavla da smo krhki, slabi, da je naše tijelo poput odijela koje se odlaže, ali nosimo u sebi sjeme koje će se rascvati u zajedništvu s Bogom. Spominjući se danas žrtava II. svjetskog rata i poraća, molimo za pokoj njihovih duša ali i za duše počinitelja zločina, kako to lijepo piše na ploči, gdje čitamo: "Molite za nas i oprost naših i njihovih grijeha". Ovako može govoriti samo kršćanska i katolička duša: moliti za one koji nam nanose zlo. Tu je put prema pomirenju. To je put prema Bogu.

Ljubav prema neprijatelju Isusova je zapovijed. U neprijatelju treba prepoznati prije svega čovjeka kao Božje stvorenje. To ne znači da se ne smijemo braniti od zla. Ako se pred Bogom zauzimamo za svoje neprijatelje, molimo za njih i nastojimo činiti sve da oni ne budu neprijatelji, tada se pomalo mijenja u nama odnos prema njima. Takav stav bit će početak obraćenja neprijatelja i nije isključeno da će se pretvoriti u prijatelja.

Braćo i sestre! Okupili smo se danas na ovom stratištu da se prisjetimo svih naših nevinih žrtava, kako hrvatskih tako i slovenskih, da se upoznamo s pravom istinom počinjenih zločina. Okupili smo se ovdje, moleći se za oprost grijeha poginulih žrtava, kao i grijeha žrtava bezbožnog komunističkog režima, posebno za one koji su još živi da im Bog oprost i udijeli milost obraćenja. Žrtve iz II. svjetskog rata, kao i žrtve iz Domovinsko-obrambenog rata poručuju nam gdje se nalaze sile koje mogu ozdraviti svijet. Samo ako učinimo da se Bog udomi među nama, da naši domovi postanu Božja obitavališta. Tek tada svijet može biti čovječan. "Zamislite, sam Bog može stanovati u nama i teško duši u kojoj Bog ne prebiva", poručuje A. G. Matoš. Neka nas spomen na žrtve II. svjetskog rata i poraća podsjeti na to. Marija, Majka Isusova bila nam svima na pomoć. Amen ■

Dan vojne kapelanije u Požegi Zagreb, 20. lipnja 2012.

Crkva danas slavi jednog od najvećih velikana koji je živio na prijelazu između Starog i Novog zavjeta, a to je sv. Ivan Krstitelj za koga je Isus rekao da: „Između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja”.

Svaki je roditelj oduševljen svojim djetetom i spreman vjerovati da je njegovo dijete najbolje, najljepše i najsposobnije. Valja priznati da je bilo stvarno velikih ljudi koji su od djetinjstva bili nekako posebni. O veličini jednog takvog djeteta, i kasnije kao odrasla čovjeka, govori današnje evanđelje.

Evanđelje opisuje Ivanovo rođenje. Susjedi i rodbina Elizabete radovali su se rođenju Elizabetinog djeteta. Obrezanje dječaka izvršili su osmoga dana. Ono je značilo da je postao članom izabranog židovskog naroda. Htjeli su ga prozvati imenom oca Zaharije. No, tome su se usprotivili njegovi roditelji. Zaharija, koji je sve do tada bio nijem, zbog nevjere, napisao je na pločici: “Ivan mu je ime”. Rodbina i susjedi čudili su se jer u rodbini nitko nije imao takvo ime, pitajući se: “Što li će biti od ovog djeteta?” Naime, obično su se davala imena koja su već bila uobičajena u obitelji i rodbini. Imena koja su se davala djeci imala su neko značenje. Tako na primjer Ivan znači “milost, ljubav Boga”. Doista se pokazala milost i ljubav Boga prema Elizabeti i Zahariji koji su dijete željno očekivali godinama, ali ga nisu mogli dobiti. Ivan im se rodio u poodmaklim godinama.

Kad se Ivan rodio Zaharija se, nadahnut Duhom Božjim, zahvalio Bogu na rođenju djeteta riječima: “Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov što pohodi i otkupi narod svoj”: Obratio se svome djetetu i prorokovao mu: “A ti dijete prorok ćeš se Svevišnjega zvati jer ćeš ići pred Gospodinom da mu pripremiš putove” (Lk 1, 68).

Ivan Krstitelj se pripremao u pustinji za svoj javni nastup. Kad je počeo propovijedati mnogi su ga oduševljeno slušali, i vojnici također. Kad su ga vojnici pitali: Što je njima činiti, Ivan je odgovorio: “Nikome ne činite nasilje”. U Isusovo vrijeme vojska je mogla činiti sve što je htjela. Ratni plijen su dijelili međusobno i s ljudima su mogli postupati kako su htjeli, i ubiti ih bez posljedica. Isus im poručuje da budu daleko od profiterstva, da poštuju prije svega čovjeka, da je Bog gospodar života.

Početakom 3. stoljeća u crkvenom dokumentu “Traditio apostolica” piše da ukoliko bi zapovjednik tražio od vojnika da izvrši egzekuci-

ju, smrtnu osudu nad nekim čovjekom, da mogu odbiti nalog zapovjednika. Ako bi vojnik izvršio smrtnu osudu, onda ga je Crkva izbacila iz svoje zajednice. Zato imamo u prvim stoljećima puno mučenika, vojnika i časnika kao što su sv. Martin, sv. Juraj, sv. Sebastijan i drugi koji su radije ostali vjerni savjesti nego je pogazili.

Kad se Isus pojavio na rijeci Jordanu, Ivan je rekao za Isusa: “Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta. To je onaj o kome reko: Za mnom dolazi čovjek koji je preda mnom jer bijaše prije mene”. Ivan Krstitelj izričito je posvjedočio za Isusa: “On je Sin Božji”. Ivan Krstitelj bio je neumorni propovjednik. On se usprotivio Herodu Antipi zbog Herodijade, žene njegova brata i zbog drugih zlodjela. Naime, Herod je stupio u nezakoniti brak sa ženom svoga brata, koja se zvala Herodijada. Ona ga je zbog toga mrzila i dala ga je baciti u zatvor gdje mu je po njenoj želji bila odrubljena glava. Tako je stradao mučeničkom smrću Isusov preteča i navjestitelj Ivan Krstitelj.

Isus je rekao za Ivana: “Zaista, kažem vam, između rođenih od žene ne usta veći od Ivana Krstitelja. A ipak, i najmanji u kraljevstvu nebeskom veći je od njega” (Mt 11, 11). Ivan se ubraja među posljednje proroke. Iako je bio svezan u tamnici Riječ Božja nije bila okovana, kako tvrdi apostol Pavao u svojoj poslanici učeniku Timoteju (2 Tim 2, 9). Karakter Božjega čovjeka jest: u mucu ostati vjeran Bogu.

U 2. čitanju Djela apostolska spominju apostola Pavla koji donosi dragocjeni podatak o Ivanu Krstitelju. Ivan je, govori Pavao, propovijedao krštenje obraćenja svemu narodu izraelskom. Pri kraju svoga života rekao je: “Nisam onaj za koga me vi držite. Nego za mnom evo dolazi onaj komu ja nisam dostojan odriješiti obuće na nogama” (Dj 13, 25).

Kad se Isus krstio na rijeci Jordanu, sišao je na nj Duh Sveti u tjelesnom obličju poput goluba i glas se s neba tada zaorio: “Ti si Sin moj, Ljubljeni! U tebi mi je sva milina!” (Lk 3, 22). Tako ga je Otac nebeski proglasio svojim Sinom i zapovjedio da ga slušamo. Isus Krist je nastavio naviještati Evanđelje koje propovijedao Ivan Krstitelj, pozivajući ljude na obraćenje. I ta je Božja Riječ doprla sve do naših dana. Kod Hrvata je prisutna još od 7. stoljeća. Ona je odgojila naš narod. Udarila temelje našim uljudbama i kulturi. Što nam poručuje blagdan Ivana Krstitelja? Nabrojiti ću neke poruke:

Prva poruka: Ivan je primjer vjernosti svojoj savjesti kao glasu Božjemu, koja se protivi svakom kompromisu između služenja Bogu i svijetu. Otupljenje savjesti najveća je opasnost koja nam prijeti. To ponižava čovjeka. Zato ju valja odgajati.

Savjest može u nama zakržljati ali i sazrijevati. U čovjeku postoji neki praiskonski osjećaj za dobro i za zlo. Savjest se može izliječiti samo snagom Božjom. Zato je Isus ustanovio sakrament ispovijedi. Nietzsche je rekao da je ona posljedica loše probave, da kršćanstvo opterećuje ljude s grijehom. Niti je ona posljedica loše probave niti kršćanstvo opterećuje čovjeka grijehom, nego poziva čovjeka, poput Ivana Krstitelja, na obraćenje, na novi život.

Točno je da pojam grijeha nestaje tamo gdje se niječe Bog. A gdje se niječe Bog tu nastaje zlo s nesagledivim posljedicama o čemu svjedoče brojni primjeri, a posebno naš Domovinsko-obrambeni rat.

Druga poruka: Ivan Krstitelj je vjerovao da je Isus Krist Božji sin. Vjera nije sustav znanja, poruka, nego je prije svega osobni susret s Kristom. Vjerovati znači prijateljevati s Isusom Kristom. Vjerujem da svatko od vas ima svog posebnog prijatelja kome se može povjeriti, reći svoje tajne i svoje radosti. Najbolji naš prijatelj kome se možemo obratiti i povjeriti jest Isus Krist. Stoga se ne treba bojati njega, kao da ćemo nešto izgubiti.

Treća poruka: Ivan je vjerni navjestitelj Radosne vijesti. Svi smo mi snagom krštenja pozvani biti Isusovim svjedocima vjere. Na sakramentu potvrde biskup govori: "Primi pečat dara Duha Svetoga". To znači da je krizmanik potvrdom pečaćen, poslan svjedočiti za Isusa Krista. "Mene je moj Otac opečatio - poslao", veli Isus. Kao što je Otac nebeski poslao svoga Sina tako smo i mi snagom krštenja poslani biti Isusovim

svjedocima. To nije uvijek lako, ali je zato veoma zahvalno. Traži se žrtva, odricanje. To je lijepo poslanje koje nam sam Bog daje: biti njegovim svjedokom.

Četvrta poruka: Kraljevstvo Božje za Ivana Krstitelja je važnije od bilo čega na svijetu. Da bi se ono dogodilo u nama, potrebno je obraćenje, odvratanje od zla a prijanjanje dobru. Potrebno je vjerovati da nam Bog može doista oprostiti. Stoga vjerovati Isusu Kristu znači prije svega promijeniti se, obratiti se.

Danas ljudi pribjegavaju riješiti svoje probleme kod psihijatra. Teško je prijeći prag priznanja i reći Bože oprost. Kad se to dogodi nastaje nebo u srcu čovjeka, neopisiv mir duše.

Ima i drugih veoma važnih poruka Ivana Krstitelja, ali i ovo je dosta kako bismo mogli bolje shvatiti Ivana Krstitelja, koji je pozivao ljude na obraćenje i tako se pripremili za dolazak Isusa Krista.

Dragi vojnici, ročnici! Danas ste završili jedan period svoje izobrazbe i karijere. Učili ste žrtvovati se, uložiti sebe da svladate prepreke. Čuvajte iskustvo žrtve. Nastojite uvijek spajati ljubav i žrtvu. Ništa velikoga nećete postići, ako se ne znadete žrtvovati i ljubiti kroz žrtvu. Znam da ova riječ nije draga našem vremenu, ali ona je velika istina svakog odgovornog poziva i uspjeha. Hvala vam što ljubite ovu zemlju. Hvala vam što držite do svoje vjere. Hvala vam što s vama smijemo računati.

Svima još jednom čestitam Dan kapelanije: vama zapovjedniče, vašim suradnicima i pripadnicima ove kapelanije, vašem kapelanu te mladim vojnicima dan završetka obuke. Želim da vas obuzme duh sv. Ivana Krstitelja i želja da svojim životom pridonese širenju kraljevstva Božjega na zemlji, kojeg je započeo Ivan Krstitelj a Isus Krist nastavio. Amen ■

Blagoslov kapele

Osijek, 28. lipnja 2012.

Vaš zemljak i Osječanin kardinal Franjo Šeper rekao je da je crkva, u kojoj se slavi Euharistija i sluša Riječ Božja, dodirna točka između neba i zemlje. To također vrijedi i za ovu kapelu u Policijskoj upravi, koju je podiglo vaše zajedništvo i vaša ljubav. Stoga nas veseli što je njezina gradnja danas okrunjena blagoslovom. Od sada ćete imati dostojan prostor za molitvu, a posebno za misno slavlje.

Ova je kapela je posvećena sv. Jeronimu. U kapeli, osim križa i oltara, dominira kip što ga je izradila naša poznata umjetnica Marija Rizvić.

Slikari i kipari prikazuju sv. Jeronima s Biblijom u ruci. Završio je prijevod Sv. pisma na latinski jezik i tako je postao slavan u Crkvi upravo po tom prijevodu, zvanom Vulgata, što znači "opća", "opće poznata" ili u "općoj uporabi" (pučka).

Sveti Jeronim je i crkveni učitelj i crkveni otac, filozof, govornik, poznavalac grčkoga, hebrejskog i latinskog jezika, a vladao je još i aramejskim, sirijskim i arapskim jezikom. Na prijevodima Starog zavjeta radio je 15 godina.

Sv. Jeronim se rodio u gradu Stridonu, koji se nalazi na granici Dalmacije i Panonije (današnje Slavonije). Neki misle da je Stridon bio na području današnjeg Tomislavgrada, a vjeruje se da je to današnje Grahovo. No prepuštimo to povjesničarima.

Sv. Jeronim je bio veoma nadaren, ali kažu i teške naravi. Posjedovao je živahnu inteligenciju, dobro pamćenje, kao karakter izvanredno osjetljiv i ljubomoran. U vrijeme rasprava znao je podići glas, ali se odmah i ispričati, rekavši: "Ja sam Dalmatinac". On nije bio Hrvat jer će se Hrvati doseliti u Hrvatsku početkom 7. stoljeća. Rodio se između 340. i 345. godine. Studirao je u Rimu i rado je posjećivao katakombe, u kojima su bili pokopani kršćani i mnogi mučenici. Vraća sa zatim u Galiju i Antiohiju, u današnji Carigrad, gdje produbljuje svoje znanje iz Biblije te židovski jezik.

U Crkvi su često postojali sporovi oko crkvenog nauka. Moramo znati da su to početci Crkve i da su se javljala mnoga pitanja, kao na primjer, da li je Isus Krist doista Bog koji je postao čovjekom te mnoštvo drugih pitanja. Ta se i slična crkvena pitanja javljaju i danas. Trebalo je na vrijeme odgovarati i tumačiti, kako bi se vjernici mogli učvrstiti u svojoj vjeri. Stoga

je papa Damaz pozvao sv. Jeronima i sazvao je crkveni sabor. Jeronim je bio pratilac svoga biskupa Paulina.

Papa Damaz u mnogim je stvarima pitao sv. Jeronima za savjet. Bio je i papin osobni tajnik. Bio je toliko popularan da su mnogi u njemu gledali budućeg papu. Potkraj života nastanio se u Betlehemu, u spilji. Osnovao je muški samostan i upravljao njime. Dao se osim na prevođenje svetopisamskih knjiga također i na pisanje komentara pojedinih knjiga. Komentari su mu veoma vrijedni ne samo zbog povijesnih nego i zbog arheoloških podataka. Kako se zdravlje sv. Jeronimu sve više pogoršavalo i vid slabio, umire iscrpljen i slijep 30. rujna 419. ili 420. godine. Zapisao je: "Tko se predaje Kristu, može umrijeti, no pobijeđen ne može biti". Isticao se ljubavlju prema siromašnima i najpotrebnijima, osobito nakon provale Vandala 410. godine u Rim. Gajio je posebno ljubav prema Sv. pismu i Crkvi, a svoje pak slabosti iskupio je pokorničkim životom i mnogim patnjama. Crkva ga ubraja među četvoricu velikih zapadnih Otaca, a on je svakako među njima najosebujnija osoba.

Danas smo slušali dijelove čitanja Sv. pisma koja su sv. Jeronimu bila veoma draga i rado je o njima razmišljao. Današnje evanđelje je završnica Isusovog govora u prisposodobama. Isus se rado služio s njima, kako bi ga slušatelji mogli što bolje razumjeti, posebno poruku koju im želi prenijeti.

U svim Isusovim prisposodobama glavni je sadržaj "kraljevstvo Božje". Što znači kraljevstvo Božje? Ono ima mnogostruko značenje. Možemo ga prevesti kao svijet s novim međuljudskim odnosima, kojega donosi Isus Krist, u kojeg se uključuju Isusovi učenici. Ivan u Knjizi Otkrivenja opisuje viđenje: "i vidjeh novo nebo i novu zemlju jer - prvo nebo i prava zemlja uminu. Tada Onaj koji sjedi na prijestolju reče: "Evo, sve činim novo!" (Otk 21, 5). Eto, taj novi Božji svijet jest kraljevstvo Božje u koje su pozvani svi ljudi da ga izgrađuju. Isus predstavlja kraljevstvo Božje kao nešto najdragocjenije, da se isplati čak i sve prodati kako bi ga čovjek zadio.

U današnjem evanđelju Isus uspoređuje kraljevstvo Božje s mrežom koja se baca u more i hvata svakovrsne ribe. Evanđeoski navještaj okuplja sve, dobre i zle. Dijeljenje će biti na kra-

ju povijesti. Anđeli će biti izvršitelji suda koji će odijeliti zle od pravednika. Zle će baciti u peć ognjenu. Tim je riječima Isus dao odgovor onima koji su mu prigovarali da se dao okružiti ljudima koji bi trebali prema farizejskom učenju biti isključeni poput Mateja carinika i drugih. Što to znači? Dok smo na svijetu moguć je prijelaz s jedne na drugu stranu. Dobri mogu postati grešnici, a grešnici mogu postati dobri. Između dobrih i zlih nema provalije, jer je moguć prijelaz s jedne na drugu stranu.

“Jeste li sve ovo razumjeli?” pita ih Isus učenike. To znači da li žele prihvatiti Riječ Božju ili ne. Onoga koji prihvaća riječ Božju, Isus takvog uspoređuje s domaćinom koji iz svoje riznice iznosi “staro” i “novo”; koji dobro razumije riječ Božju kako Starog tako i Novog zavjeta. On zna da zemaljska sreća ne vrijedi ništa u usporedbi s vječnim životom, da “Bog u svemu surađuje s onima koji ga ljube”.

U svemu ovome najozbiljnija je Isusova riječ kada kaže da će na kraju svijeta anđeli podijeliti zle od pravednih i baciti ih u ognjenu peć, gdje će biti plač i škrgut zubi” (Mt 13, 59). E, tada više povratka nema. Sudbina će biti zauvijek zapečaćena. Dok smo na svijetu postoji mogućnost povratka, a zato je i Isus došao jer ne želi smrt grešnika, nego da se čovjek obrati i da živi. I ta je Isusova riječ zapisana u evanđelju.

Sv. Jeronim je zacijelo bio oduševljen riječima Druge poslanice apostola Pavla, koju je napisao svom učeniku Timoteju: Pavao potiče ljubljenog učenika Timoteja da ostane vjeran u

čemu je poučen od bake Loide i majke Eunuke, o i od samoga Pavla, a to je snaga Sv. pisma, koje nas čini “mudrim na spasenje po vjeri u Krista Isusa. On nas čini za svako dobro djelo prikladnima”. Pavao potiče Timoteja da bude uza sve nevolje, koje ga prate, ustrajan. Tu nam može pomoći Sv. pismo koje nas čini mudrima. Pavao kaže da je ono “bogoduh”, a to znači da je božanskog porijekla. Ono je prema riječima apostola Pavla “korisno za poučavanje, uvjeravanje, popravljavanje, odgajanje u pravednosti, da čovjek Božji bude vrstan, za svako dobro djelo podoban” (Tim 3, 16-17).

Braćo i sestre! Kršćanin postaje zreo samo po vjernosti i druženjem s Biblijom. Stoga apostol Pavao zaklinje Timoteja pred Bogom i Isusom Kristom koji će suditi živima i mrtvima da propovijeda riječ Božju, bilo zgodno ili nezgodno. Sv. Jeronim je rekao: “Moliš li? Ti si koji govoriš Zaručniku. Slušaš li? Zaručnik je koji ti govori. Uvijek je to razgovor ljubavi s Bogom, Ocem našim”.

Dragi prijatelji! Biblija je napisana po nadahnuću Duha Svetoga. Ona je pismo Oca nebeskoga nama koje nam je donio Isus Krist. Tu Riječ slušamo u našim crkvama i kapelama u vrijeme dok se slavi sveta misa i drugi sakramenti. Neka nam ova kapela, koja je podignuta u čast sv. Jeronima, bude drago mjesto sabranosti, tišine, molitve i donošenja velikih životnih odluka. Sve velike i životne odluke donesene su u sabranosti srca i duše. Još jednom čestitam i zahvaljujem načelniku i suradnicima, posebno p. Rakošcu, vašem kapelanu. Amen ■

Sv. Petar i Pavao - Dan kapelanije Zagreb, 29. lipnja 2012.

Sv. Klement rimski, papa, koji je naslijedio apostola Petra opisao je njegovu mučeničku smrt. Petar je vjerojatno mučen oko 64. godine, u vrijeme progona kršćana. Petru u čast, na jednom od sedam brežuljaka u Vatikanu, posvećena je bazilika. Petrov se grob nalazi ispod sadašnje bazilike sv. Petra.

Nakon Isusovog uzašašća Petar je odmah preuzeo vodstvo u Crkvi jer je trebalo donositi odluke u najvažnijim pitanjima Crkve. Petar je uvijek nastupao kao vrhovni poglavar u Crkvi i uvijek su ga apostoli kao takvog priznavali. On je dakle od samoga Isusa Krista, koji je Bog i čovjek, postavljen za vrhovnog poglavara Crkve.

Pavlov životni put je nešto drugačiji. Nje-

govo se obraćenje dogodilo oko 33. godine. Obratio se pred gradom Damaskom, noseći popis kršćana koje je trebalo pohvatati i osuditi. Više puta se sukobio s apostolom Petrom. Taj je sukob bio crkvene naravi. Naime, Petar je tvrdio da bi pogani trebali prije krštenja izvršiti obred obrezanja. Pavao je bio protiv toga, rekavši da svaki čovjek koji vjeruje u Isusa Krista, koji je odlučio krstiti se i biti kršćaninom, postaje član velike obitelji Božjega naroda koja se zove Crkva. Obrezanje prema tome nije potrebno. Sv. Pavao je nakon obraćenja navijestao evanđelje. Mogao bi netko postaviti pitanje kako to da su Petar i Pavao sačuvali jedinstvo i vjeru unatoč tolikim mimoilaženjima?

Crkva je prije svega Božje djelo. Ona se ne treba bojati da će propasti, jer joj je sigurnost obećao Isus Krist. Jednako tako ne treba se bojati priznati svoju grešnost, jer je Crkva sastavljena od grešnika i svetaca. Isus nije izabrao suradnike kao najsavršenije i najkvalitetnije ljude. Petar je, iako spada među prve i najodgovornije apostole, imao svojih slabosti i padova. Dao im je snagu da to požele biti i milost da to i ostvare. To vrijedi i danas. Bog daje svakome snage i milosti kako bi se mogao ostvariti kao kršćanin u ovom svijetu.

Današnja liturgijska čitanja opisuju dio života apostolskih prvaka sv. Petra i sv. Pavla. Prvo čitanje donosi Petrovo čudesno izbavljenje, iako je bio strogo čuvan u Herodovoj tamnici. Poslušajmo Petra: "Sad uistinu znam da je Gospodin poslao anđela svoga i izbavio me iz Herodove ruke i od svega što je očekivao židovski narod"! (Dj 12, 11). Ovo je divna pouka za sve nas kad se nađemo u bilo kakvoj kušnji i opasnosti. Bog se brine za nas. Nismo prepušteni sami sebi i svojoj samoći.

Evangelje donosi Petrovu ispovijest vjere u Isusa Krista. Isus se našao sa svojim učenicima na krajnjem sjeveru Galicije, u krajevima Cezareje Filipove. Pripremajući se pomalo na smrt, Isus je želio prije toga učvrstiti svoje učenike u vjeri. Postavio im je pitanje: "Što govore ljudi tko je Sin Čovječji? Ljudi su davali različite odgovore: No svi ti odgovori nisu dali punu istinu o Isusu Kristu, za razliku od apostola Petra, koji je u ime apostola i svoje osobno ime svečano ispovjedio vjeru, kad je rekao: "Ti si Krist - Pomazanik, sin Boga živoga" (Mt 16, 16). Isus mu odgovara: "Ti si Petar - Stijena i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata je paklena neće nadvladati. Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano na nebesima, a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima" (Mt 16, 18-19). Tim je riječima Petar postavljen za vrhovnog poglavara Crkve. Isus je to popratio s trima simbolima:

Prvi simbol: Petar je Stijena. Isus je promijenio Šimunovu ime u Petar. Promjena imena značila je promjena sudbine i stvarnosti jedne osobe. Petar tako postaje stijena na koju Isus polaže temelj svoje Crkve. Petar tako postaje vidljiva izvanjska prisutnost Kristova. Zato je "vrata paklena" ne mogu nadvladati, a to znači nikakve sile zla i smrti nisu kadre uništiti je.

Drugi simbol su ključevi. Ključevi su znak vlasti ili odgovornosti za dotičnu kuću. To znači da Krist daje vlast Petru nad vlastitom Crkvom. I tako Petar postaje zamjenik Isusov, njegov

opunomoćenik, koji je neposredno odgovoran u upravi Crkve i za provođenje njezinog nauka koji mu je povjerio Isus Krist.

Treći znak "svezati i odrješivati" upućuje prije svega na dozvole i zabrane u nauci i moralnoj praksi. Petar je pozvan da naučava, evangelizira i odlučuje u raspravama u svjetlu Kristove riječi. Daje vlast apostolima "otpuštati grijeha i zadržati" (Iv 20, 23). Kako je lijepo osjetiti snagu oprosta, snagu nutarnje slobode od svega, a osobito slobode od grijeha. To je ispovijed.

Drugo čitanje donosi oprostajni govor apostola Pavla. On je sretan što je završio svoje poslanje, koje mu je povjerio Isus Krist u trenutku njegova obraćenja. Pavao opisuje u 4 slike svoj kršćanski život:

Prva je slika žrtvovna: život svoj prinosi kao žrtvu ljevanicu. Kao što se prigodom obreda izljevina vino na žeravicu i molitva uzlazi Gospodinu, tako je njegov život sličan toj žrtvi ljevanici.

Druga slika je uzeta iz mornarskoga života. Došlo je vrijeme da se spuste jedra. Nakon burnog i olujnog mora stigao je u luku. A život mu je doista bio buran i težak zbog Evangelja kojeg je navijestao.

Treća slika je ratnička: Pavlov životni put nije bio lagan. Bio je u neprestanoj borbi između dobra i zla, često u progonstvu, više puta išiban. I kad je izgledalo da je svladan, Bog ga je izbavio "iz usta lavljih", piše Pavao.

Četvrta slika uzeta je iz sportskoga natjecanja, u kojem je izdržao i sada završava trku života. Štoviše, kaže da mu je Gospodin pripremio vijenac. Pavao se služi sportskim rječnikom. Očito je bio dobar poznavalac igara. Prigodom podjeljivanja nagrada i čestitki suci bi svakom pobjedniku stavili vijenac na glavu.

Uvjeren da je svoj život pametno iskoristio, vršeći volju Božju, on se nada da će dobiti životni pobjednički vijenac. "Ne samo meni nego i svima koji s ljubavlju očekuju njegov pojavak", piše Pavao, a to znači Isusov novi dolazak koji će biti na kraju povijesti.

Sv. Petar i sv. Pavao su utemeljitelji rimske Crkve. Oba su svoje apostolsko poslanje potvrdili mučeničkom smrću. Bazilike sv. Petra i sv. Pavla trajna su meta hodočasnika. Što nam govori današnji blagdan sv. Petra i sv. Pavla? Možemo sročiti u nekoliko poruka:

Prvo: Biti vjeran sv. Petru i sv. Pavlu kao i njihovim nasljednicima. U novije vrijeme naći ćete člankopisce, uglavnom nevjernike, koji se žestoko okomljuju na Crkvu. U Crkvi ne vide ništa lijepoga, kao da je ona neki nametnik

koga treba odstraniti. Ne žele vidjeti njezin karitativni, kulturni i društveni rad, njezin doprinos društvu i kulturi. Važno je oblatiti Crkvu. Negativno opisivanje i prozivanje Crkve često djeluje i na vjernike, pitajući se kako se u svemu tome snaći. Unatoč toga Crkvu valja voljeti.

Majka kakva jest naša je majka i treba je voljeti, pomoći ako je bolesna, ranjena. Jednako tako vrijedi i za Crkvu. U njoj smo rođeni na novi život. Svi smo mi Crkva koja je sastavljena od svetaca i grešnika. Valja se truditi da kao njezini živi članovi osvijetlimo lice Crkve. To je bila značajka naših pradjedova od stoljeća sedmog do naših dana. Crkva se najviše prepoznaje u skrovitim i jednostavnim dušama, ljudima koji mole, rade, žrtvuju se, pomažu a da nijedan medij to ne spomene.

Drugo: Poštivati vrhovnu vlast u Crkvi. Štujući vrhovnu vlast u Crkvi, štujemo onoga koji je rekao: "Ni vrata je paklena neće nadvladati". Pozitivna kritika uvijek je dobra, dapače poželjna, ali rušilačka nikome ne koristi. Ne trebamo se ustručavati kritike: dapače, ona je dobrodošla svakom ozbiljnom vjerniku. Ona je znak poštovanja ljudi vjere. Čuvati se treba od pristranosti i laži.

Treće: Budimo ponosni da smo katolici. Toga se ne treba stidjeti, posebno ne vjere naše, koja nas je održala, spasila u najtežim danima našega opstanka. Da nismo imali vjere u vrijeme agresije na Hrvatsku, gdje bismo danas bili? General Bobetko mi je ispričao svoj život koji

je bio dosta buran. Između ostalog mi je rekao: "Da Crkve nije bilo, da vjere nije bilo, mi bismo nestali". Poznati talijanski nobelovac Guglielmo Marconi, kojemu možemo zahvaliti bežično telefoniranje pa prema tome i naraštaj mobitela, rekao je ovo: "Izjavljujem s ponosom da sam vjernik. Vjerujem u moć molitve. Ne vjerujem u to samo kao katolik, nego i kao znanstvenik" (Ratzinger: "Bog i svijet", str 41).

Četvrto: Budimo radosni. Vlast koju su primili apostoli i njihovi nasljednici, nije im dana da u njoj uživaju nego da zdravom naukom, sakramentima i mudrim zakonima upravljaju i vode naše duše Bogu. Samo vjerom u Boga može se obnoviti svijet, preporoditi obiteljski i osobni život ljudi.

Peto: Ako za ikoga onda za sv. Petra i njegove nasljednike vrijede Isusove riječi: "Tko vas sluša, mene sluša, a tko vas prezire mene prezire, a tko prezire mene, prezire onoga, koji me je poslao". Vjernik ne ide na svetu misu radi svećenika, kojega mogu voljeti ili ne voljeti. On ide radi Isusa Krista i njegova evanđelja.

Neka nam apostolski prvaci sv. Petar i sv. Pavao isprose milost da nam vjera ostane čvrsta i nepokolebiva. Svoju vjeru u Isusa Krista ispovjedimo zajedno s apostolom Petrom: "Ti si Krist, sin Boga živoga". Tako neka bude!

Čestitam vam Dan kapelanije, ali i imendan koji ga slavite. Neka ova dva velikana Crkve i danas budu izazov svima nama da u Kristu prepoznamo Boga koji nas spašava, kao i Crkvu zajednicu koja nas odgoja. Amen ■

Posljednji ispraćaj generala zbora Imre Agotića Zagreb, 22. ožujka 2012.

Braćo i sestre, sveti apostol Pavao napisao je vjernicima Crkve u Solunu slijedeće riječi: „Nećemo da budete u neznanju o onima koji su usnuli, da ne tugujete kao drugi koji nemaju vjere“.

Žalost koju proživljavamo znak je naše zrelosti. Ona govori da znamo cijeniti dobro i gubitak dobra. No, oslanjajući se na Pavlove riječi, tugovanje ljudi vjere puno je nade u ponovni i vječni susret s osobom naše boli. Zato Pavao kaže: „nećemo da budete u neznanju glede onih koji su usnuli...“. Važno je, braćo i sestre, imati ovo „znanje vjere“, jer ono je primjereno čovjeku. Ono unosi svjetlo u one naše dubinske razine u kojima razum nema snagu svjetla i nemoćan je ponuditi smisao čovjekovog smrtnog odlaska. Razum dokučuje spoznatljivo, a vjera nudi prisutnost nespoznatljivoga. Riječ je o „znanju“ koje dolazi od vječne mudrosti čiji smo mi ljudi samo jedan mali povijesni odsjaj. Vjera je znanje nedokučivoga.

Zbog toga, draga braćo i sestre, ne bi nam bilo pametno zatvoriti se govoru vjere. Izgubili bismo tada pouzdanu nadu. Time bismo izrekli osudu nemoći nad sobom i prihvatili bi limit svoga razuma, svoju provizornost, kao jedinu i cjelovitu istinu i mjeru svoga bića. Istina i mjera ljudskih bića je istina i mjera naše vječnosti. Nezasitni i dubinski vapaji čovjeka ne priznaju „okove smrti“. Oni snagom vjere prodiru u prostranstva božanskih obzorja u kojima traže svoju cjelovitu istinu.

Poštovana gospođo Anice, kćeri Ela i Biljana, pokojnikov brate i rodbino, gospodine predsjedniče, visoki dužnosnici vojne i političke stvarnosti ove zemlje, okupljeni prijatelji i poštovatelji pokojnog hrvatskog generala zbora Imre Agotića, braćo i sestre, svima nama upravo to poručuje čovjek kojega s poštovanjem ispraćamo na njegov vječni počinak.

Naime, od najranijeg svojeg djetinjstva, hrvatski je general zbora Imra Agotić, bio prijatelj Boga, prijatelj oltara i svetih Tajni. Rado je ministrirao, kažu svjedoci. Već od rane mladosti hranio se tajnama svetih sakramenata (od krštenja, pričesti do firme) nalazeći u njima odgovor na nezaobilazne potrebe svoje duše. U svojoj odrasloj dobi, zbog ideoloških i ome-

tajućih okolnosti izobrazbe i posla, nastavio je prijateljevati s Bogom koristeći mjesto njegove prisutnosti u svojoj savjesti.

U oslobođenoj zemlji, družio se s osobama kojima je vjera bila smisao života i rada. U susretima s takvim ljudima odisala je njegova nutarnje smirena dubina, određeno divljenje i nedvosmisleno poštovanje ljudi vjere. Odlično je poznao snagu vjere, iako i nije uvijek vršio sve njezine praktične zahtjeve. Pomno je slušao riječi duhovnih osoba i gotovo uvijek je želio imati još više vremena za takve razgovore. To je dio mojeg iskustva čovjeka i vjernika Generala zbora Imre Agotića.

Okupljena braćo i sestre, zato ponavljamo Pavlove riječi Crkvi u Solunu: „nećemo da budete u neznanju o onima koji su usnuli, i Bog će „one koji usnuše u Isusu, privesti zajedno s njime“. Uskrsli Isus je jamstvo naše vječne novosti. I on je položen u grob i time gotovo ispraznio svoje učenike od nade. Ali njegova uskrsna nadmoć nad smrću potvrdila je zbilju našeg bića kao vječnog bića u vječnome Bogu. Umrijeti, dakle, ili „usnuti u Isusu“ znači uz njega za života vezati svoju nadu, jer u njegovom uskrsnuću vidimo svoje uskrsnuće, svoje neprolazno „sutra“. To je bit vjere i života po vjeri: u Isusu vječno opstati.

U svetom Evanđelju Isus nas vraća ovdje i govori o potrebi jedne bolne, ali obećavajuće transformacije našeg ljudskog bića. On to izriče kroz sliku pšeničnog zrna, koje pavši na zemlju mora umrijeti, jer će inače ostati samo; „ako li umre, donosi obilat rod“. Svi smo „pali na zemlju“ kao zrno. Tko se ne troši ostaje sam i čuva izgled i sterilnu samoću „zrna“. Novost i promjenu žele oni koji kao zrno „umiru“, jer iz njihovog trošenja nastaje novi život.

Aplicirajući ove Isusove riječi na egzistenciju poštovanog generala zbora Imre Agotića, bez imalo suzdržanosti, držim da je on razumio Isusov govor o potrebi da „zrno umre, pavši na zemlju“. On se je trošio. Trošio se „dušom“ jer je sav svoj razum, volju, izobrazbu i djelo položio u nastanak slobodnijeg i pravednijeg društva i odnosa u njemu. Trošio se „duhom“ jer je svoj identitet vezao uz nutarnju moć vjere, uz vrijednost čovjeka i obitelji, uz obranu zemlje i

punu slobodu svoga hrvatskog naroda, ne čineći pri tom zla nikome. Trošio se „tijelom“ jer svi umori, rođeni iz takvih odnosa imali su svoju cijenu - zdravlje.

U duhu „pšeničnog zrna“ transformirao se polako, pretačući plodove svojeg trošenja u život obitelji, u kvalitetu prijateljstva, u slobodu zemlje. Umirao je stvarajući život, poput „pšeničnog zrna“. U to se založio bez pridržaja. I zato smo ovdje, jer osjećamo da smo dužnici ovakvog uloga i zaloga.

Poštovani gospodine generale, želimo da Isus Krist na vašem licu prepozna svoje lice, u vašem srcu svoje srce i u vašim rukama svoje ruke. Neka vam on otkrije ono što je ostalo pokriveno zbog nemoći i granica naše provizornosti.

Ostajete s nama snagom vjere, jer mi smo sigurni da vi sada živite. Mi smo tu da posvjedočimo smisao i moć vjere koja oblikuje odgovorne ljude, a vi ste otišli da okusite njezine veličanstvene plodove i da doživite kako je Bog velik i drag, i milosrdan i vječan.

Hvala vam za egzistenciju koju ste s nama dijelili, za ljubav kojom ste ovu zemlju branili i ovoj zemlji služili; za mir kojeg ste u svojim

postupcima prenosili. Hvala vam što ste bili i djelovali kao čovjek i kao časnik vojske koja je nastajala i djelovala s povjerenjem u Boga i krunicom oko vrata. Hvala vam što ste čuvali taj dignitet hrvatskog vojnika. Hvala vam što ste ostali slobodan od predrasuda i pun poštovanja za ljudska uvjerenja, jednostavan i neposredan, pristupačan i nenametljiv. Hvala vam što ste uspjeli ostati slobodan i od one ideologije koju ste u svojoj vojničkoj izobrazbi i karijeri morali prihvaćati. Hvala vam što ste toliko voljeli ovu zemlju da ste svega sebe uložili u njezinu slobodu. Hvala vam što sam se, kao čovjek i svećenik, pred vama uvijek osjećao kao pred čovjekom koji vidi više i razumije dublje. Zbogom, časni gospodine, do dana u kojem ćemo svi spoznati da smo sinovi Božji i biti radosni što Bog postoji.

Ožalošćena obitelji, poštovana Anice i djeco, brate i rodbino, primite izraze naše ljudske i kršćanske sućuti. Ovdje nazočni vojni biskup Jezerinac, vlč. Golubić, župnik župe sv. Petra i cijeli naš Vojni ordinarijat, s vama smo i u boli ovog teškog rastanka. Neka vam Bog bude izvor snage da nastavite živjeti u ozračju mira i ponosa. Amen ■

Misa zadušnica za Josipa Jovića

Aržano, 30. ožujka 2012.

Predraga braćo i sestre, mama i rodbino našeg brata Josipa: „Užas odasvud... Prijavite,... Svi koji mi bijahu prijatelji čekahu moj pad...“ Tako prorok Jeremija vidi osjećaj i stanje pravednika, čovjeka izložena mržnji i nasilju. No, nije taj osjećaj koji prevladava u pravedniku. Pravednik ima jaki oslonac prijateljstva s Bogom kojeg naziva „snažnim junakom“ i njemu „povjerava parnicu svoju“. On će učiniti da mrzitelji „posrnu“ i „ne nadvladaju“. Dapače, „postidjet će se... jer neće uspjeti“.

Ova se Božja riječ, izgovorena po proroku Jeremiji, obistinila na Josipu Joviću, mladiću i redarstveniku, prvom poginulom branitelju Domovinskog rata Republike Hrvatske. Njegova nada je bila sloboda i život pun obećanja. Njegov oslonac je uvjerenje da ga nemaju zašto ubiti. Njegova sigurnost je oslanjanje na Boga kojemu „povjerava parnicu svoju“. Držao je da je, barem on – Bog, na strani pravednika. Vjerojatno sve je teklo tako brzo i iznenada da nije imao vremena razabrati ni što se događa ni kako razumjeti hitac koji ga je usmratio. Nije imao vremena razumjeti gdje se u svemu krije onaj Bog kojemu je „povjerio parnicu svoju“.

Ali, braćo i sestre, mjerila naša su varljiva i „Božji putovi nisu naši putovi“ poručuje Gospodin. Razumjeti ulogu Boga u smrti Josipa Jovića ne možemo ako nismo kadri razumjeti smrt Sina Božjega, Isusa Krista koji, po apostolu Pavlu reče da „dopunjujemo ono što nedostaje patnjama Kristovim“. Isus nevini, predan je u smrt da bi svijet bio slobodan. Od moći zla, pa i smrti, jača je jedino snaga ljubavi i jedino ona može zlo usmrtiti. Da se Sin Božji opirao zahtjevu ljubavi, mi ljudi još ne bi imali Spasitelja. Da se Josip Jović usprotivio odlasku na uspostavu mira, njegova smrt ne bi imala okus smrti Sina Božjega. Zato su ove smrti svete i dostojne našega poštovanja i štovanja. Njihova poveznica je snaga ljubavi kojom su nadahnute i istinsko dobro čovjeka i naroda kojim su prožete. Njihovo ime je ljubav koja je nikla na njihovoj nesebičnosti. A nada i vjera u mir učinila je prvi korak hoda u nju.

Mladi je Josip, pun nade i u ozračju Uskrsa, 31. ožujka 1991 godine, došao na Plitvice da zajedno s kolegama vrati ukradeni mir tom dijelu hrvatske zemlje.

Uskrs i mir, a događa se smrt. Čovjek u

službi mira doživljava smrt. Takva je sudbina pravednika. Takva je naša povijest. Daleko od toga da smo bezgrešni i da i mi nismo, kao pojedinci u narodu, prouzročili duboku bol nekim ljudima i obiteljima. Čini se, ipak, da naša povijest govori da nismo tuđe otimali, a još manje da bismo otimajući ubijali.

Braćo i sestre, ostanimo na crti onog najboljega iz svoje povijesti. Ostanimo na crti velikana svoga naroda koji su slijedeći tragove vjere i domoljublja ulagali sebe da bi našli prostor za druge. Ostanimo na tragu onih ljudi iz svoje povijesti koji su znali trpjeti zbog istine o Bogu i čovjeku, a među njima nisu samo svećenici i biskupi, nego ogromna povorka jednostavnih ljudi i ovoga blagoslovljenog kraja.

U vremenu u kojem se krađu svetinje naše povijesti, uništavaju hramovi srca i obitelji, puštoši budućnost i stvaraju prazna ognjišta, znajmo prepoznati gdje je život i što nam je činiti da ga bude. Smrt mladića Josipa Jovića neće biti uzaludna ako na pragovima naših kuća i na krsnim studencima čujemo plač djeteta; ako nam starci odlaze puni nade i smireni, jer za njima ostaje život; ako nam se majke s poštovanjem odnose prema začetom čedu svoje utrobe; ako nam svećenici i redovnici budu posrednici svetoga; ako nam političari budu ljudi od čije će mudrosti i poštenja narod živjeti; ako nam škole budu mjesta izrastanja suvremenog čovjeka punog odgovornost za sebe i ljude oko sebe.

Neka nam ova sveta misa, spomen Isusove muke, smrti i uskrsnuća, pomogne razumjeti sve što se s nama događa, a ne razumijemo. Neka nam pomogne razumjeti i dar smrti redarstvenika Josipa Jovića. Neka ova smrt bude opomena svima da je hrvatska zemlja nastala na prolivenoj krvi mnogih i da nikome nije ponuđena kao tržišno blago probitka i politikanstva. Molimo Gospodina da nas odgoji kako bismo bili odgovorni graditelji Crkve i Domovine.

U ime Vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinca te u svoje ime, želim vam sretan Uskrs! Neka vam Veliki tjedan bude vrijeme vaše duhovne promjene. Neka se u vašim srcima nastani mir, a ognjišta vaša neka se ispune nadom. Neka uskrsli Isus oslobodi mlade od straha i ovisnosti, a starce od umora i beznađa. Neka roditelje obdari strpljivošću, mudrošću i ljubavlju. Amen ■

Obilježavanje 20. obljetnice akcije "Baranja" Valpovo/Belišće, 3. travnja 2012.

Kako smo čuli, prorok Izaija iznimnim riječima i slikama uprisutnjuje ono što će Isus Krist učiniti za nas. Ali Izaija ove riječi i slike primjenjuje i na svakoga tko Kristovim stopama hodi. Primjenjuje na nas kršćane.

Svaki kršćanin bi se, stoga, trebao prepoznati kao osoba koja od „majčina krila“ boravi u misli i ljubavi Boga Stvoritelja. On znade da je već u Božjem srcu dobio svoje ime i svoje značenje: biti sin Božji i slika Božja u svijetu. Bog ga ne odvaja od sebe, nego ga nosi u svojem „tobolcu“ (kao što klokan nosi svoje mladunče ili kao što tobolac skriva snop strijela); izoštrava ga nutarnjim odgojem i daje mu najsigurnije mjesto boravka u svojoj ruci.

Iz takvog Božjeg odnosa prema nama, rađa se naše povjerenje u Boga. Zato će takvi ljudi svoje pravo „pohraniti“ u Boga, ali i svoju nagradu očekivati od njega. Ova međusobna povjerljiva sigurnost stvara prostor nutarnje slobode i samosvijesti u nama. Nije, zato, čudno da su zreli kršćani najslobodniji ljudi.

Pošto se uspostavio međusobni odnos povjerenja i bliskosti, Bog nam iznosi svoja „očekivanja“ i daje zadatke. Prije svega „vratiti Jakova natrag... i sabrati Izraela“. Ovo „vratiti Jakova“ nije drugo nego učiniti sve da Božja baština u svijetu ne bude otuđena, da kršćanski i evanđeoski moral ne ode u propast zbog naše komotnosti. Zaduženi smo biti javni pokazatelji evanđelja u svijetu. Zaduženi smo kao kršćani da u svijetu Božje lice sačuva svoj božanski izgled među nama. Zaduženi smo da ono što je Bog odabrao, a to je narod koji je po krštenju ušao u savez s Bogom, nosi biljeg Božjeg i vjerničkog saveza. Znade Bog da smo dobili zadatke koji nas nadilaze, zato poručuje po proroku Izaiji da se oslonimo na „Boga-snagu“ i da ćemo na taj način moći postati „spas“ Božji do nakraj zemlje.

Sve je ovo, poštovana i draga braćo i sestre, časni pripadnici 107. brigade, hrvatski branitelji i gospodo časnici, životno iskustvo našeg čovjeka u ranijoj i novijoj nacionalnoj povijesti.

Već davno smo, naime, prepoznati na ovim trusnim povijesnim i kulturološkim prostorima kao „antemurale christianitatis“ (predziđe kršćanstva). Udarali su nas olujni vjetrovi i plašili žestoki gromovi. Nikada nije bilo lako. Imamo iskustvo povijesti koje nam nijedna škola ne može dati i ni jedan nas nauk tome ne može naučiti: imamo iskustvo osobne i kolektivne povezanosti s Bogom. Snaga koja iz takvog iskustva

dolazi neusporediva je bilo s čime. Jača je od naše nemoći i od moći moćnih. Ona je hrabrost povjerenja i odvažnost bez oklijevanja. Kadra je suočiti se sa svim izazovima bilo na razini osobnog ili nacionalnog života.

Tražite tu snagu i Bog će je dati. Tada nam ognjišta neće ostati prazna ni kuće zapuštene; oranice će uroditi hranom života, a livade će obilovati pašom. Pjesma će odjekivati u sokacima našim. Nikome na pamet neće pasti da si život oduzima ili da je suvišan među nama. Tražimo tu snagu od Boga i bit ćemo drugačiji.

I sam Domovinski rat sigurno bi se drugačije odigrao da u našim srcima nije bilo ljudske mudrosti i žive snage vjere i povjerenja u Božju pravednost. Ne želimo time reći da je „Bog bio na našoj strani“. To nikada ne dolikuje kazati, jer nije na nama da određujemo Bogu išta. Ali smijemo reći da smo mi bili na „strani Božjoj“. Jer, u golotinji i siromaštvu, usprotiviti se i oduprijeti tolikoj moći takve agresivne vojne snage, ljudski je neprotumačivo. Naš branitelj je „pohranio“ svoju pravdu u Božju pravdu, svoju nadu u Božju svemoć, svoju snagu u Božji „tobolac“. Ni tada, kao ni sada, nije bilo, a niti ima drugog izlaza nego svoje povjerenje položiti u snagu Božju.

Slično kao i drugdje, vaša se je 107. brigada 3. travnja 1992. suočila s okrutnom nadmoći u baranjskom trokutu prilikom akcije oslobađanja. Ali, hrabrost, trijeznost, međusobno povjerenje i opravdanost motiva, vukla vas je da se povjerite ruci koja vas nikada ostavila nije. Upravo ste to učinili. Niste vi akcijom oslobađanja učinili nešto što je kršćanski nemoralno ili nedostojno čovjeka. Ovdje ne ulazim u mogućnost da je netko od pojedinaca i učinio nešto takvoga, ali sama akcija oslobađanja zemlje od agresora dužnost je svakog njezinog građanina te stoga spada u temeljne obveze odgovornosti. Posegnuti za tuđim nepustivo je, a braniti vlastiti prostor života i povratiti oduzeti prostor života, dužnost je.

Zato, dragi branitelji, podignite glave svoje. Hodajte ponosno. Nitko vas ne može izvući iz depresije, ako ju vi svojim osjećajem bezvrijednosti još više potencirate. Nemojte zaboraviti iskustvo Isusa kojem vjerujete: iskustvo izdaje prijatelja. Nije rečeno da i takvih nema. Ima ih koji će sve učiniti da dođu do „svojege“. Zato mijenjaju znakovlje kojim se kite. Branitelji, ostanite stameni i povezani. Čuvajte zajedništvo koje ste stvarali u krvi.

Vodeći ljudi ove zemlje, kao i cjelokupni

narod, duguje vam svoju zahvalnost. Uostalom, imate pravo na nju. I nemojte se ni vi bojati ni ustručavati doći do plodova koje ste ovoj zemlji omogućili. Ako u ovoj zemlji može biti toliko čudnih projekata i kojekakvih ustanova koje vuku novac poreznih obveznika ove zemlje za svoje programe, nerijetko naručene i diktirane od međunarodnih centara kapitala, onih centara koji oskudijevaju odnosom poštovanja prema vama i vašim životima, prema vrijednostima na kojima smo odrasli i za koje smo umirali, zašto vi ne biste imali pravo na dostojanstven i siguran život, vi koji ste svima nama omogućili da opstanemo. Nemojte se povlačiti u nemoćnu pasivnost, jer dragi Bog želi da živite i da sretni budete.

Neka ova 20. obljetnica vašeg junačkog uloga u 107. brigadi bude još jedna okolnost koja će nas sve obvezati da se odgovornije ponašamo prema Hrvatskim braniteljima, prema sadašnjosti

i budućnosti ove zemlje i njezinim vrijednostima koje su se dokazale da zavrjeđuju naše poštovanje.

Dragi branitelji, njegujte prijateljstvo s Bogom kroz molitvu, kroz svetu ispovijed i svetu misu. Čuvajte prisan odnos sa svojim svećenicima i svojim obiteljima. Neka vas nitko ne uspije odvući od onih izvora na kojima ste napajali svoju žeđ za slobodom i svoju hrabrost da ju steknete. Neka vas blagoslovi onaj u čijoj ruci boravite.

I na koncu, u ime oca biskupa i cijelog Vojnog ordinarijata, želim vam čestitati Uskrs. Neka vas nemoć ne slomi. Neka vas beznade ne obuzme. Vjerujte u život kojeg vam je Bog darovao i povjerio vam ga da ga čuvate. Vjerujte Crkvi koja vas voli i zahvalna je da ste i narodu i vjeri podarili slobodu, jer vi ste stvarali ovu državu. Ostanimo povezani snagom povjerenja u našega Boga koji nas nikada izdao i ostavio nije. Sretan vam uskrs! Amen ■

Dan Oružanih snaga i Hrvatske kopnene vojske Zagreb, 28. svibnja 2012.

Poštovani oče biskupe, gospodo ministri Vlade RH, poštovani gospodine predstavnice Vrhovnika OS RH, načelnice Glavnog stožera OS generale Lovriću, gospodine zapovjedniče HKOV-a generale Repinc, braćo svećenici, gospodo generali, časnici i dočasnici, zapovjednici i djelatnici OS, dragi Božji narode. Čestitamo svima Dan OS i HKOV-a!

Braćo i sestre. Danas nas je okupila Marija majka Crkve, čiji spomen slavimo. Ona ista žena koju nalazimo na počecima svojeg spasenja, nova Eva (majka) novih ljudi. Ona je u hrvatskom narodu stoljećima okupljala braću svoga Sina i čuvala ih u njegovom Imenu. Danas kao i u davnom stoljeću VII. Ona će zajedno s nama slaviti svetu misu, sveti čin muke, smrti i uskrsnuća svog Sina Isusa. Ona će, kao vjernica i majka Crkve, zajedno s nama prikazati ovu Isusovu nekrvnu žrtvu za sve pokojne branitelje iz Domovinskog rata. Ovim činom vjere očitujemo uvjerenje da slavljenje svete mise pomaže pokojnima u njihovom hodu prema vječnom sjedinjenju s Bogom koje se događa u čistoći duše i u punini ljubavi. Neka se Gospodin udostoji udijeliti im svoj vječni mir. Tu smo da kao vjernici molimo Boga da blagoslovi sve djelatnike u sastavu OS-a naše zemlje: da svojim Duhom prosvjetljuje najodgovornije, a svojom milošću i pomoću predusretne sve naše slabosti i eventualne nedoraslosti kako bismo mogli biti u skladu s Božjom ljubavlju prema svim ljudima.

Osim molitve donosimo ovdje i svoje služenje, te našoj zemlji stavljamo na raspolaganje svoju stručnost, svoje sposobnosti i raspoloživost da joj pomognemo. Ustvari, mi kao vjernici i kao djelatnici MORH-a i MUP-a profesionalno služimo cilju mira unutar OS Republike Hrvatske. Naša nutarnja dinamika je vjera i struka. Tako, ovaj oltar - znak Krista, oko kojeg smo danas okupljeni, vjerom poučava struku kako se rađa mir i kako nastaju „sinovi mira“: oltar nam pokazuje lice mira. On je mjesto pomirbe Boga s čovjekom i ljudi međusobno. Oko njega su sinovi mira. Misa, koju sada slavimo snagom vjere govori struci da je „rob“ otkupljen i da ljudski mir ima cijenu Isusove smrti: govori da se ovdje rađa sloboda zatočenih. Riječ Božja, koju danas slušamo, svjetlom vjere priopćava struci da je Božja volja o čovjeku i narodima da mir imaju. Kao djelatnici mira u OS RH dolazimo čuti Riječ Božju i na izvoru uzeti čisti mir, nepomućen interesima ljudske sebičnosti. Crkva, koju svojim zajedništvom ovdje tvorimo snagom otajstva nas uči nadilaziti granice razlika i pronalaziti razloge svoga zajedništva, gajiti međusobni mir i širiti kulturu mira.

Kod nekih se rađa odvratnost prema Crkvi čim se u kontekstu Crkve spomene oružje. Nije to bez temelja, jer s jedne strane postoje i djeluju, pa i na teološkoj razini, tzv. „pacifistički“ pokreti koji bez temeljite objektivne prosudbe inkriminiraju ne samo djelovanje, nego i

postojanje oružja, te je u tom kontekstu i Crkva proglašavana kao nedovoljno odlučna u osudi oružja. S druge strane i naša nedavna jugoslavenska prošlost osobito je bila prožeta mržnjom na Crkvu stvarajući od nje avet zla i saveznika svega što je protiv naroda. Iako se danas takva povijest ne predaje u hrvatskim školama, memorija naroda nije ispražnjena. Još uvijek su nam žive slike o svojevremenim komunističkim montažama, podmetanjima i lažnim optužbama upućenim blaženom Alojziju Stepincu kako je navodno koristio oltar za blagoslov ustaškog oružja. Da, braćo i sestre, to je jedna od neopranih sramota totalitarne ideologije. Nitko i nikada se zbog toga hrvatskom kršćanskom narodu - Crkvi nije ispričao, a kamoli da je oprost tražio. Dapače, ustrajava se u tome. I danas vrlo živo djeluju oni koji veličaju čovjeka, troše novac poreznih obveznika, siju laž po medijima s ciljem da bi očuvali „lik i djelo“ glavnog nositelja režima punog krvi. Upravo će oni, kao sinovi i kćeri jedino „ispravnih“ naslijeđenih stavova, zlorabeći vrijednost ljudskih i građanskih prava, na razne načine osporavati mjesto svetoga u društvu i u njegovim organizacijskim cjelinama. Oni nikada neće predlagati niti zastupati suživot, zato njihovo rješenje uvijek je suprotstavljanje, a to znači izbacivanje svetoga iz svega što oni procijene „ljudskim“ i „građanskim“. Crkva im je najsigurnija meta, jer ih nitko neće optužiti ako ju iz svih svojih raspoloživih „oružja“ gađaju. I nema javnog promišljanja o smislu i besmislu toga, iako znamo da će nas samo istina spasiti. A ponekad, izgleda, pitati se i promišljati, znači biti osuđen.

Braćo i sestre, „odvratnost“ koju sam maločas spomenuo, imala bi svoje opravdanje, ako bi Crkva veličala „oružje“ kao sredstvo uništenja drugoga, kao razorno sredstvo bolesnih i izopačenih ambicija. Takva simbioza oltara i oružja nije dopustiva, jer slaviti Boga i veličati „oružje“ kao sredstvo uništenja, ne idu zajedno. U Božjem namumu „oružje“ kao snaga smrti u ruci čovjeka i naroda nema mjesta. Ono mora postati sredstvom mira, jer Bog doista želi, i svoju želju je izrekao po proroku: da svi ljudi „mačeve“ prekuju u „plugove“, a „koplja“ u „srpove“.

Svi, dakle, vidimo da je presudan čovjek. „Oružje“ će vječno šutjeti, ako mu čovjek ne otvori „usta“ smrti.

Stoga, kad spominjemo „oltar i oružje“, „misu i oružje“, „riječ Božju i oružje“, „Crkvu i oružje“, tada je samo jedno moguće, a to je: razumjeti „oltar kao mjesto odgoja, otkupljenja i stvaranja zajednice; slaviti misu kao stvarnost koja daje kruh života; slušati Riječ koja prosvjetljuje; biti Crkva koja uprisutnjuje spasenje, a ne smrt ljudi.

„Hrvatske oružane snage“, to su muževi i žene koji raspoloživu snagu oružja usmjeruju prema vrijednosti mira. Oni, vođeni etičkim i moralnim načelima čovječnosti, čine sve da se razorna moć oružja nikada ne okrene protiv čovjeka i njegovog prava na slobodu i samostalnost. Zbog toga smo i danas ovdje. Iako nenazočni, s nama su i oni drugi koji s nama ne dijele zajedništvo vjere, ali dijele s nama dostojanstvo čovjeka i etičnost ponašanja, sve one tisuće ljudi koji profesionalno služe vrijednosti mira u OS RH-a. Posve je jasno da bi svi mi zajedno bili naj sretniji kad bi sva oružja svijeta vječno šutjela, ili kad bi ljudi i narodi toliko bili u Bogu novi da oružje uopće ne bi trebalo postojati. I doista, valja ići k tome da čovjek i narodi nikada ne posegnu za njim kao putom svoje slobode. Svijet će tada doista imati opravdanje svoje radosti. No, imajući u vidu da stanje nije takvo, društvo se mora osposobljavati za pripremanje takvog svijeta. Uloga Crkve u takvom itineraru društva je presudna. Čovjeku i društvu valja ponuditi onu hranu koja će u njemu rađati život i osposobljavati ga da promiče život. To se događa upravo ovdje, u slavlju svete mise. Ovdje učimo kako sve učiniti da „oružje“ vječno zaniyemi, da se ljudi međusobno poštuju i podupiru, da se narodi zbratime u jedinstvenu

Božju obitelj u kojoj će se svi prepoznati kao bića jednakog dostojanstva i jednakog prava na sreću i slobodu.

Zato, draga braćo i sestre, „vjera“ i slavljene svetih otajstava nisu svedivi na nikakvu „protokolarnu“ stvarnost. Vjera i sveta Otajstva rijeke su žive vode, izvori božanske svjetlosti, ponori najdublje mudrosti, poligoni najjačeg izrastanja i očvršćenja čovječnosti. Ona su mjesto najdubljeg oblikovanja unutarnjeg čovjeka o čijim stavovima ovisi hoće li „oružje“ zašutjeti ili će sijati smrt.

Važno je stoga da se svi mi vjernici i profesionalni djelatnici u Oružanim snagama naše države, okupljamo upravo oko ovog svetog stola. Ovdje ćemo naučiti biti, prije svega „profesionalci“ (profiteor-priznavati, ispovijedati) etičnog i moralnog uloga nas samih, putem stručnog služenja razvoju onoga što svojom „strukom“ promičemo u ovom segmentu hrvatskog društva. Na ovom duhovnom mjestu naučit ćemo biti graditelji „spokoja reda“ kako sveti Augustin naziva „mir“. Ovdje učimo biti „graditelji pravednosti“ čiji je plod mir. A kako je naš mir dar i slika uskrslog Isusa, koji je pobijedio smrt, onda smijemo kazati da ovdje učimo graditi „lice Isusovo među ljudima“.

Crkveni nauk o moralnom korištenju „oružja“ predviđa slijedeće uvjete: sigurnost da je podnesena trajna velika šteta (kod nas: oružana okupacija zemlje), neučinkovitost svih drugih miroljubivih sredstava (kod nas: uloženi ogromni trud u jalove pregovore), utemeljena mogućnost uspjeha (kod nas: najveća nada bili su nam ljudi i njihova odlučnost slobode), isključenost većih zala (kod nas: odlaskom agresora, mogla se očekivati samo sloboda). I doista, to je naša istina.

Promatrajući u svjetlu nauka Crkve stvarna događanja Domovinskog rata, iz kojeg je nastala „hrvatska oružana snaga“, smijemo, ne samo ponijeti patriotskim oduševljenjem, nego i snagom govora vjere, reći da je držanje hrvatske vojske i upotreba oružane sile velikim dijelom bila u skladu s naukom Crkve i etikom čovječnosti. Čovjek i narod bio je zarobljen na svojoj zemlji. Zli ljudi okrenuli su razornu moć oružja na ovu zemlju. Htjeli su je spaliti. Takve „požare“ moralo se gasiti, da zemlja ne izgori i s njome čovjek, narod, kultura i povijest. Ne prešućujemo ni poneke ekscitirane situacije u kojima, pri gašenju spaljene zemlje, nije poštivan govor vjere, etike i morala. Pravedno je stoga da svi koji su činili zločine odgovaraju pred Bogom i pred ljudima. Pri tom se doista valja truditi da sudovi ne budu sredstva političke moći, nego izriječ istine i pravednosti. Nema režima ni politike koji bi zločine trebali skrivati, štiti i opravdavati. Ovo se odnosi na sva vremena i na sve režime. Bilo kakav kri-

terij pristranosti govorio bi da je dotična savjest bolesna. Kad je čovjekov život u pitanju i njegova nevinna sloboda ničija savjest ne smije ostati mirna. Zato ni govor Crkve ne smije biti nimalo dvoznačan. I upravo stoga, svi mi vjernici, ali i čitav narod, možemo biti ponosni na stav Crkve u Domovinskom ratu: ako netko tvoje ruši, ti nemoj rušiti njegovo - ostat će zapamćeno načelo blagopokojnog kardinala Kuharica.

Braćo i sestre, čuli smo iz Knjige Postanka kako Bog viče tražeći Adama: „Gdje si“? Bog danas traži čovjeka i viče: „gdje si“? Vremena su takva da doista treba tražiti Adama. Adam se skriva, jer sram ga je stanja u koje ga je doveo izbor zla. Vidi Bog Adamovu nemoć, prilazi mu kao Otac te proklinje „posrednike“ zla, ali se istovremeno angažira u izbavljenju čovjeka od zla. Božje „prokleta bila“ govori da blagoslova u zlu nema i tkogod ga očekuje, izgubljen je. Izabralo zlo znači ostati u vječnom „neprijateljstvu“ s čovjekom i potomstvom njegovim, (usp. Post. 3, 14-20).

Dok nam Knjiga Postanka otkriva Božje nastojanje da čovjek bude sretan i da zlo bude proketo, Evanđelje nas poziva na potrebu ljudske solidarnosti: prihvat Isusove majke sa strane učenika te prihvat učenika sa strane Isusove majke govori nam gdje će se ljudi prepoznati kao oni koji su upućeni jedni na druge (usp. Iv 19, 27). To je prostor ispod Isusovog križa. Pod tim znakom nema diskriminiranih, napuštenih, odbačenih ni osamljenih. Taj znak - znak je ljudske jednakosti u očima Boga, oca svih ljudi. Tako, cijena svakog čovjeka izriče se znakom križa Isusova. Jer upravo onaj koji na njemu visi osloboditelj je svijetu.

Danas, kada na ovom mjestu molimo okolinu Dana oružanih snaga i Kopnene vojske RH, ne trebamo se ni stidjeti niti zaboravljati snagu križa kojega je svaki naš vojnik na svojoj krunici nosio u svojim najtežima danima obrane zemlje. Neka nam taj znak bude znakom našega mira i čiste savjesti u obrani svoje zemlje. Neka nam taj znak postane mjestom koje će nas uvoditi u razumijevanje stravične snage zla i opiranja zlu, ali neka nas i osposobi za plemenitu uzajamnost i solidarnost koja se pod križem stvara.

Ostanimo u zajedništvu mira, nacionalne solidarnosti i vjerničke povezanosti. Gajimo one vrednote koje će biti oslonac nadolazećim naraštajima. Oni neće imati povijesno iskustvo velikog križa naroda i snage koju je narod u križu nalazio. Ostavimo im ovaj znak u „amanet“ kako bi znali u vremenima zla uzeti lijek života. Ostavimo im u „amanet“ solidarnost i zajedništvo, ljubav prema slobodi zemlje i nesebičnost vlastitog uloga, da ona postane i bude slobodna. Ostavimo im Boga koji je visio na križu zbog čovjeka. Bog bio s nama. Amen ■

15. obljetnica Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Propovijed nadbiskupa Nikole Eterovića, glavnog tajnika Biskupske sinode, Zagreb, 25. travnja 2012.

“Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju” (Mk 16, 15). Ove je riječi uputio uskrsli Gospodin apostolima, nakon što im se ukazao “dok su bili za stolom” (Mk 16, 14). Prije toga ih je prekorio što nisu povjerovali onima koji ga vidješe uskrsli, Mariji Magdaleni i dvojici učenika na putu za Emaus (usp. Mk 16, 9-13). Jedanaestorica su čuli o Isusovu uskrsnuću, ali im je srce još uvijek bilo okorjelo (usp. Mk 16, 14). Susret s Isusom, pobjednikom nad grijehom i smrću, sasvim mijenja njihov život. Značajno je da je Gospodin susreo jedanaesticu dok bijahu za stolom. Stol je znak blagovanja, zajedništva, Euharistije. Doista, dvojica su učenika u Emausu prepoznali Gospodina za stolom, kad “uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše” (Lk 24, 30).

Preuzvišeni oci biskupi, cijenjeni svećenici, redovnici, redovnice, draga braćo i sestre, i mi smo se okupili oko stola Gospodnjega kako bi se sreli osobno i kao članovi zajednice i prijatelja Vojnog ordinarijata s uskrsnim Gospodinom. On nas redovito susreće oko stola, svake nedjelje i zapovjedanoga blagdana. Nalazimo ga na poseban način u slavljenju sv. mise, u službi Riječi i u presvetoj Euharistiji.

Pozvani na gozbu kralja Jaganjca, uskrsloga Pobjednika, želimo zahvaliti svemogućem Bogu za 15. obljetnicu uspostave Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj. Bulom Qui successimus (Pošto naslijedismo) blaženoga Ivana Pavla II., Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj uspostavljen je 25. travnja 1997. na blagdan sv. Marka. Prije toga, 9. travnja, stupila su na snagu tri Ugovora između Svete Stolice i Republike Hrvatske. Osim onih o pravnim pitanjima te o suradnji na području odgoja i kulture, postao je djelatna i Ugovor o dušobrižništvu katoličkih vjernika, pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi Republike Hrvatske. Na taj se način odredio pravni okvir pastoralnog djelovanja Katoličke crkve u oružanim snagama i redarstvenim službama Republike Hrvatske.

Okupljeni oko Gospodnjega stola, s molitvenom se zahvalom sjećamo svih osoba koje su zaslužne za uspostavu Vojnog ordinarijata, u prvom redu blaženoga Ivana Pavla II. te dr. Franje Tuđmana, prvog predsjednika Republike Hrvatske. U našu molitvu zahvale uključujemo sve članove ove personalne biskupije koja se proteže na cijeli teritorij naše domovine, a koja je od početka povjerena biskupu Jurju Jezerincu. Dakle i njemu upućujemo iskrene čestitke prigodom 15. obljetni-

ce obnašanja zahtjevne službe vojnog ordinarija. Njemu su pomagali i pomažu brojni suradnici, redovnici, redovnice i laici, uključeni u pastoralnu djelatnost. Molitvom obuhvaćamo sve katolike članove oružanih snaga i redarstvenih službi Republike Hrvatske i njihove obitelji, posebno stare, bolesne, ranjene, one kojima je potrebna posebna duhovna i materijalna skrb. Milosrdnom Bogu preporučujemo i sve preminule članove ove velike obitelji, kako bi Gospodin svakoga primio u svoje kraljevstvo mira, sreće i vječnoga života.

Današnja svečanost potiče nas također da pogled usmjerimo u budućnost, s pouzdanjem u Božju providnost koja nas je vodila kroz prošlost, posebno u teškim trenucima Domovinskog rata i liječenja zadobivenih materijalnih i duhovnih rana. Bog nas nikada neće napustiti jer je obećao: “I evo, ja sam s vama u sve dane - do svršetka svijeta” (Mt 28, 20). Čovjek je međutim slobodan te se može odalečiti od Gospodina, zaboraviti velika djela koja mu je učinio. Draga braćo i sestre, naša vjera koja se iskazuje čestom, svakodnevnom molitvom i slavljenjem sakramenata, posebno Euharistije, znak je naše postojane odluke da budemo Božji te da ostvarimo naš ljudski i kršćanski poziv živeći po Deset Božjih zapovijedi sažetih u zapovijed ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Riječ Božja koju smo čuli pomaže nam odrediti tri bitna poticaja djelatnosti i svjedočenja katolika članova Vojnog ordinarijata, ali i uopće katolika u našoj domovini. Ona nas potiče živjeti s univerzalnom Crkvom koja se sprema za opću redovitu Biskupsku sinodu o temi „Nova evangelizacija za prenošenje kršćanske vjere“ koja će se održati u Vatikanu u listopadu ove godine. Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj je također pozvan sudjelovati u tom nastojanju Katoličke crkve oko nove evangelizacije.

1) Riječ nas Božja potiče na novi apostolski dinamizam. U Markovom evanđelju Isus poziva svoje učenike da budu aktivni, da iziđu iz dvorane u kojoj su se bili zatvorili zbog straha pred Židovima. To izražava s tri glagola: “pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju” (Mk 16, 15), krstite one koji uzvjeruju i koji će se spasiti (usp. Mk 16, 16). Božja riječ nas poziva da se probudimo od sna, od rutinskoga kršćanstva, od mišljenja da smo kršćani samo zato jer smo se rodili u kršćanskoj obitelji i u naciji kršćanskih korijena. Temeljeći se na Evanđelju, Crkva nam posebno danas poručuje da smo svi po-

zvani na misijsku djelatnost, svaki prema svome pozivu i odgovornosti. Neki su pozvani napustiti svoje obitelji, domovinu te poći u daleke zemlje navijestiti Evanđelje ljudima koji još nisu upoznali Isusa Krista i njegovu poruku spasenja. Ali i svi su drugi pozvani na izlazak iz pasivnosti, kako bi bili aktivni svjedoci uskrsloga Gospodina, ondje gdje žive i rade, započevši od obitelji. Dragi vjernici, vi ste misionari upravo kada s uvjerenjem i ljubavlju prenosite Blagu vijest vašoj djeci i svima onima koje susrećete. To se događa redovito primjerom vašega kršćanskog života ali kada zatreba, potrebno je i obrazložiti riječima nadu koja je pohranjena u vašim srcima (usp. 1 Pt 3, 15). Na poseban način se to odnosi na članove Vojnog ordinarijata koji odlaze u mirovne misije u razne zemlje svijeta. Njihova profesionalna služba dobit će na važnosti i na cijeni što više bude prožeta kršćanskim duhom služenja Bogu i bližnjemu.

2) Isus nas poziva na obraćenje. To je preduvjet nove evangelizacije. Ujedno je to izraz naše svijesti o ograničenosti i grešnosti. Crkva je sveta ali su njezini članovi grešni. Ipak, svi smo pozvani na svetost. Da bi ostvarili taj ideal, potrebna je Božja milost i naše nastojanje, pouzdanje u Boga u poniznosti i budnosti. Sveti Petar nas opominje: "Otrijeznite se! Bdižite! Protivnik vaš, đavao, kao ričući lav obilazi tražeći koga da proždre" (1 Pt 5, 8). Kršćanin sudjeluje u borbi između dobra i zla, između Boga i Sotone. U toj se borbi mora opredijeliti. Na žalost, ponekad se nađe na strani protivnoj Bogu i njegovim zakonima. Dobri Bog međutim svakoga poziva k sebi i daje mu mogućnost obraćenja, posebno u sakramentu ispovjedi. Ponekad, to obraćenje, posebno kada je grijeh prozročio javnu sablazan, zahtijeva i javnu pokoru ili izdržavanje kazne, ako je grijeh i kriminalno djelo. Na kraju Božje milosrđe želi pobijediti i u srcu najokorjelijega grešnika. Poteškoće i napasti

prigoda su za vjernika da se dokaže, da raste u kršćanskoj zrelosti i vjernosti Bogu: "A Bog svake milosti, koji vas pozva na vječnu slavu u Kristu, on će vas, pošto malo potrpíte, usavršiti, učvrstiti, ojačati, utvrditi" (1 Pt 5, 10).

3) Radost biti kršćanin, proizlazi iz Kristova uskrsnuća i našega suoskrsnuća s njime. Otkrivena radost kršćanstva, treći je zahtjev nove evangelizacije. "Radujte se s radosnima, plačite sa zaplakanima!" (Rim 12, 15). I u današnjem svijetu punom problema i razloga za zabrinutost i tugu, Gospodin poziva svoje učenike na radost. Prije svoje muke i smrti, Isus je rekao: "to sam vam govorio da moja radost bude u vama i da vaša radost bude potpuna" (Iv 15, 11). Temelj kršćanske radosti jest Kristovo uskrsnuće. Pozvani smo biti radosni svjedoci uskrslog Gospodina. Ne radi se o trijumfalizmu, nego o istini da je Isus Krist "uskrsnuće i život" (Iv 11, 25) te da tko god živi i vjeruje u njega neće umrijeti nikada. Krist je Crkvi povjerio poklad vjere i ona ga stoljećima nastoji vjerno prenositi novim naraštajima. Budimo radosni članovi Crkve. Ona je naša majka koja nas krštenjem rađa na novi duhovni život djece Božje. Njezino majčinstvo se očituje i u oblikovanju naše kulture te, kao i kod drugih europskih naroda, našega identiteta. I postojano djelovanje Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj, jedan je od primjera blagodatne aktivnosti Crkve mater et magistra (majke i učiteljice).

Draga braćo i sestre, zagovorom Blažene Djevice Marije kojoj je posvećena ova zavjetna crkva Svete Mati Slobode, zahvalimo Trojedinom Bogu Ocu, Sinu i Duhu Svetomu na svim primljenim darovima. Moleći posredništvo sv. Marka i svetih zaštitnika Vojnog ordinarijata i pojedinih kapelanija, Presvetom Trojstvu preporučimo sadašnjost i budućnost Vojne biskupije u Republici Hrvatskoj. Zajedno proslavljajmo Gospodina, "jer je vječna ljubav njegova" (Ps 106, 1). Amen ■

Crkva daje velik doprinos društvu u oblikovanju savjesti

Pismo zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića o prvoj obljetnici pohoda pape Benedikta XVI. Hrvatskoj i ususret Godini vjere

Draga braćo i sestre, vjernici Crkve zagrebačke!

1. Pišem vam o svetkovini Pedesetnice kojom radosno zaključujemo vazmeno vrijeme, zahvalni za dar Duha Životvorca koji rađa, okuplja i obnavlja Crkvu. Po istome Duhu, koji je dan apostolima, mi iz naraštaja u naraštaj živimo radost Kristova uskrsnuća, osobito nedjeljom kada se okupljamo oko žive Božje Riječi i hranjeni euharistijskim darovima postajemo di-onici novoga života.

Zaželio sam da ovo moje obraćanje u svojim zajednicama čujete na nedjelju Presvetoga Trojstva; na dan Gospodnji u kojem slavimo otajstvo Božje ljubavi, otajstvo života triju božanskih osoba: Oca, Sina i Duha Svetoga. Razlog pak moga pisma je dvostruk.

Naime, upravo se sada navršava prva obljetnica pohoda pape Benedikta XVI. Hrvatskoj. Još su u nama žive slike susreta i slavlja koja smo s njime prošle godine 4. i 5. lipnja (2011.) slavili u Zagrebu. Ljubomorno čuvamo taj spomen kao dragocjeni dar cijeloj domovini, a osobito nama vjernicima. Sveti Otac je ostavio trag na koji se rado vraćamo; koji nas ohrabruje i pomaže da ne zaboravimo ono što je životno najvažnije. Progovorio je svakom segmentu našega vjerničkog i društvenoga života, a središnje je misno slavlje na zagrebačkoj obali Save bilo povezano s Prvim nacionalnim susretom hrvatskih katoličkih obitelji. Dok do vas dopiru ove moje riječi, papa se nalazi u Milanu (1–3. lipnja 2012.), gdje ću i osobno sudjelovati na slavlju Sedmoga svjetskog susreta obitelji pod geslom: "Obitelj: rad i slavlje". Tako se naš prošlogodišnji susret, koji je papinom nazočnošću povezo čitavu Crkvu, lijepo uklapa u ovogodišnje zajedništvo obitelji svega svijeta.

Osim tog spomena na papin apostolski pohod i sve što smo živjeli "zajedno u Kristu", kako bismo lakše uočili svoje poslanje u sadašnjosti, želim vam usmjeriti pozornost na nadolazeću Godinu vjere, koju će Sveti Otac otvoriti ujesen ove godine, a koja se nadovezuje na veliku tematiku nove evangelizacije, nastojanja da evanđelje po nama progovori novim žarom i proročkom snagom u suvremenosti.

2. Braćo i sestre, da bi se poniralo u dubinu otajstva Presvetoga Trojstva potrebno je srce, dodirnuo Božjim svjetlom. Samo s pomoću nje ga vidimo Ljubav koja je došla na svijet da bi se objavila u našoj konkretnoj povijesti. Objava Božje ljubavi, kako to pokazuje Biblija, događa se postupno, tako da se razni događaji iz povijesti spasenja sve jasnije sažimlju u izražaj velike istine: Bog je ljubav! Time čovjek prima na dar neprocjenjivu spoznaju da samo ljubav može naslutiti istinu o Bogu te da kršćanstvo naviješta Boga koji nije zatvoren u samoću, nego je trojstveno zajedništvo.

Za nas, u iskustvu povijesnog tijeka vremena, Bog je događaj ljubavi koji postaje radostan zahtjev za svakog kršćanina i kršćanku da svojim životom budemo odsjaj njegova Bića, ljubavi Presvetoga Trojstva. Premda Boga nitko nikada ne vidje i premda ga čovjek nikada ne može spoznati u punini i njegovoj veličini, tragom ljubavi sveti je Augustin s pravom naslutio, rekavši: "Ako vidiš ljubav, vidiš Boga."

Bog se darovao čovjeku, otvorio se i prihvatio nas u svoje zajedništvo. Strah nastaje u čovjeku kada živi osamljenost i napuštenost. Naš Bog nas ne prepušta nama samima. On se objavljuje kao zajedništvo i uvodi nas u zajedništvo Presvetoga Trojstva po ljubavi. Sva su bića životno usklađena snagom koju prepoznajemo u riječi "ljubav". Ipak, samo u čovjeku, obdarenom slobodom i razumom, ta snaga postaje istinski duhovnom, postaje odgovorna ljubav, kao odgovor Bogu i bližnjemu u iskrenom sebedarju. U tom darivanju samoga sebe u ljubavi, ljudsko biće pronalazi istinu o sebi i otkriva svoju sreću.

3. Među raznim poveznicama i slikama neizrecivoga otajstva trojedinoga Boga, koje kao vjernici dohvaćamo i živimo u vjeri, postoji ona bliska i razumljiva stvarnost koju nam Bog daruje po obitelji. Obitelj je pozvana biti zajednica ljubavi i života, zajednica u kojoj se susreće i živi isto dostojanstvo muškarca i žene, kao i njihova različitost koja omogućuje uzajamnost darivanja u punini ljudskosti.

Otajstvo zajedništva Presvetoga Trojstva za nas je vjernike onaj najdublji izvor razumije-

vanja radosti na koju je čovjek pozvan po braku i obitelji i koja se ne iscrpljuje u zemaljskim nastojanjima i ciljevima. Okvir zemaljskoga života i njegova ograničenost ne može dati konačni razlog ustanove obitelji, niti može zatvoriti djelovanje onoga Životvorca po kojemu nastaje ljudski i svaki drugi život.

Zbog važnosti obitelji, kao temelja ljudskoga života i društva, obitelj se u papinu pohodu Hrvatskoj našla u središtu razmatranja. S Benediktom XVI. ponovno smo istaknuli vrijednosti obiteljskoga života i općeg dobra; učvršćivali jedinstvo, oživjeli nadu i zajedništvo s Bogom, koji je temelj suživota i društvene solidarnosti (usp. Govor u zračnoj luci u Zagrebu, 4. lipnja 2011.).

Sveti Otac nam je usmjeravao pozornost, poučavao nas i poticao. Ne smijemo zaboraviti njegove riječi kojima se obraćao cijelom društvu. Naglasio je da Crkva daje velik doprinos društvu u oblikovanju savjesti, što započinje u obitelji. Upozorio nas je da se ta temeljna ljudska stvarnost danas, u Hrvatskoj i drugdje, mora suočavati s teškoćama i prijetnjama.

Koliko su te papine riječi bile proročke za sadašnji društveni život u Hrvatskoj, vidi se po raznim pokušajima koje pratimo s vjerničkim pouzdanjem, ali i s ljudskom uznemirenošću: od prijedloga pojedinih zakonskih rješenja koja ne poštuju otajstvo života, braka i obitelji do agresivnog nametanja onih stavova u javnosti koji se suprotstavljaju zdravom razvoju obitelji, prijeteći time temeljima hrvatskoga društva i njegovim osnovnim vrijednostima.

4. Vrijedno je ponoviti ono što nam je papa ostavio kao dijagnozu sadašnjih poteškoća: "Moramo nažalost ustanoviti da se, posebno u Europi, širi sekularizacija koja Boga života gura na rub te donosi rastuću razjedinjenost obitelji. Apsolutizira se sloboda bez odgovornosti za istinu, i njeguje se, kao ideal, individualno dobro preko potrošnje materijalnih dobara te površnih iskustava, ne vodeći računa o kvaliteti odnosa s osobama i o najdubljim ljudskim vrijednostima; ljubav se svodi na sentimentalni osjećaj i zadovoljavanje nagonskih poriva, bez nastojanja da se stvore trajne veze međusobne pripadnosti i bez otvorenosti životu. Pozvani smo da se odupremo tom mentalitetu!"

Tomu dodaje i to kakav treba biti naš vjernički stav: "Uz riječ Crkve, veoma je važno i svjedočenje te zauzetost kršćanskih obitelji, vaše konkretno svjedočanstvo, posebno kao potvrda nepovredivosti ljudskoga života od začeca do njegova prirodnoga skončanja, što je jedinstvena i nezamjenjiva vrijednost obitelji utemeljene na braku i na potrebi zakonskih odredaba koje

bi podupirale obitelji u zadaći rađanja i odgoja djece" (Hipodrom, 5. lipnja 2011).

Draga kršćanska braćo i sestre, odajem priznanje svima, a posebno onim vjernicima laicima koji neustrašivo javno ustaju u obranu života. Svemu što osjećamo da je neistina i da je štetno za čovjeka i za naš narod, svemu što vrijeđa dostojanstvo i prava djeteta i roditelja, trebamo se suprotstaviti promičući dobro i koristeći ona sredstva koja su primjerena istinskoj demokraciji i kršćanskom pozivu. Dragi vjernici, ohrabreni i papinim riječima i njegovim svjedočanstvom, nećemo odustati od toga puta, bez obzira koliko visoka bila cijena, jer istina o životu i njegova ovisnost o Bogu nije dana nama na raspolaganje. To ne može biti predmet političkih ili nekih drugih dogovaranja i pregovaranja! Svaki kršćanin treba znati da je to jedna od graničnih crta na kojoj se potvrđuje ili niječe njegova vjernička pripadnost.

5. Upravo s tom osjetljivošću, osobito molitvom i crkvenim zajedništvom, pridružujemo se slavlju Sedmoga svjetskog dana obitelji u Milanu (1-3. lipnja 2012.) koji se održava pod geslom "Obitelj: rad i slavlje". Istaknute su dvije važne odrednice koje se tiču ljudskosti i koje svatko može razumjeti i u pluralnom društvu u kakvom danas živimo. Time se ističe i važnost ravnoteže u kojoj rad ne smije imati prevagu, posebno ne do te mjere da se izgubi temelj obitelji i da se zaniječe dublja razina koja počiva na božanskim odrednicama i progovara u iskustvu slavlja.

Iz rečenoga je razumljivo da postoje vrijednosti koje naizgled nemaju izravnu vezu s obitelji, ali su presudne za zaštitu i promicanje dostojanstva čovjeka i obiteljskog života. Važno je osigurati mogućnost rada i ne dopustiti izrabljivanje; važno je truditi se oko zemaljske dobrobiti i blagostanja, ali se to ne smije događati na takav način da siromašni budu još siromašniji i da se neosjetljivost za potrebe drugih nesmetano širi. Sebičnost uvijek vodi u osamu i zasljepljuje pogled na druge. Upravo zbog toga je važno uočiti vrijednost slavlja u kojemu se susreću prošlost i sadašnjost, otvarajući obzore zbližavanju ljudi po spomenu na prošlo i pogledu na buduće; gdje se nalaze zajedno kultura i vjera; gdje se živi radost međusobnog dijeljenja, opraštanja, pomirenja, pročišćenja i obnove.

U hrvatskom se društvu upravo te odrednice dovode u pitanje, pri čemu se ostavlja dojam da ih se ne želi prožimati istinom. Zbog toga se i dalje povlače pitanja iz prošlosti na način koji vrijeđa žrtve, kako iz doba komunističke diktature, tako i iz vremena obrane hrvatske neovisnosti i slobode tijekom dvaju posljednjih de-

setljeća. Zbog toga smo često izloženi poticanju sukoba i stvaranju ozračja nezadovoljstva koje je lako stvoriti ako se ne utvrde kriteriji i ne zastupaju istinske vrijednosti za dobro domovine.

Kao Crkva radujemo se zauzetosti svih, bili oni vjernici ili ne bili, koji svojom osjetljivošću za poštivanje tih vrijednosti dižu svoj glas, stavljaju na raspolaganje svoje znanje i zauzetost, ne gledajući uske interese pojedinaca i skupina.

6. Braćo i sestre, svjesni da su razne suvremene krize povezane upravo s krizom vrijednosti, ali s još dubljom krizom odnosa od Boga, iz ovog pogleda na ozračje u kojemu se nalaze obitelji u Crkvi i društvu, pogled usmjerujem prema vremenu koje je pred nama.

Papa Benedikt rekao nam je u Zagrebu i ovo: "Kršćanska je obitelj posebni znak Kristove nazočnosti i ljubavi... Ona je pozvana dati poseban i nenadomjestiv doprinos evangelizaciji... Kršćanska je obitelj uvijek bila primarni put prenošenja vjere te i danas posjeduje velike mogućnosti za evangelizaciju u mnogovrsnim okruženjima" (Hipodrom, 5. lipnja 2011).

Vođen duhom nove evangelizacije, papa Benedikt XVI. najavio je da će 11. listopada ove godine započeti Godina vjere, a trajat će do 24. studenoga 2013. godine. Milosna je to ponuda za naš osobni život, za naše obitelji kao i za zajednice vjernika. Tijekom Godine vjere živjet ćemo razne inicijative na više razina, od općecrkvene, svehrvatske do nadbiskupijske, župne i osobne. Radosno ponovno otkrivanje dara vjere vodi prema predanijoj molitvi, razmatranju i življenju koje je u skladu s istinama vjere.

Početak Godine vjere namjerno je doveden u vezu s pedesetom obljetnicom početka Drugoga vatikanskog koncila (11. listopada 1962.) i s dvadesetom obljetnicom objavljivanja Katekizma Katoličke crkve (11. listopada 1992.), po kojima su se iskristalizirali nosivi izričaji nauka i crkvenoga duha u naše vrijeme.

S jedne strane smo iznenađeni, a s druge strane zbunjeni činjenicom da su vjernici prisutni u svim slojevima društva, u raznim zvanjima i na raznim mjestima društvenog života, a da se ta prisutnost ne osjeća u onoj snazi koja može pomoći da se u društvu više uprisutne kršćanski stavovi.

Nažalost, suočeni smo i s prilično velikim vjerskim neznanjem. Kultura površnosti i svođenja svega na zabavu ne pogoduje dozrijevanju u vjeri, što ima teške posljedice na odgoj i obrazovanje djece i mladih kojima se tako uskraćuje pristup onomu bogatstvu koje je iznjedrilo najljepša djela u kulturi našega naroda.

7. Godina vjere prigoda je za nas vjernike da se dublje oslonimo na temelj, na susret s Osobom i događajem Isusa Krista. "Godina vjere želi pridonijeti novomu obraćenju Gospodinu Isusu i ponovnom otkrivanju vjere kako bi svi članovi Crkve bili vjerodostojni i radosni svjedoci uskrslog Gospodina u današnjem svijetu, koji su kadri mnogim ljudima koji traže Boga pokazati 'vrata vjere'" (Kongregacija za nauk vjere, Nota s pastoralnim smjernicama za Godinu vjere, 6. siječnja 2012).

Godina vjere vrijeme je u kojem nam Bog u Crkvi želi pružiti milosne plodove radosti koji su uvijek u životnoj igri traženja i pronalaženja Boga te potrebe za jačanjem oslonaca. Kako piše sv. Katarina Sijenska: "Ti si, o vječno Trojstvo, poput duboka mora, u kojemu čim više tražim, tim više nalazim; i čim više nađem, tim više raste žeđ da Te tražim" (Dijalog Providnosti, 167).

Draga braćo i sestre, neka nas sve Gospodin jača na životnom putu, a zagovor Blažene Djevice Marije, predivne škrinje vjere i vjernosti, kao i zagovor svjedoka vjere, osobito blaženog Alojzija Stepinca, neka nam otvara vrata radosti vjere. ■

Sve vas u Gospodinu pozdravlja i blagoslivlja vaš nadbiskup, kardinal Josip Bozanić, v. r.

Zagreb, o svetkovini Pedesetnice 2012. godine

Misa za Domovinu prigodom Dana državnosti

Homilija kardinala Josipa Bozanića, zagrebačkog nadbiskupa, crkva Sv. Marka u Zagrebu, 25. lipnja 2012.

Liturgijska čitanja: Iz 49, 8-9.13-16; Iv 4, 43-54;

Draga subraćo u svećeništvu, poštovani gospodine predsjedniče Republike Hrvatske, cijenjeni predstavnici državnih, gradskih i vojnih vlasti, hrvatski dragovoljci i branitelji, draga braćo i sestre!

1. I ove smo godine ovdje, u crkvi svetoga Marka na zagrebačkom Gornjem gradu. Stoga svima nazočnima u ovoj povijesnoj crkvi i svima koji su povezani s nama putem elektroničkih medija čestitam Dan hrvatske državnosti.

Tijekom cijele godine, kao vjernici, na raznim mjestima uzdižemo molitvu Bogu za našu hrvatsku Domovinu, u zajedništvu ili sami, moleći na nakane koje se tiču svih ili pak stavljajući pred Gospodina pojedinačne zahvale i potrebe. Ipak, na dane kao što je današnji, kada se spominjemo hoda hrvatskoga naroda kroz povijest i svih koji su svojim zalaganjem i žrtvom drugima stvarali prostore pravednosti i slobode, molitva ima posebno značenje. Upravo zajednička molitva pokazuje i kolika je istinska čežnja u nama dok molimo pojedinačno, jer osobna molitva uvijek teži prema zajedništvu, prema molitvi koja se stapa u prepoznatljiv govor braće i sestara u vjeri. Molitva oblikuje zajedništvo, jača jedinstvo, umanjuje sebičnost i otvara nas za potrebe bližnjih.

Današnje slavlje, baš u ovoj crkvi, također pred nas stavlja vrijednosti koje danas ne smijemo previdjeti. Dolazeći u ovu crkvu, i Hrvati i ljudi iz drugih zemalja odmah uviđaju da je smještena u središtu trga koji je središte cijeloga Gornjeg grada. U jednome i u drugome starom dijelu Zagreba, crkve određuju središte. Tako je i drugdje diljem naše Domovine i Europe. Naši su pređi znali da jezgra zajedničkoga življenja i snaga zalaganja izvire iz vjere te da je važno cjelokupni život živjeti u odgovornosti prema vrijednostima vjere. To je važno znati i kada se suočavamo s ljudskim slabostima i kada vidimo odstupanja od izvora koja su nastala zbog ljudske grešnosti.

Ova je Crkva svetoga Marka na Trgu svetoga Marka okružena najvažnijim državnim institucijama hrvatskoga naroda. Ona je sama škrinja u kojoj su se tijekom vremena spojile duhovne vrijednosti i društveno značenje sklada kulture, politike i gospodarstva. Ovaj trg i ova crkva u njegovom središtu može za sve građane poslužiti kao dobro polazište za razmišljanje o važnim društvenim odnosima u suvremenosti.

2. Premda je od nastanka ove crkve u svakome vremenu, pa i u ovome u kojemu mi živimo,

vidljiv poneki sloj upravo toga doba. Za nekoga će ova crkva biti samo ostatak prošlosti koji na sebi nosi znakove hrvatske povijesti. Zacijelo da takav pristup nije u stanju otkriti najvažnije odrednice koje ona sadrži, te će biti moguće čak i to da se iz imena ove crkve i trga olako makne pripadni pridjev i oznaka "svetoga". No, ovo je crkva i trg upravo svetoga Marka evanđelista, nositelja kršćanske Radosne vijesti koja je obilježila i – koliko god to pojedinci i skupine željeli sakriti ili izbjeći – hrvatsku, ali i europsku kulturu i društvo općenito.

I unutrašnjost i vanjština ove crkve, i njezin krov pokriven višebojnim crijepom kojim je iscrtan i hrvatski i gradski grb, privlači posjetitelje našega glavnoga grada. Nama vjernicima ova je crkva više od odraza minulih događaja. Ona nam očituje prepoznatljivi hrvatski identitet koji je prožet katoličkom vjerom. Ona nas upućuje na trajnu Božju prisutnost i naviješta Božju ljubav u Isusu Kristu.

Jedno je vrijeme ovoj crkvi dalo sklad i ljepotu; neka druga vremena su je zanemarila, zapustila; bila je udarana i spaljena; obnavljana i ukrašavana. I danas ju je lijepo vidjeti kao utjehu i potvrdu snage duha hrvatskoga čovjeka koji se nije predavao i koji je branio svoja prava i svoju opstojnost.

3. "Tebe ja zaboraviti neću". To je svečano i utješno Božje obećanje koje nam prenosi prorok Izaia. Njegov je lik u ovoj crkvi, uz ostale "velike proroke": Jeremiju, Ezekiela i Daniela. To je prorok koji je navijestio da će Djevica začeti i roditi Emanuela, Boga s nama. Upravo to proroštvo ovdje je izrečeno drukčije: Bog svoj narod ne briše iz sjećanja i ne prepušta ga zaboravu. Susrećemo Božju nježnost koja se nadvija nad svoja stvorenja poput brižne majke. Koliko god nam bilo teško na putu života, najveća je utjeha spoznaja da nas Bog nikada ne zaboravlja. Štoviše, on prati naše nesigurne korake, kako pjevamo u psalmu: "Tvojoj nozi on posrnuti ne da i neće zadrijemati on, čuvar tvoj" (Ps 121, 3).

Ali život nipošto nije lagana šetnja, nego često mukotrpan hod. Nerijetko smo pritisnuti bolima, umorom, dvojbama do te mjere da osjećamo težinu prijetnje opstanku i da osjećamo u sebi napuštenost. Izabrani je narod, u svojim najtežim trenucima progonstva i poljuljane nade mislio i govorio: "Gospodin me ostavi, Gospod me zaboravi" (Iz 49, 14). Zar je ta rečenica strana ljudima u Hrvatskoj? Zar je nismo u doba nasilja nad Domovinom toliko puta čuli? I u ovo se vrijeme čini kao da društvo zahvaća osjećaj bespomoćnosti pred onim što se događa, s mnoštvom nejasnoća koje teško

dopuštaju da se osjeti Božja ljubav, koja nadilazi bilo koju zemaljsku ljubav.

Ali, braćo i sestre, danas ne bismo smjeli u svojim molitvama preskočiti pitanje, jesmo li mi ostavili i zaboravili Boga? Bog od nas očekuje vjeru i pouzdanje te ljubav koja je dosjetljiva, da bismo pomagali bližnjima, da bismo znali služiti.

4. Ako smo svjesni da nas Bog ne zaboravlja, nije nam dopušteno prepuštati se osjećaju napuštenosti, zatvoriti se u sebe, biti tužni i pasivni promatrači te širiti malodušje. Zato se danas trebamo zapitati: gdje to mi ostavljamo i napuštamo Boga? Kao vjernik i građanin Hrvatske nisam ravnodušan, a znam da to isto osjećaju mnogi vjernici i ljudi dobre volje, gledajući kako se u Hrvatskoj zadire u temelje ljudskoga postojanja.

Ovdje gdje se zid apside ove crkve gotovo oslanja na zidove Hrvatskoga sabora, kao vjernici se pitamo: čime su vođeni predlagatelji i donositelji zakona? I, misle li ti predstavnici naroda, misle li hrvatski ljudi na to da se svaki zakon odražava na društveni život? Ne mislim ovdje na mnoštvo zakona koji uređuju razne odnose, nego na zakone koji se tiču otajstva života, na zakone koji se tiču obitelji. Prolazeći svakoga dana pokraj ove crkve i pokraj drugih crkava bilo bi dobro da se i o tome misli. Ako mi napuštamo Boga, oslonac i nadu svoga života, nemojmo se čuditi da će se u nama, u Hrvatskoj, širiti osjećaj napuštenosti, beznađa i nasilja.

Bez obzira koliko prigovarali Crkvi, obrušavali se na nju, povlačili je kroz medije, prikazivali je bilo zaostalom, bilo neosjetljivom, bilo bogatom, da bi postigli nešto drugo, ti isti ljudi koji to čine ne tražeći istinu, neće moći pobjeći od plodova onoga sjemena što su ga posijali ili što ga siju. Bez obzira što kao vjernici možemo trpjeti uvrjede, čuditi se bezobzirnosti onih koji su se obrušili na najveće svetosti ljudskoga života, mi ćemo i dalje upućivati na otajstvo, bez kojega nema mira i napretka za narod i državu. U svjetlu toga otajstva promatramo i današnje krize. Suočavamo se s činjenicom da se iz dana u dan pokušava na čudan način tumačiti dar života, vrijednost obitelji, bez suočavanja s istinom života u otvorenosti prema svima, a naročito prema znanstvenim uvidima. To nastojanje, koje je veoma pogubno, muti pogled braneći površne i sebične interese.

5. Ova crkva svetoga Marka slika je Crkve u raznim društvenim sustavima. Nekima je služila kao vrelo pobožnosti, nekima kao pozornica utjecaja, nekima kao kulisa, nekima kao razlog za poticanje sukoba i netrpeljivosti. Ona je i dalje tu. Jedni su željeli da je veća, drugi su je jedva podnosili i bili bi je najradije maknuli. Ona je tu i govori o prisutnosti Crkve na koju će se i dalje vikati zašto se miješa u društveni i politički život; koju će se prozivati da nije dovoljno glasna. A ona sa svojim

vjernicima i dalje govori da je u životu potrebno osloniti se na Boga ljubavi i da je čovjek pozvan biti bliz čovjeku, posebno čovjeku u potrebi.

Jer kršćanstvo je ovdje bilo nosiva snaga civilizacije, duša Europe. Ne zbog toga što bi kršćanstvo služilo postizanju nekih društvenih ciljeva, stvaranju zemaljskog blagostanja, nego zato jer je Crkva zajednica ljudi kojima je najveća vrijednost Bog i njegovo kraljevstvo. I dok danas upozoravam na nužnost poštivanja pravednosti, gdje je najbolnije vidjeti ljude koji rade, a ne primaju plaću, ili radnike koji gube posao ili mladež koja ga ne nalazi; dok vidimo da se u našoj Domovini, bez suglasnosti o temeljnim vrijednostima, promiču pogubne težnje u odgoju, zastupaju zabrinjavajući stavovi kojima je na prvome mjestu zarada nekolicine; dok se zauzimamo za zaštitu stvorenog svijeta, tih prirodnih bogatstava, nama danih na upravljanje i čuvanje; ističemo da je konačni cilj kršćanstva ljubav koja nadilazi svako društvo i povijest, a da je država dužna u socijalnoj zauzetosti zakonima i drugim mjerama štititi svoje građanke i građane, posebno vodeći računa o nezaštićenima i ugroženima.

6. Nakon što je u doba moderne u našoj civilizaciji rođena kriza etičkih očitosti, naročito je svijet medija, u svome usponu, postao glasnogovornikom teze o nepostojanju apsolutnosti istine, stavljajući na prijestolje pojedinca i stvarajući novu idolatriju tehnologije. Razumljivo je zbog čega se na meti našlo kršćanstvo, jer upravo su ta dva načela u suprotnosti s kršćanskim naukom. No, u toj se sučeljenosti, u radikalnim postavkama istodobno otkrivaju i granice koje rađaju novu krizu – egzistencijalnu.

Naime, pitanja o životu ne može riješiti nikakvo zemaljsko društveno uređenje, nikakva tehnologija, nego samo otvorenost otajstvu koje nadilazi čovjeka. Samo ono ne razočarava. Samo polazeći od njega moguće je doći do pravednijih suodnosa, do zalaganja za bližnje, do žrtve života koja ne gleda sebično samo svoju udobnost, do onih vrijednosti koje vidimo kao buket predivnih hrvatskih ruža, u novijoj hrvatskoj povijesti, vezanih krunicom naših branitelja. Dragi vjernici ne zavaravajmo sami sebe. Udaljujući se od Boga, udaljujemo se od hrvatske sreće. Ali svaka je kušnja i svaka bol nova pouka, koja može čovjeka mijenjati i vratiti ga na put istinske sreće.

7. Draga braćo i sestre, ova crkva svetog Marka može poslužiti kao slika u kojoj mi vjernici promatramo i svoju Domovinu. Željeli bismo da se u Hrvatskoj prepoznaje usmjerenost prema onomu što nadilazi čovjeka, upućenost na vrijednosti koje nisu po mjeri zemaljskih interesa. Crkva je za nas kršćane znak da je Bog sišao k nama, da se utjelovio u našu povijest i svojom ljubavlju ot-

kupio svako vrijeme.

Na ovoj crkvi ima više ulaza. To pokazuje katoličku otvorenost prema svima, jer katolička kultura od najranijih početaka povezuje različite narode, jezike i običaje, pridonoseći razvoju znanosti i kulture. I kada dublje promotrimo razlog sve- mu što vidimo promatrajući ovu crkvu, shvaćamo kako on nije vidljiv, niti dohvatljiv našim osjetili- ma. Razlog zbog kojega su graditelji gradili crkvu, a umjetnici išli tragom nadahnuća jest u vjeri.

Ova crkva na ovome trgu i nama danas postavlja pitanje jesmo li izabirali i izabiremo li istinske vrijednosti. No, ova crkva daje ujedno i odgovore kako je hrvatski narod tijekom povijesti opstao i čega se držao, što su bili stupovi svoda na kojemu se iznutra nalaze lukovi kao metafora pripadnosti nebu, a izvana grbovi koji očituju pripadnost hrvatskoj domovini.

I kada se nalazimo pred pitanjima boli, pred iskustvom svoje ljudske konačnosti, Isus nam – kao i kraljevskom službeniku iz Evanđelja – govori da naša najveća vrijednost živi. Bog mu se očito- vao čudesnim znakom, jer je nosio u sebi duboku čežnju, trag vjere koja je cijeli njegov dom poveza- la s Isusom.

Takva je vjera i hrvatski narod odavno pove- zala s Isusom. “Godina vjere” koja je pred nama po- ticaj je da osobno i kao narod bolje upoznamo svo- ju vjeru, da ne dopustimo da prevlada površnost i neznanje; da obnovimo svoje pouzdanje u Boga na našem hrvatskom hodočašću kroz povijest.

Toliko smo puta u povijesnim događajima tako jako osjetili Božje obećanje: Tebe ja zaboraviti neću. Neka nam Presveta Bogorodica Marija, naj- vjernija odvjetnica Hrvatske i blaženi Alojzije Stepi- nac pomognu da mi ne zaboravimo Boga. Amen ■

Hrvatska je integralni dio europskog društva

Homilija novoimenovanog nuncija u Hrvatskoj nadbiskupa Alessandra D’Errica na misi na početku preuzimanja službe u Hrvatskoj, 8. srpnja 2012. u zagrebačkoj katedrali

Dopustite mi iskrenost da vam kažem kako nikada nisam mogao ni zamisliti da ću kao pred- stavnik Svetoga Oca jednoga dana doći i u Hrvat- sku. Ipak, danas postajem pomalo svjestan da ovu zemlju na neki način već osjećam kao dio svoga ži- vota: možda zbog iskustva koje je u meni sazrijeva- lo posljednjih godina mog boravka u Bosni i Herce- govini, te u Crnoj Gori; možda zato što sam uvijek s određenim odmakom pratio hod vjere i povijesti ove regije; zasigurno i zbog bratskih i prijateljskih veza koje sam već mogao uspostaviti s mnogima od vas, osobito radi blizine Sarajeva.

Posebno mi je drago što, na početku svoga novog poslanja, mogu susresti Božji narod u Za- grebu, u njegovim različitim sastavnicama. S veli- kim poštovanjem pozdravljam uzoritog kardinala Josipa Bozanića, zagrebačkog nadbiskupa i metro- polita, kojem zahvaljujem za poziv da predvodim ovo svečano euharistijsko slavlje. Od srca zahva- ljujem preuzvišenom, mons. Marinu Srakiću, pred- sjedniku Hrvatske biskupske konferencije, nadbi- skupima i biskupima koji mi iskazuju čast svojom nazočnošću.

Za mene je osobito znakovita nazočnost pre- uzvišenog monsinjora, predsjednika Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine. Hvala, dragi bi- skupe Komarica! Njegovo sudjelovanje u ovoj sve- čanoj liturgiji uvođenja u moju crkvenu službu u Hrvatskoj, znak je nastavka služenja regiji i osobito hrvatskom narodu, što mi je povjerio Sveti Otac.

Od srca pozdravljam: svećenike, redovnike i redovnice, i sve vas – draga braćo i sestre – koji ste se sabrali na ovu svetu misu zazivajući svjetlo i potporu Duha Svetoga na moju službu.

Čast mi je svima vama prenijeti posebni bla- goslov Svetoga Oca i izručiti pozdrave poglavara Svete Stolice. Tijekom godina moje službe u Bosni i Hercegovini i u Crnoj Gori, osobno me se uvijek doimalo njihovo temeljito poznavanje regije i njih- va posebna pažnja kojom su pratili ne uvijek lagani hod kršćanskog svjedočenja ove vaše zajednice.

Posljednjih su mi tjedana u različitim prigo- dama između ostalog govorili i o velikom dinamiz- mu vjere hrvatskog naroda, o uskoj povezanosti hrvatske kulturne tradicije i žive Crkve, o dugoj povijesti vjernosti koja povezuje Hrvatsku sa Sve- tom Stolicom.

Zamolili su me također da vam još jednom prenesem živu nadu kako mnogi pozitivni plodovi od te crkvene vitalnosti dolaze za čitavo društvo: osobito danas, kada se ponekad čini kao da nedo- staju oslonci koji nas povezuju, na koje bismo mo- gli s povjerenjem računati. Dapače, posebno danas, više nego u prošlosti, imajući na umu da je prije dvadeset godina proglašena neovisnost Hrvatske i dvadeset godina nakon ulaska u veliku obitelj Ujedinjenih naroda, vašu zemlju dijeli tek korak do pune integracije u Europsku uniju. Zbog svoje povijesti i zemljopisnog položaja, Hrvatska je inte- gralni dio europskog društva. Želja je Svetog Oca

da, kao i druge nacije čvrste kršćanske tradicije, i Hrvatska Europi ponudi poseban doprinos duhovnih i moralnih vrijednosti, a to su one vrijednosti koje su stoljećima oblikovale osobni i nacionalni identitet njezinih žitelja.

Draga moja braćo i sestre, drugo čitanje koje smo slušali budi u meni duboka sjećanja i osjećaje. „Trn u tijelu“ izaziva trpljenje kod apostola Pavla. Trn je slika poteškoća, prepreka, granica koje on susreće u izvršavanju svojeg poslanja, koje mu je povjerio Gospodin Isus, da navijesti Evanđelje svim narodima. Ali apostol nije zbog toga obeshraćen i utučen. On se uzda u Gospodina koji mu je rekao: „Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje“. A to znači što više postane svjestan svoje slabosti, to više će se u njemu očitovati snaga Božje milosti, kojoj je on samo sredstvo i glasnik.

Dakle, upravo to sam napisao blaženom svetom ocu Ivanu Pavlu II. prije četrnaest godina, kada je zatražio od mene da budem njegov predstavnik i kada me je uzdigao u red biskupstva. Isto sam napisao njegovoj svetosti Benediktu XVI. prije sedam godina, kada me je imenovao apostolskim nuncijom u Bosni i Hercegovini. To želim ponoviti i danas u potpunoj jednostavnosti i u duhovnom siromaštvu.

Posve sam svjestan svojih granica. Snažno osjećam osobnu nedostojnost za jednu veoma zahtjevu službu kao što je ova Papinskog predstavnika u zemlji tako važnoj za Svetu Stolicu kao što je Hrvatska, u tako znakovitom trenutku njezine povijesti. Kao i apostol Pavao nalazim utjehu i potporu u riječi vječnog Gospodara života i povijesti, koji u slabostima objavljuje svoju snagu.

S druge strane, siguran sam da ćete me intenzivno pratiti molitvama. Ne samo danas, nego i u svakom trenutku moga poslanja. Zajedno s vama, svoju službu u Hrvatskoj od danas želim povjeriti blaženom kardinalu Alojziju Stepincu, biskupu i mučeniku, pastiru kojega vi toliko volite i častite. Veoma računam na vaše molitve. One će nam pomoći da se zajedno suočimo s izazovima s kojima se država i narod Božji u Hrvatskoj moraju suočiti.

Draga moja braćo i sestre, dopustite mi da se još kratko osvrnem na Evanđelje koje smo slušali. Događaj zbunjuje. Na početku smo Isusova javnog djelovanja. Glas o njemu širio se svakim danom sve više, zato jer je on prorok koji čini čudesa i govori s autoritetom. Vraća se u Nazaret, u svoj grad. Očekivali bismo da bude odlično primljen, međutim, on je osporavan: sunarodnjaci se sablažnjavaju o njega; i njihova nevjera ne dopušta Učitelju da učini bilo kakvo čudo.

Zaista, u prvom trenutku učinilo mi se da ovaj odlomak, a još više onaj iz prvog čitanja iz proroka Ezekijela, koji očituje gluhoću naroda na Riječ Proroka – ne može adekvatno primijeniti na ovu vašu zajednicu molitve, zbog svega onoga što

sam napomenuo malo prije, dapače, zbog povijesti i dinamizma vjere ovog naroda. Ali čitajući potom iznova i razmatrajući, rekao sam samom sebi da mora biti neki razlog zbog kojeg je Duh Božji upriličio da započnem službu Papinskog predstavnika u Hrvatskoj polazeći upravo od ovih tekstova. Čini mi se stoga da ih se može iščitati kao ukor: kao jedno blago upozorenje da otvorimo oči te iznova postanemo svjesni dužnosti koja nam je povjerena s darom crkvenog zajedništva što smo ga primili. Ovi tekstovi poziv su da nam na pameti neprestano bude oganj vjere u svoj svojoj punini, osobito u ovom vremenu u kojem se pripremamo slaviti Godinu vjere. Poziv je to da shvatimo kako se ne bismo smjeli obmanjivati onim što je bilo u povijesti, i da se isto tako ne može uzeti u obzir uvijek prisutna napast da se upustimo u pustolovine koje su riskantne i bez temelja. I danas smo pozvani dobro upotrijebiti primljene talente. I danas se traži novo svjedočanstvo vjernosti. Sveti Otac i Crkva i danas očekuju od vas istinski i pravi dinamizam vjere, koji neće izdati one vrijednosti i tradiciju koja je u korijenu vašeg kršćanskog identiteta.

Osjećam se i osobno uključen u ovu strogu opomenu koja proizlazi iz današnjeg čitanja, zbog moje odgovornosti koju mi je Sveti Otac povjerio na putu vjere ove Crkve. Dakle, u procesu nove evangelizacije, toliko važne Njegovoj Svetosti i ovom episkopatu, od sada pa nadalje, jamčim da ću biti sretan ako mognem bilo što učiniti sa svoje strane u zajedničkom traženju poticaja i prijedloga koji – u višestoljetnom iskustvu vjere ove zajednice – dopuštaju Crkvi u Hrvatskoj da bude vjerna svojem poslanju te nastavi svoju prisutnost u kulturi i društvu. Rado ću dati svoj doprinos plodnoj suradnji s vlastima i civilnim institucijama. Uvjeren sam da ćemo moći dobro surađivati sa svim osobama dobre volje, u ozračju otvorenog, pozitivnog i konstruktivnog dijaloga: dijaloga koji, ovdje, kao i drugdje u regiji – mora po strani ostaviti napetosti koje su naslijeđene u nedavnoj prošlosti i vrednovati više ono što je zajedničko negoli ono što razdvaja.

Geslo nedavnog apostolskog pohoda Svetog Oca Hrvatskoj bilo je „Zajedno u Kristu“. Njim se željelo ojačati jedinstvo, oko Krista i njegova zamjenika Petrovog nasljednika. Ali istodobno se htjelo predočiti vrijednosti koje ovoj naciji daju veličinu i snagu. Željelo se izraziti veliku nadu da se i danas može napredovati utabanim putovima kojima su hodili vaši pređi.

Zato, ovu iskrenu i srdačnu želju preko vas izražavam i čitavoj Božjoj Crkvi u Hrvatskoj. Neka nam svijest da smo Crkva bude od pomoći da se danas i uvijek rado okupljamo oko Isusa, zaglavnog kamena i Petrova nasljednika, svetog oca Benedikta XVI., koji toliko ljubi ovaj hrvatski narod. Amen ■

<p style="text-align: center;">Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p>	<p style="text-align: center;">Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu (MORH)</p>	<p style="text-align: center;">Odjel za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p>
<p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660 josip.stanic@morh.hr</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 perica.klaric@morh.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Ivanka Crnjac, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 577</p> <p>Mladen Čobanović, stručni savjetnik - arhivar tel: +385 1 4568 570</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, načelnik Odjela tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKT UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Stanićeva 4 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	stn Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-525 (536) faks: 047/626-456	vlč. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	npr Dražen Čulić drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	sk Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel/faks: 022/617-841	fra Ivan Lukač mob: 098/9090-165	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I PZO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenz Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori mob: 098/9554-177
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	nprč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlč. Alojz Kovatek alozj.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dakic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hecimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Valentin“ 14. veljače	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić, dekan Zagreb mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić mob: 098/337-162	prč Marijan Puljiž mob: 098/903-9305

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr Vinka Rogić vinka.rogic@mohr.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOiDL Požega	tel/faks: 034/245-117	vlč. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn Antun Mamić amandic@mohr.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	ZJP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	vlč. Slavko Rajčić slavko.rajic@mohr.hr mob: 098/1632-359	prč Gordana Slukan mob: 091/530-7819
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel/faks: 01/6631-422	vlč. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješaka pukovnija vojarna „Dračić“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-329	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinjska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	vlč. David Klarić dklariac@mup.hr mob: 099/245-9276 (spec. 85 855)	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	don Stjepan Lončar mob: 098/423-717	Luka Galčić tel. 021/309 307 (specijal 41 987) mob: 098/9591 333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel/faks: 01/2391-490 (specijal 26 490)	fra Frano Musić mob: 099/2584-982	Luka Norac Kevo tel. 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirkko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob: 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borčić mob: 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel: 042/272-105	vlč. Ivica Horvat mob: 098/763-822	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	vlč. Damir Vrabec mob: 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec mob: 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Škorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak mob: 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU kopriwničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		vlč. Ozren Bizek mob: 098/551-421	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU licko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	tel/faks: 053/572-380	vlč. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983	